

ผลการใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อ
ความสามารถทางการเขียนและความพึงพอใจต่อการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต

นางสาวพิมพ์ชนก ชิพเหล็ก

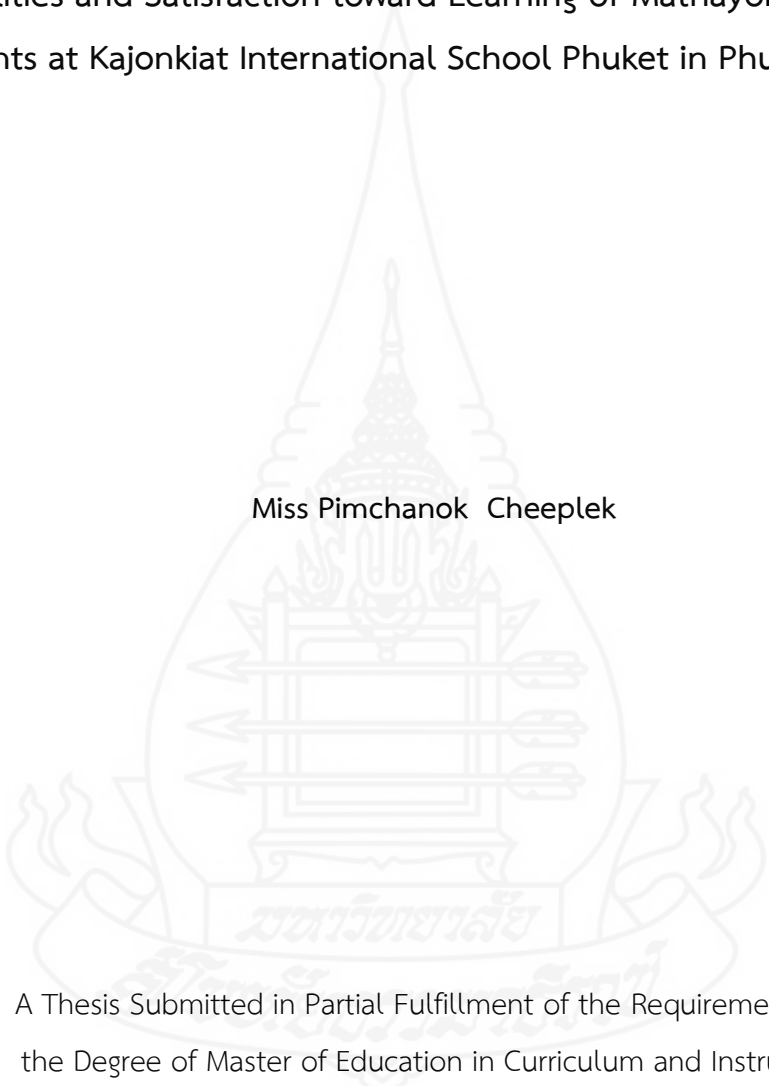

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2563

The Effects of Using the Constructivist Teaching Theory on Writing
Abilities and Satisfaction toward Learning of Mathayom Suksa III
Students at Kajonkiat International School Phuket in Phuket Province

Miss Pimchanok Cheeplek

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Curriculum and Instruction

School of Educational Studies

Sukhothai Thammathirat Open University

2020

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ผลการใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อความสามารถทางการเขียนและความพึงพอใจต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต

ชื่อและนามสกุล นางสาวพิมพ์ชนก ชิพเหล็ก

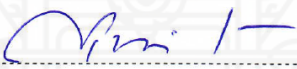
แขนงวิชา หลักสูตรและการสอน

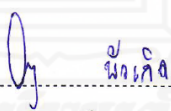
สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

อาจารย์ที่ปรึกษา 1. รองศาสตราจารย์วรรณ บัวเกิด
2. รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2563

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศุภวรรณ เล็กวิไล)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์วรรณ บัวเกิด)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์)

..... ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมพร พุทธาพิทักษ์ผล)

ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลการใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อความสามารถ
ทางการเขียนและความพึงพอใจต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต

ผู้วิจัย นางสาวพิมพ์ชนก ชีพเหล็ก **รหัสนักศึกษา** 2592100776 **ปริญญา** ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
(หลักสูตรและการสอน) **อาจารย์ที่ปรึกษา** (1) รองศาสตราจารย์วรรณา บัวเกิด
(2) รองศาสตราจารย์ ดร. ทวีศักดิ์ จินตานุรักษ์ **ปีการศึกษา** 2563

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและ
หลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต โดยใช้การ
จัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ และ (2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตาม
แนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัด
ภูเก็ต

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน
ขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน
20 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนว
ทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ (2) แบบวัดความสามารถทางการเขียน และ (3) แบบวัดความพึงพอใจต่อ
การเรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน-
มาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยปรากฏว่า (1) ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์
หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ความสามารถทางการเขียน
ความพึงพอใจต่อการเรียน

Thesis title: The Effects of Using the Constructivist Teaching Theory on Writing Abilities and Satisfaction toward Learning of Mathayom Suksa III Students at Kajonkiat International School Phuket in Phuket Province

Researcher: Miss Pimchanok Cheeplek; ID: 2592100776;

Degree: Master of Education (Curriculum and Instruction);

Thesis advisors: (1) Wanna Buagerd, Associate Professor; (2) Dr. Tweesak Chindanurak, Associate Professor; **Academic year:** 2020

Abstract

The purposes of this research were (1) to compare Writing Abilities of Mathayom Suksa III students at Kajonkiat International School Phuket before and after being taught by Using Constructivist Teaching Theory, and (2) to study the students' satisfaction towards teaching by Using Constructivist Teaching Theory.

The sample comprised 20 Mathayom Suksa III students of Kajonkiat International School Phuket, Phuket province during the third semester of the academic year 2019, obtained by cluster sampling. The employed research instruments included (1) learning management plans using the Constructivist Teaching Theory activities, (2) a writing abilities test, and (3) a questionnaire on student's satisfaction towards the Constructivist Teaching Theory. Statistics for data analysis were the mean, standard deviation, and t-test.

Research findings were as follows: (1) the students' post-learning writing abilities was significantly higher than their pre-learning counterpart achievement at the .05 level of significance, and (2) the student's overall satisfaction towards the Constructivist Teaching Theory was at the high level.

Keywords: Learning Ability Constructivist Theory, Writing Abilities, Satisfaction towards learning

กิตติกรรมประกาศ

การจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยได้รับความกรุณาจากอาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์วรรณมา บัวเกิด และรองศาสตราจารย์ ดร. ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์ ช่วยตรวจแก้ไขอย่างละเอียดทุกขั้นตอนของการทำวิจัย คอยให้คำปรึกษา คำแนะนำ และกำลังใจที่ดีเสมอมา ซึ่งล้วนก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ทั้งสิ้น ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาทั้ง 2 ท่าน เป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณ อาจารย์ ดร.กรกัญญา ราชพลสิทธิ์ อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ครูทัศนีย์ นายขจร ครูประจำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โครงการนานาชาติ โรงเรียนสตรีภูเก็ต และครูฐิตาพร วิภววนิชย์ ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ที่กรุณาตรวจทาน แก้ไข และให้คำแนะนำในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย รวมถึงนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลการทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณว่าที่ร้อยตรีสัพพัญญ์ สุขพิระวัฒนกุล ผู้ให้คำแนะนำและคำปรึกษาตลอดระยะเวลาในการจัดทำวิทยานิพนธ์ ขอขอบคุณคณะผู้บริหาร เพื่อนครู และนักเรียนจากโรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ ความร่วมมือ และให้กำลังใจ

ผู้วิจัยขอขอบคุณสมาชิกในครอบครัวที่คอยสนับสนุนในทุกด้านและให้กำลังใจตลอดระยะเวลาการเรียนปริญญาโท คุณค่าและประโยชน์ใดๆ ที่พึงได้จากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอบอบแต่ทุกท่านผู้มีส่วนช่วยให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จไปด้วยดี

พิมพ์ชนก ชีพเหล็ก

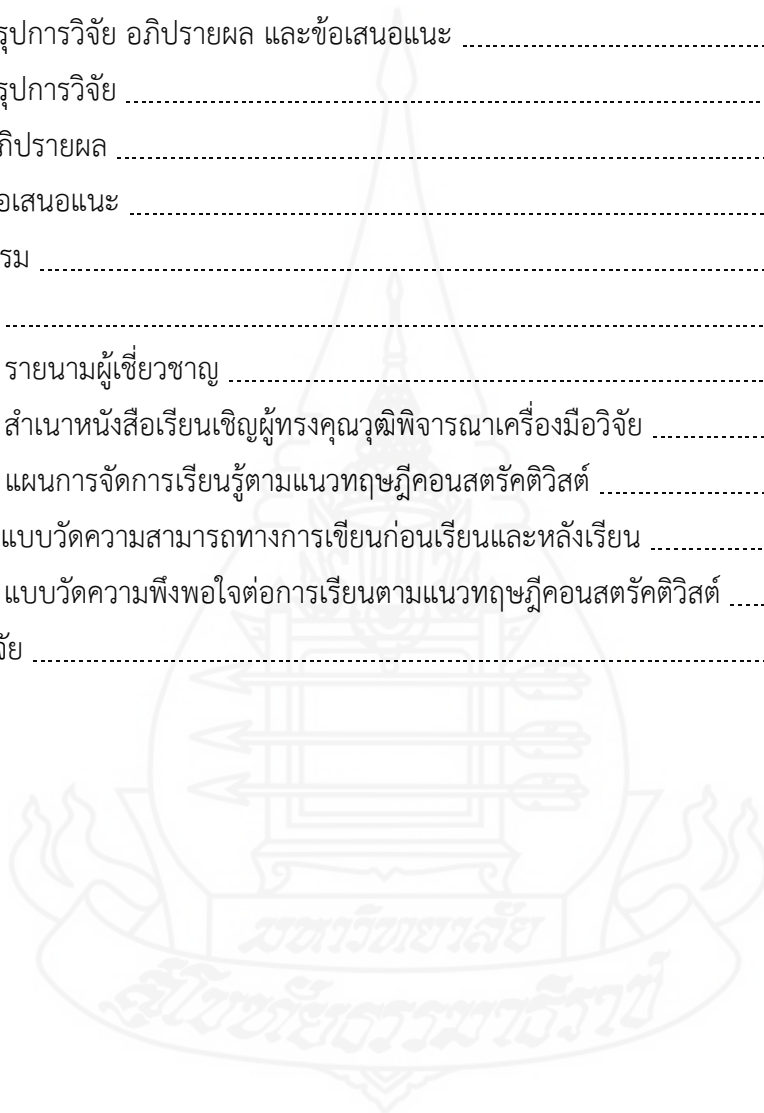
ตุลาคม 2563

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฌ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	3
สมมติฐานการวิจัย	3
ขอบเขตการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	5
การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	6
ความสามารถทางการเขียน	21
ความพึงพอใจ	31
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	36
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	44
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	44
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล	51
การวิเคราะห์ข้อมูล	51
สถิติที่ใช้ในการวิจัย	51
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติ ภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ก่อนเรียนและหลังเรียน ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	53

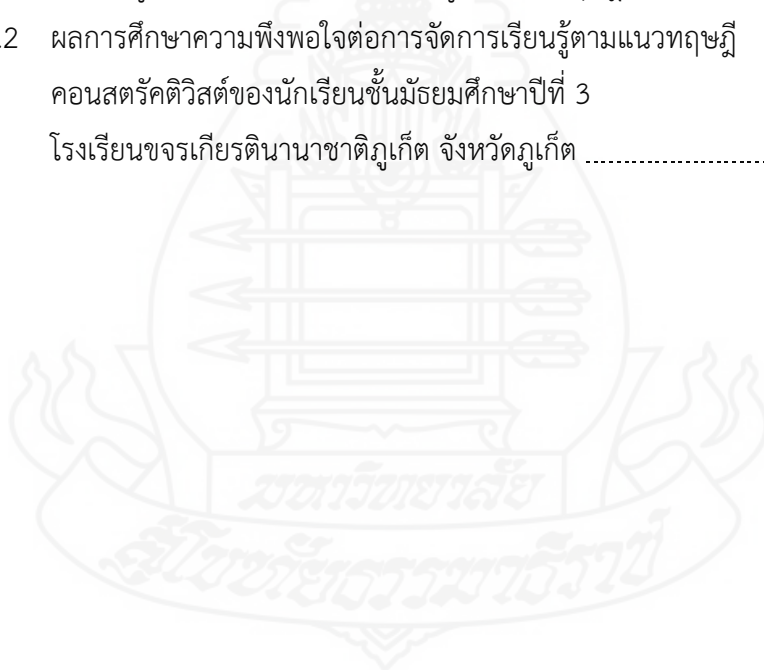
สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต	54
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	56
สรุปการวิจัย	56
อภิปรายผล	58
ข้อเสนอแนะ	61
บรรณานุกรม	63
ภาคผนวก	70
ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ	71
ข สำเนาหนังสือเรียนเชิญผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย	73
ค แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	77
ง แบบวัดความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน	160
จ แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	174
ประวัติผู้วิจัย	182

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1	ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ สักระยะที่จาก รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Driver & Oldham 15
ตารางที่ 2.2	รายละเอียดสรุปการเปรียบเทียบบรรยากาศของห้องเรียนระหว่าง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์และแบบปกติ 20
ตารางที่ 2.3	กำหนดเกณฑ์การวัดประเมินทักษะการเขียน 29
ตารางที่ 3.1	รายละเอียดแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ 46
ตารางที่ 3.2	เกณฑ์การให้คะแนน 47
ตารางที่ 4.1	ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ 53
ตารางที่ 4.2	ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎี คอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต 54

ญ

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 2.1 ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของการสร้างความรู้ 9

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การสื่อสารมีรูปแบบวิธีการที่หลากหลาย ทั้งการส่งสารและการรับสารซึ่งจะต้องสอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยอัตโนมัติ การเขียนเป็นองค์ประกอบสำคัญของการสื่อสารที่คงหลักฐานอ้างอิงไว้ได้ชัดเจน ผลผลิตของการเขียนยังเป็นการแสดงออกถึงประสบการณ์และความรู้ของผู้เขียน เพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน ดังนั้นผู้เขียนต้องมีความสามารถทางการเขียน และเป็นผู้ที่สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและชัดเจน (ดวงใจไทยอุบล, 2556, น. 13) การเขียนเรียบเรียงความคิดได้ถี่ถ้วน เพราะผู้เขียนมีเวลาคิดไตร่ตรอง ถ้อยคำ ลำดับความ ตลอดจนตรวจสอบรูปแบบของการเขียนตามวัตถุประสงค์ต่างๆ เพื่อให้งานเขียนปราศจากข้อสงสัยและมีประสิทธิภาพ ภาษาเขียนจึงพัฒนาและเป็นประโยชน์มากขึ้น กลายเป็นภาษาสื่อสารที่สำคัญทางวิชาการ ทางธุรกิจ และอื่นๆ (สถาบันภาษาไทย, 2561, น. 3)

ปัจจุบันเราใช้การเขียนเพื่อจุดประสงค์สำคัญ 2 ประการ คือ เพื่อบันทึกและเพื่อการถ่ายทอด การจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนให้กับนักเรียนจึงจำเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการเล็งเห็นถึงความสำคัญจึงได้กำหนดสาระการเขียนไว้เป็นส่วนหนึ่งในมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนานักเรียนทุกคนให้เกิดทักษะการเขียนสื่อสารภาษาไทยได้เต็มตามศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, 2558, น. 10)

ด้วยเหตุนี้การพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาไทยจึงได้รับการปลูกฝังให้เกิดกับนักเรียนทุกคน แต่จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนพบว่า ในสถานศึกษาต่างๆ การจัดการเรียนรู้จริงล้วนประสบปัญหาในการพัฒนาความสามารถทางเขียนของนักเรียนทั้งสิ้น เช่น นักเรียนมีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับหลักการเขียนและประเภทของงานเขียนแตกต่างกัน ไม่สามารถเขียนเพื่อสื่อสารถ่ายทอดตามวัตถุประสงค์ได้อย่างชัดเจน และการใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ที่ไม่สามารถกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการพัฒนาความสามารถทางการเขียน

สภาพปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นกับนักเรียนในโรงเรียนนานาชาติเช่นกัน การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในโรงเรียนนานาชาติ ตามข้อกำหนดของกระทรวงศึกษาธิการ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ นักเรียนสามารถใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่งได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยให้สถานศึกษาดำเนินการจัดการเรียนรู้ควบคู่ไปกับหลักสูตร Cambridge IGCSE First Language Thai ที่ออกแบบมาเพื่อ

นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่ง นักเรียนจะต้องได้รับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร โดยเฉพาะด้านการเขียนได้อย่างชัดเจน ถูกต้อง มีประสิทธิภาพ และเข้ารับการทดสอบวัดระดับความรู้ความสามารถวิชาภาษาไทยโดยใช้ข้อสอบจากส่วนกลางของหลักสูตร Cambridge IGCSE First Language Thai ซึ่งมีข้อคำถามที่ต้องอาศัยพื้นฐานความรู้และความสามารถทางการเขียนหลายประเภท เช่น การเขียนย่อหน้า การเขียนเรียงความ การเขียนชีวประวัติ การเขียนประชาสัมพันธ์ การเขียนโฆษณา และการเขียนบทความ เป็นต้น

แต่เนื่องจากโรงเรียนนานาชาติใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสารสากล จึงทำให้นักเรียนใช้ภาษาไทยเฉพาะในคาบเรียนภาษาไทยเท่านั้น นอกจากนี้นักเรียนส่วนใหญ่ยังมีความสามารถทางการสื่อสารภาษาไทยไม่ดีเท่าที่ควร จึงส่งผลให้เกิดปัญหาในการเรียนวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะการเขียนซึ่งเป็นสาระการเรียนรู้หลักในวิชานี้ นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหา เช่น การเขียนย่อหน้า การเขียนเรียงความ และการเขียนบทความ เป็นต้น อีกทั้งครูยังไม่สามารถเลือกใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ที่สามารถแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้ ข้อมูลดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย โดยเฉพาะทักษะการเขียนยังไม่บรรลุเป้าประสงค์ตามที่ตั้งไว้ จึงควรมีการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถทางเขียนของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น

การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์สนับสนุนให้นักเรียนสร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเองบนพื้นฐานความรู้และประสบการณ์เดิม โดยใช้โครงสร้างทางสติปัญญาที่มีอยู่และแรงจูงใจเป็นพื้นฐาน ซึ่งแนวคิดและหลักการของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ใช้ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ชี้นำ และ 2) ชี้นำความคิด ซึ่งทั้งสองขั้นนี้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความรู้เดิมของนักเรียน เปิดโอกาสให้ทบทวนความรู้และประสบการณ์เดิม 3) ชี้นำปรับเปลี่ยนแนวความคิด และ 4) ชี้นำความคิดไปใช้ เป็นขั้นที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างเพื่อนร่วมกลุ่มและเพื่อนร่วมชั้น หรือทำกิจกรรมรายบุคคลผ่านกระบวนการคิดสังเคราะห์และนำความรู้ไปใช้ได้จริง และ 5) ชี้นำทบทวนความรู้ เป็นขั้นที่ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของนักเรียนหลังสิ้นสุดการเรียนรู้ที่เปลี่ยนไป ซึ่งนักเรียนจะมีบทบาทสำคัญในทุกขั้นตอนการเรียนรู้ (Driver & Oldham, 1986 อ้างถึงใน สุจินต์ วิทวธีรานนท์, 2544, น. 48) แนวทฤษฎีนี้สามารถส่งเสริมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนได้โดยการกระตุ้นให้นักเรียนทำกิจกรรมทบทวนความรู้เดิมเรื่องการเขียน และแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน เพื่อให้เกิดความรู้ใหม่เรื่องการเขียนที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในสถานการณ์จริงอย่างถูกต้องและเหมาะสม

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจนำการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ มาใช้ในการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนาความสามารถทางเขียนให้สูงขึ้นและเพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรติ นานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

2.2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต

3. สมมติฐานการวิจัย

3.1 ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3.2 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต อยู่ในระดับมาก

4. ขอบเขตการวิจัย

4.1 ขอบเขตด้านประชากร

4.1.1 ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนรวม 43 คน

4.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน โดยวิธีสุ่มแบบกลุ่ม เนื่องจากนักเรียนทั้ง 2 ห้องเรียนมีผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยใกล้เคียงกัน

4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองคือ สารที่ 2 การเขียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2562 มีจำนวนทั้งหมด 6 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ การเขียนย่อหน้า การเขียนเรียงความ การเขียนชีวประวัติ การเขียนประชาสัมพันธ์ การเขียนโฆษณา และการเขียนบทความ

4.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2562

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 ความสามารถทางการเขียน ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ การรวบรวมความรู้ ความคิด และประสบการณ์มาถ่ายทอดโดยการเขียน เสนอเนื้อหาโดยใช้กระบวนการคิดสังเคราะห์เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของข้อมูลให้เกิดเป็นงานเขียน ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบวัดความสามารถทางการเขียนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยมีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแล้ว

5.2 ความพึงพอใจต่อการเรียน หมายถึง สภาพความรู้สึกชอบหรือความพอใจที่เกิดขึ้นของผู้เรียนจากการเรียนรู้โดยปฏิบัติงานหรือกิจกรรม ซึ่งในทางการจัดการเรียนรู้ ครูต้องจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความถนัด ความสนใจ และความเหมาะสมของผู้เรียน ความพึงพอใจต่อการเรียน จึงหมายถึง สภาพความรู้สึกพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยมีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแล้ว

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ในวิชาภาษาไทย ระดับชั้นอื่นต่อไป

6.2 เพื่อเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนที่สูงยิ่งขึ้น

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “ผลการใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อความสามารถทางการเขียนและความพึงพอใจต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและแนวคิดทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานในการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์
 - 1.1 ความหมายของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์
 - 1.2 แนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์
 - 1.3 ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์
 - 1.4 บทบาทของครูในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์
 - 1.5 บทบาทของผู้เรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์
 - 1.6 บรรยากาศของห้องเรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์
2. ความสามารถทางการเขียน
 - 2.1 ความหมายของความสามารถทางการเขียน
 - 2.2 วัตถุประสงค์ในการเขียน
 - 2.3 หลักการเขียน
 - 2.4 ประเภทการเขียน
 - 2.5 องค์ประกอบของการเขียน
 - 2.6 การวัดประเมินผลการเขียน
3. ความพึงพอใจ
 - 3.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 3.2 ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 3.3 การวัดความพึงพอใจ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์
 - 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางการเขียน
 - 4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

4.4 งานวิจัยต่างประเทศ

1. การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

1.1 ความหมายของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

ทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ได้มีผู้ให้ความหมายที่สอดคล้องกันคือ เป็นทฤษฎีที่สร้างความรู้ด้วยตนเองโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมบูรณาการกับสิ่งใหม่ที่ได้รับ ซึ่งจะต้องเกิดการสร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเองเท่านั้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

Biggs and Moore (1993, p. 524) ได้ให้ความหมายของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ว่าเป็นแนวความคิดการสร้างความรู้เชิงจิตวิทยา สะท้อนมุมมองการเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยเน้นความสัมพันธ์ของความรู้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาจากเฉพาะบุคคล มีความสอดคล้องกันเป็นลำดับ โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีนี้ต้องใช้การจัดประสบการณ์เพื่อสนับสนุนความคิดและการศึกษาอย่างลึกซึ้ง ถือเป็นกระบวนการแก้ปัญหาที่ทำให้ผู้เรียนมีความรู้และประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม

Krogh (1994, p. 556) ได้ให้ความหมายของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ว่า คอนสตรัคติวิสต์คือปรัชญาที่เกี่ยวข้องกับลำดับพัฒนาการของเด็กในด้านการสร้างความรู้ สติปัญญา และจริยธรรม ขึ้นมาด้วยตัวเอง โดยพัฒนาการเหล่านี้เกิดมาจากโครงสร้าง (Assimilation) และการปรับตัวเข้าสู่โครงสร้าง (Accommodation)

Fosnot (1996, p. 40) ได้ให้ความหมายของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ว่า เป็นทฤษฎีแห่งความรู้และการเรียนรู้ บรรยายถึงการอาศัยพื้นฐานทางจิตวิทยา ปรัชญาและมานุษยวิทยา ว่าความรู้คืออะไรและมีที่มาอย่างไร โดยระบุว่า แท้จริงแล้วความรู้เป็นเพียงสิ่งชั่วคราว มนุษย์สามารถพัฒนาหรือสร้างขึ้นใหม่ได้ตลอดเวลา อาศัยสื่อกลางทางด้านวัฒนธรรม สังคมและสิ่งแวดล้อม ส่วนการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนควบคุมด้วยตนเองเพื่อที่จะเรียนรู้ความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นระหว่างความรู้ใหม่ที่เพิ่งได้รับกับความรู้เดิมที่มีอยู่ ซึ่งผู้เรียนอาจเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็เป็นได้

Mintzes et al. (1998, p. 52 อ้างถึงใน นวพร ชินานา, 2554, น. 15) ได้ให้ความหมายของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ว่า เป็นทฤษฎีที่สร้างเสริมการเรียนรู้ความรู้ใหม่โดยอาศัย สติปัญญา วิจารณ์ญาณ และศักยภาพในแต่ละบุคคล ตลอดจนการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นทางสังคม และมนุษย์เป็นผู้สร้างความหมายของสิ่งต่างๆ ที่ได้พบเจอขึ้นใหม่เมื่อได้ปรับเข้ากับข้อมูลเดิมที่มีอยู่

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542, น. 41) ได้ให้ความหมายของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ว่าเป็นทฤษฎีที่เชื่อว่าการเรียนรู้คือ กระบวนการที่บุคคลเป็นผู้สร้างความรู้ขึ้นภายในตนเอง อาศัยการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ตนพบเห็นกับสิ่งเดิมที่รู้หรือเข้าใจอยู่ ซึ่งการจัดการเรียนรู้ตามแนว

ทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์จะช่วยปรับโครงสร้างทางปัญญาได้โดยการจัดสภาพการณ์ให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ใหม่ที่ไม่สอดคล้องกับความรู้เดิมที่มีอยู่ ผู้เรียนจะพยายามปรับข้อมูลและเกิดกระบวนการสร้างความรู้ใหม่

ไพจิตร สะดวกการ (2547, น. 67) ได้ให้ความหมายของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ว่าเป็นทฤษฎีการเรียนรู้จากการกระทำของตนเองโดยมีแนวคิดหลักคือ แต่ละบุคคลจะมีวิธีการเรียนรู้ด้วยการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมโดยใช้กลวิธีการที่แตกต่างกัน ต้องอาศัยประสบการณ์เดิม โครงสร้างทางปัญญาและแรงจูงใจภายในเป็นพื้นฐาน ประกอบกับการรับรู้ข้อมูลจากสิ่งแวดล้อมภายนอก ซึ่งการพัฒนาแนวคิดนี้จะ เป็นลักษณะที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนเอง แต่อาจจะสอดคล้องหรือขัดแย้งกับความเข้าใจหรือข้อเท็จจริงเดิมหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ

สุมาลี ชัยเจริญ (2548, น. 103) ได้ให้ความหมายของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ไว้ว่าเป็นทฤษฎีที่เน้นการสร้างความรู้ใหม่โดยเชื่อว่าผู้เรียนมีความรู้เดิมอยู่แล้ว การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียนซึ่งสร้างจากความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ตนพบเห็นกับความรู้เดิมมาก่อน โดยพยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับเหตุการณ์และปรากฏการณ์ที่พบมาสร้างเป็นโครงสร้างทางปัญญา

สุนีย์ เหมะประสิทธิ์ (2550, น. 12) ได้ให้ความหมายของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ว่าเป็นทฤษฎีที่นำทั้งทฤษฎีจิตวิทยาและปรัชญาการศึกษาหลายแขนงมาประยุกต์เพื่ออธิบายและค้นหาว่ามนุษย์เกิดการเรียนรู้และมีกระบวนการสร้างความรู้ได้อย่างไร

จตุพร อศวโสรธรณ (2555, น. 35) ได้ให้ความหมายของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ว่าผู้สร้างกระบวนการสร้างความรู้ความเข้าใจคือผู้เรียนเอง เชื่อมโยงกับความรู้เดิมของผู้เรียนโดยอาศัยการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมเพื่อเป็นประสบการณ์และปรับให้เข้ากับประสบการณ์ใหม่ซึ่งจะเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย

ทศนา แคมมณี (2555, น. 90-94) ได้ให้ความหมายทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ว่าเป็นแนวคิดที่บุคคลเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ กัน โดยอาศัยประสบการณ์เดิมตามโครงสร้างทางปัญญาที่มีอยู่ ความสนใจและแรงจูงใจภายในเป็นพื้นฐาน โดยมีแรงจูงใจจากความขัดแย้งทางปัญญาทำให้เกิดการไตร่ตรอง (refection) นำไปสู่การสร้างโครงสร้างใหม่ทางปัญญา (Cognitive Restructuring) ที่ได้รับการตรวจสอบทั้งโดยตนเองและผู้อื่น ว่าสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในกรอบของโครงสร้างนั้นและใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการสร้างโครงสร้างใหม่อื่นๆ ต่อไป

หทัยชนันท์ กานต์การันยกุล (2556, น. 49) ได้ให้ความหมายของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ว่าเป็นการสร้างความรู้หรือผลงานด้วยตัวบุคคลเอง สนับสนุนการสร้างมากกว่าการรับรู้ มุ่งเน้นการสร้างความรู้ใหม่ของแต่ละบุคคลอย่างเหมาะสม ปรับตัวผ่านประสบการณ์ใหม่ให้เกิดความสัมพันธ์กับความรู้เดิมแล้วเกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่

1.2 แนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์นั้น ได้มีนักวิชาการหลายท่านกล่าวถึงแนวคิดไว้ดังนี้

Driver & Oldham (1986, p. 26) กล่าวว่า การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ เป็นกระบวนการที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสร้างความหมายจากประสบการณ์ตรง จากสภาพแวดล้อมรอบตัวและผลการเรียนรู้จะขึ้นอยู่กับความรู้เดิม การสร้างความหมายในสิ่งที่ได้ยินหรือได้เห็นโดยการเชื่อมโยงระหว่างความรู้เดิมกับประสบการณ์ใหม่ที่ได้รับ ตรวจสอบว่าความหมายนั้น เข้ากันได้หรือไม่หลังการสร้างความหมายใหม่ ถ้าเข้ากันได้ก็จะกล่าวว่าเข้าใจสถานการณ์นั้นๆ ต่อจากนั้นจะเป็นการประเมินความหมายหรือการยอมรับความเชื่อ หากไม่เต็มใจยอมรับสามารถละทิ้งได้ ผู้เรียนจะเป็นผู้รับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง โดยความหมายที่สร้างขึ้นนั้นมาจากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมโดยผ่านทางภาษาพูด

พิมพันธ์ เตชะคุปต์ (2545, น. 23) กล่าวว่า คอนสตรัคติวิสต์เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นภายในผู้เรียน ซึ่งเป็นผู้สร้างความรู้จากการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่พบเห็น กับความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิม โดยผ่านกระบวนการคิดด้วยตนเอง ผู้สอนไม่สามารถปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญา (Cognitive structure) ของผู้เรียนได้ หน้าที่ของผู้สอนคือการช่วยผู้เรียนปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาด้วยการจัดสภาพการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความขัดแย้งปัญญา (Cognitive conflict) ซึ่งเป็นสถานะที่ความรู้ใหม่หรือสิ่งใหม่ไม่สอดคล้องกับสิ่งเดิมที่มีอยู่ กระบวนการนี้จะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสปรับข้อมูลใหม่ให้เข้ากับสิ่งเดิมที่มีอยู่ มวลประสบการณ์ใหม่จะเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมและนำไปสู่การสร้างโครงสร้างใหม่ทางปัญญา (Cognitive restructure)

ไพจิตร สะดวกการ (2547, น. 67) กล่าวว่า ความรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ คือ การวางโครงสร้างทางปัญญา ซึ่งเกิดขึ้นจากการประสบกับสถานการณ์ที่เป็นปัญหาและสามารถนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการแก้ปัญหาหรืออธิบายสถานการณ์อื่นๆ ได้ โดยแต่ละคนจะสร้างความรู้ด้วยวิธีการที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และโครงสร้างทางปัญญาที่มีอยู่เดิม มีจุดเริ่มต้นที่ความสนใจ และแรงจูงใจภายในของตนเอง ผู้สอนมีหน้าที่จัดการให้ผู้เรียนได้ปรับโครงสร้างทางปัญญาภายใต้ข้อตกลงและสถานการณ์ที่เป็นปัญหาเพื่อขจัดความขัดแย้ง ทั้งนี้พื้นฐานแห่งประสบการณ์และโครงสร้างทางปัญญาที่มีอยู่เดิมมีส่วนสำคัญในการไตร่ตรองและการกระตุ้นให้มีการปรับหรือสร้างโครงสร้างใหม่

กาญจนา ไชยพันธ์ (2552, น. 45) กล่าวว่า ความรู้ที่มนุษย์สร้างขึ้นในจิตใจ เกิดจากการทำความเข้าใจกับเหตุการณ์ต่างๆ เมื่อเข้าใจแล้วจะสามารถให้ความหมายกับเหตุการณ์และประสบการณ์ต่างๆ ได้ โดยอาศัยความรู้ความเข้าใจเดิม แต่ไม่ได้เกิดจากการค้นพบจากสิ่ง กระตุ้นภายนอกหรือสิ่งแวดล้อมใด ๆ

บุญชู ศรีเวียงยา (2553, น. 31) กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการสร้างความหมายที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนเอง จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้โดยการเรียนรู้โดยปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น รวมทั้งประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมโดยเงื่อนไขการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ สามารถสรุปได้ดังนี้ 1) ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ซึ่งเกิดจากความต้องการของผู้เรียนเอง 2) ผู้เรียนสร้างความรู้ต่าง ๆ ภายในตัวเองโดยการใช้ข้อมูลที่มีอยู่แล้วจากสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์เดิมมาช่วยตัดสินใจ 3) สิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันทำให้ความรู้และความเชื่อของแต่ละคนแตกต่างกัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะถูกใช้เป็นพื้นฐานในการตัดสินใจสร้างข้อมูลใหม่ 4) ความเชื่อมีอิทธิพลต่อแนวคิดของผู้เรียน 5) วิทยาศาสตร์สามารถเปลี่ยนความคิดต่าง ๆ ของผู้เรียนได้

ชนาธิป พรกุล (2554, น. 73-75) กล่าวว่า การได้รับประสบการณ์ในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งใช้โครงสร้างทางปัญญา (Schema) หรือความรู้เดิมเป็นที่เก็บข้อมูลที่มีความเชื่อมโยงกันเป็นการเรียนรู้ตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่นำข้อมูลจำนวนมากมาจัดใหม่ให้เป็นระบบที่มีความหมายมีลำดับขั้นตอนและถูกจัดระเบียบมาเป็นอย่างดี ซึ่งในแต่ละบุคคลมีโครงสร้างทางปัญญาจำนวนนับไม่ถ้วนอยู่ในสมอง มีประโยชน์ในการเข้าใจข้อมูลหรือสถานการณ์มากขึ้น เช่น เมื่อเราไปเยี่ยมคนป่วยในโรงพยาบาล เราจะทราบโดยประสบการณ์ว่าต้องปฏิบัติอย่างไร แต่หากสถานการณ์จริงมีเหตุการณ์อื่นแทรก เช่น ไม่ทราบหมายเลขห้อง เราจะเรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาจากประสบการณ์ที่ผ่านมาว่าต้องปฏิบัติอย่างไรจึงเป็นทางออกที่ดี นอกจากนี้ โครงสร้างทางปัญญาช่วยในการเรียนรู้เรื่องใหม่ เมื่อผู้เรียนได้รับข้อมูล จะพยายามนำข้อมูลใหม่เข้าไปผสมกับโครงสร้างทางปัญญาที่มีอยู่ก่อนละคาดว่าจะเป็นได้พบการต่อสูระหว่างความดีความชั่ว ไม่แปลกใจกับบทสรุปเพราะตรงกับสิ่งที่คิดไว้ในส่วนของการจัดการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนเรียนเรื่องใหม่ ครูควรนำโครงสร้างทางปัญญาเดิมมาใช้ให้เป็นประโยชน์ เช่น การตอบคำถามท้ายบทเรียนหรือการอ่านเพื่อความเข้าใจ ดังแผนภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2.1 ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของการสร้างความรู้

โครงสร้างทางปัญญาของแต่ละบุคคลจะถูกสร้างขึ้นขณะมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม การเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ทำให้สติปัญญาได้รับการพัฒนา เพราะสมองได้ใช้กระบวนการปรับสภาวะ เมื่อใดที่ผู้เรียนเกิดสภาวะไม่สมดุลทางปัญญา ผู้เรียนจะพยายามแก้ไขสภาวะนั้นโดยการสร้างบางสิ่งขึ้นมา ซึ่งก็มีโอกาสได้คำตอบที่ไม่ถูกต้อง ครูต้องให้ความสนใจ ยอมรับฟังทั้งคำตอบที่ผิดและถูก สำหรับคำตอบที่ผิดจะต้องหาวิธีการให้ผู้เรียนคิดใหม่ การนำทฤษฎีการสร้างความรู้ไปใช้ในชั้นเรียน ครูจะต้องคำนึงถึงสิ่งสำคัญ ดังนี้

1. การเห็นคุณค่าของความคิดเห็นของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนคิด ยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน ถ้าไม่เหมาะสม ครูต้องสอนวิธีคิด ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าคิด
2. การใช้คำถามการคิดระดับสูงเพื่อดึงความคิดของผู้เรียนออกมา ซึ่งครูต้องใช้คำถามในระดับต่างๆ เพื่อล้วงความคิดในสมองของผู้เรียนออกมา ผู้เรียนต้องใช้ทักษะการคิดระดับต่างๆ ในการเรียบเรียงคำตอบ
3. การเห็นคุณค่าของกระบวนการคิดมากกว่าคำตอบ หลังจากผู้เรียนตอบคำถามและได้รับการยอมรับจากครู ผู้เรียนจะกล้าแสดงกระบวนการคิดของตน ซึ่งเป็นการขยายประสบการณ์และการมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ คำถามที่ครูใช้ให้ผู้เรียนแสดงกระบวนการคิด เช่น อะไรทำให้นักเรียนคิดว่า หรือ ทำไมนักเรียนจึงคิดว่า คำอธิบายจากคำตอบเหล่านี้เป็นการเปิดโอกาสให้ครูมองเห็นบางสิ่งบางอย่างที่อยู่ภายในความคิดของผู้เรียน ซึ่งอาจเป็นข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับตัวผู้เรียน

จากการเสนอแนะแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ สามารถสรุปได้ว่า ความรู้ที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์คือ ความรู้ใหม่ที่มีโครงสร้างพื้นฐานมาจากสิ่งที่เพิ่งได้รับจากการจัดสถานการณ์การเรียนรู้และประสบการณ์ โดยผสมกับความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์เดิม ซึ่งนักเรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์ได้ด้วยตนเอง

1.3 ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

การนำทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ สามารถทำได้โดยวางเป้าหมายเกี่ยวกับผลการเรียนให้มุ่งเน้นไปที่กระบวนการสร้างความรู้และการตระหนักรู้ เป้าหมายของการเรียนรู้จะต้องมาจากการปฏิบัติงานจริง ครูต้องเป็นตัวอย่างและสาธิตให้นักเรียนเห็น เป้าหมายของการจัดการเรียนรู้จะเปลี่ยนจากการถ่ายทอดให้นักเรียนได้รับความรู้ที่แน่นอนตายตัวไปสู่การสาธิตกระบวนการแปลและสร้างความหมายที่หลากหลาย การเรียนรู้ทักษะต่างๆ จะต้องให้มีประสิทธิภาพนักเรียนต้องปฏิบัติได้และแก้ปัญหาได้จริง ในการจัดการเรียนรู้ นักเรียนจะต้องตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา เพราะนักเรียนมีบทบาทในการจัดการข้อมูลหรือประสบการณ์ต่างๆ และจะต้องให้ความหมายของสิ่งนั้นๆ ด้วยตนเอง ซึ่งครูต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมี

ปฏิสัมพันธ์กับสื่อ วัสดุอุปกรณ์ สิ่งของต่างๆ โดยนักเรียนจะทำการศึกษา สำรวจ วิเคราะห์ ทดลอง ลองผิดลองถูกกับสิ่งนั้น จนเกิดเป็นความรู้ความเข้าใจขึ้น ดังนั้น ความเข้าใจเป็นสิ่งที่เกิดจาก กระบวนการคิด ครูจะต้องพยายามสร้างบรรยากาศทางสังคมจริยธรรมให้เกิดขึ้น นักเรียนควรได้รับ โอกาสเรียนรู้ในบรรยากาศที่เอื้อต่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การร่วมมือ แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด และประสบการณ์ระหว่างนักเรียนกับบุคคลอื่น ซึ่งช่วยให้การเรียนรู้ของนักเรียนกว้างขึ้น ซับซ้อนและ หลากหลายขึ้น นักเรียนจะมีบทบาทในการเรียนรู้อย่างเต็มที่ ส่วนครูจะเปลี่ยนจากการถ่ายทอดไป เป็นผู้ให้ความร่วมมือ คอยอำนวยความสะดวกแก่นักเรียน การประเมินผลการเรียนรู้ต้องเป็นไปตาม สภาพจริงและหลากหลาย มีวิธีการยืดหยุ่นไปตามลักษณะความสนใจและสร้างความหมายที่แตกต่าง กันของแต่ละบุคคล (ทิตานา แชมณี, 2551, น. 94-96) ทั้งนี้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎี คอนสตรัคติวิสต์ ได้มีนักวิชาการพัฒนาขึ้นตอนขึ้นไว้หลากหลาย ดังนี้

Driver & Oldham (1986, อ้างถึงใน สุจินต์ วิศวธีรานนท์, 2544, น. 48) ได้ระบุ ลักษณะและขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบนี้ไว้ว่า

1. ขั้นนำ (Orientation) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะรับรู้ถึงจุดมุ่งหมายและมีแรงจูงใจ ในการเรียนบทเรียน

2. ขั้นล้วงความคิด (Elicitation) เป็นขั้นที่ผู้เรียนแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจ เดิมที่มีอยู่เกี่ยวกับเรื่องที่เรียน วิธีการให้แสดงออก อาจทำได้โดยการอภิปรายกลุ่ม การออกแบบ โปสเตอร์หรือให้เขียนเพื่อแสดงความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่

3. ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas) นับเป็นขั้นตอน ที่สำคัญของบทเรียนแบบคอนสตรัคติวิสต์ขั้นนี้ประกอบด้วยขั้นตอนย่อย ดังนี้

3.1 ทำความกระจ่างและแลกเปลี่ยนความคิด (Clarification and exchange of ideas) ผู้เรียนจะเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อได้พิจารณาความแตกต่างของความขัดแย้งระหว่างความคิดของ ตนเองกับของคนอื่น

3.2 สร้างความคิดใหม่ (Construction of new ideas) จากการอภิปรายและการสาธิต ผู้เรียนจะเห็นแนวทาง รูปแบบวิธีการที่หลากหลายในการตีความปรากฏการณ์หรือ เหตุการณ์แล้วกำหนดความคิดใหม่

3.3 ประเมินความคิดใหม่ (Evaluation of the new ideas) โดยการทดลอง หรือการคิดอย่างลึกซึ้ง ควรหาแนวทางที่ดีที่สุดในการทดสอบความคิด ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนอาจจะรู้สึก ไม่พอใจความคิดความเข้าใจที่เคยมีอยู่ เนื่องจากหลักฐานการทดลองสนับสนุนแนวคิดใหม่มากกว่า

4. ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนมีโอกาสใช้ แนวคิดหรือความรู้ความเข้าใจที่พัฒนาขึ้นมาใหม่ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งที่คุ้นเคยและไม่คุ้นเคย

5. ขั้นทบทวน (Review) เป็นขั้นตอนสุดท้าย ผู้เรียนจะได้ทบทวนว่า ความคิดความเข้าใจของเขาได้เปลี่ยนไป โดยการเปรียบเทียบความคิดเมื่อเริ่มต้นบทเรียนกับความคิดของเขาเมื่อสิ้นสุดบทเรียน

Yager (1993, pp. 52-57) ได้นำเสนอโมเดลการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ คือ The Constructivist Learning Model (CLM) โดยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเชิญชวน ได้แก่ การสังเกตสิ่งรอบตัวด้วยความอยากรู้อยากเห็น ถามคำถาม พิจารณาคำตอบที่เป็นไปได้ของคำถามที่ตั้งขึ้น จดบันทึกปรากฏการณ์ที่ไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะเกิดขึ้น บ่งชี้สถานการณ์ที่การรับรู้ของนักเรียนแตกต่างกัน

2. ขั้นสำรวจ ได้แก่ การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ระดมพลังสมอง เกี่ยวกับทางเลือกที่เป็นไปได้ มองหาสารสนเทศ ทำการทดลองโดยใช้วัสดุอุปกรณ์ สังเกต ปรากฏการณ์ที่เฉพาะเจาะจง ออกแบบโมเดล รวบรวมและจัดกระทำข้อมูล ใช้ยุทธวิธีการแก้ปัญหา เลือกทรัพยากรที่เหมาะสม อภิปรายการแก้ปัญหาพร้อมกับนักเรียนคนอื่น ๆ ออกแบบและดำเนินการทดลอง ประเมินทางเลือกที่หลากหลาย มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน บ่งชี้ความเสี่ยง และผลที่ตามมา บอกขอบเขตของการสืบเสาะหาความรู้ วิเคราะห์ข้อมูล

3. ขั้นนำเสนอคำอธิบายและคำตอบของปัญหา ได้แก่ สื่อความหมายข้อมูลและความคิดเห็น สร้างและอธิบายโมเดล สร้างคำอธิบายใหม่ ทบทวนและวิจารณ์คำตอบของปัญหา ให้เพื่อนประเมินผลการเสนอคำตอบ รวบรวมคำตอบที่หลากหลาย ชี้ให้เห็นถึงคำตอบที่เหมาะสม บูรณาการคำตอบที่ได้กับความรู้และประสบการณ์เดิม

4. ขั้นนำไปปฏิบัติ ได้แก่ การตัดสินใจนำความรู้และทักษะไปใช้ การถ่ายโยงความรู้ และทักษะ แลกเปลี่ยนสารสนเทศและความคิดเห็น ถามคำถามใหม่ การพัฒนาผลที่ได้จากการเรียนรู้ และส่งเสริมความคิดเห็น ใช้โมเดลและความคิดเห็นเพื่อให้เกิดการอภิปรายและยอมรับจากเพื่อน

สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา (2549, น. 6) ได้นำเสนอการจัดรูปแบบ การเรียนรู้ที่เน้นบทบาทผู้เรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นชักชวน (Invitation) เป็นขั้นที่ครูมีบทบาทสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ โดยการตั้งคำถามหรือให้นักเรียนสังเกตสภาพแวดล้อมใด ๆ แล้วตั้งคำถามพร้อมทั้งพิจารณาคำถาม หรือปัญหาที่ต้องการหาคำตอบ

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจ / ค้นพบ / สร้าง (Exploration / Discovery / Creation) เป็นขั้นที่นักเรียนจะมีบทบาทสูงคือ ลงมือปฏิบัติเป็นกลุ่มย่อย ออกแบบและปฏิบัติการทดลอง หรือ อภิปรายเพื่อหาข้อยุติ ครูมีบทบาทเป็นผู้ส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 ขั้นนำเสนอผลการศึกษาและการแก้ปัญหา (Proposing Explanation and Solution) เป็นขั้นที่นักเรียนนำเสนอโมเดลใหม่เมื่อเกิดการเรียนรู้ในขั้นที่ 2 ร่วมกันทั้งชั้นเรียนและย้อนกลับไปขั้นที่ 2 อีกครั้งเพื่อดำเนินกิจกรรมต่อเนื่อง

ขั้นที่ 4 ขั้นประยุกต์หรือนำไปใช้ (Take Action) เป็นขั้นที่นักเรียนนำความรู้ที่สร้างขึ้นประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่เป็นจริงหรือในสถานการณ์ใหม่

ไพจิตร สะดวกการ (2547, น. 68) ได้ระบุลักษณะและขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของ Underhill สรุปได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความขัดแย้งทางปัญญา

ครูเสนอสถานการณ์ที่เป็นปัญหาที่จะนำไปสู่การสร้างโครงสร้างใหม่ทางปัญญาให้นักเรียนคิดแก้ปัญหาเป็นรายบุคคล

ขั้นที่ 2 ดำเนินการไตร่ตรอง

2.1 กลุ่มย่อย คือ จัดนักเรียนเข้ากลุ่มย่อยแบบละความสามารถ ช่วยกันหาคำตอบและตรวจสอบวิธีการหาคำตอบ อภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ยอมรับมติกลุ่ม และนำเสนอผลงาน ตอบข้อซักถามและชี้แจงเหตุผลต่อกลุ่มใหญ่ได้

2.2 กลุ่มใหญ่ คือ สุ่มตัวแทนจากกลุ่มย่อย จากนั้นเสนอวิธีการต่อกลุ่มใหญ่ เสนอสถานการณ์ตัวอย่างหรือวิธีอื่นที่แตกต่าง ร่วมกันอภิปรายข้อได้เปรียบเสียเปรียบต่างๆ

ขั้นที่ 3 สรุปผลการสร้างโครงสร้างใหม่ทางปัญญา

3.1 นักเรียนร่วมกันสรุปแนวคิด หลักการและกระบวนการแก้ปัญหาในเรื่องที่เรียน ครูช่วยสรุปเพิ่มเติมให้ผู้เรียนได้ความคิดรวบยอดที่ถูกต้อง

3.2 นักเรียนทำแบบฝึกทักษะในการแก้ปัญหา

กาญจนา ชุนบุญมา (2552, น. 27-28) ได้นำเสนอการจัดรูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นบทบาทผู้เรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นขั้นที่เตรียมความพร้อมของนักเรียนโดยการแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ ทบทวนความรู้เดิม เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนระลึกถึงประสบการณ์เดิมเพื่อเป็นพื้นฐานในการสร้างโครงสร้างใหม่ทางปัญญา

2. ขั้นการจัดการเรียนรู้ เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะเกิดมโนคติ สร้างความรู้ด้วยตนเอง มีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่ม ผู้เรียนมีบทบาทได้สร้างความรู้ด้วยตนเอง มีโอกาสได้เผชิญปัญหาและแก้ไขสถานการณ์เป็นรายบุคคล ครูเสนอปัญหาที่สัมพันธ์กับบทเรียนและสอดคล้องกับชีวิตประจำวันเหมาะสมกับวัยและความสามารถ ผู้เรียนค้นหาความรู้ที่จะนำมาแก้ปัญหาด้วยตนเองจากสื่อที่เป็นรูปธรรมที่ครูเตรียมไว้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนร่วมกันไตร่ตรองปัญหาในกลุ่มย่อย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเลือกแนวทางในการแก้ปัญหาที่เหมาะสม จากนั้นเสนอแนวทางแก้ปัญหาของกลุ่มย่อยต่อ

ทั้งชั้น อภิปรายซักถามแนวทางของกลุ่มที่นำเสนอ ตรวจสอบความถูกต้องและความสมเหตุสมผล รวบรวมวิธีการแก้ปัญหา อภิปรายข้อดีและข้อจำกัด สรุปแนวทางเลือกทั้งหมดเพื่อนำไปใช้แก้ปัญหา

3. ชั้นสรุป เป็นชั้นที่ผู้เรียนร่วมกันสรุปแนวคิด หลักการ ความคิดรวบยอด ในเรื่องที่เรียน โดยครูช่วยสรุปเพิ่มเติมเพื่อให้นักเรียนได้ตรวจสอบความคิดรวบยอดและหลักการที่ถูกต้อง

4. ชั้นฝึกทักษะ เป็นชั้นที่ฝึกให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างชำนาญ นักเรียนจะฝึกทำแบบฝึกต่าง ๆ จากใบกิจกรรมและแบบฝึกทักษะ

5. ชั้นประเมิน เป็นชั้นประเมินความรู้นักเรียนจากการสังเกตพฤติกรรมการทำงาน ใบกิจกรรม แบบฝึกทักษะ และการทำแบบทดสอบ

นวพร ชินานา (2554, น. 32-33) ได้นำขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของ Driver & Oldham มาปรับเพื่อใช้ในการวิจัยเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ชี้นำ ชั้นเข้าสู่บทเรียน ประกอบด้วย

ชี้นำและชี้นำความคิด เป็นขั้นเตรียมความพร้อมของผู้เรียนโดยการทบทวนความรู้เดิม ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกถึงประสบการณ์เดิมที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาใหม่ด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น การสร้างสถานการณ์โดยใช้เกม คำถาม และการร่วมสนทนา เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนเนื้อหาใหม่และเพื่อเป็นพื้นฐานในการสร้างโครงสร้างทางปัญญาผู้สอนต้องพยายามค้นหาความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เพราะหากสามารถระลึกประสบการณ์เดิมได้มากก็จะมีข้อมูลที่จะไปแก้ปัญหาหรือเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ได้มากหรืออาจเกิดความขัดแย้งทางปัญญา ก่อนสร้างความรู้ใหม่ ดังนั้น หากผู้เรียนสามารถแสดงออกให้ผู้สอนเห็นว่าแต่ละคนมีความรู้และประสบการณ์เดิมในเรื่องที่กำลังเรียนมากเพียงไร จะเป็นการทดสอบความคิดรวบยอดของผู้เรียน หลังจากนั้นผู้สอนต้องแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบ

2. ชั้นสอน ประกอบด้วย

2.1 ชั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด เป็นการให้สถานการณ์แล้วให้ผู้เรียนแก้ปัญหา เพื่อสร้างโครงสร้างทางปัญญาใหม่ โดยการระดมพลังสมองเกี่ยวกับทางเลือกที่เป็นไปได้เพื่อจะเก็บรวบรวมข้อมูล อภิปราย ร่วมแก้ปัญหากับผู้เรียนคนอื่น ๆ เพื่อหาทางเลือกที่หลากหลาย ซึ่งผู้เรียนอาจมีความคิดเห็นที่ขัดแย้งกัน ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ได้วิเคราะห์ วิวิจารณ์ และแสดงความคิดเห็น สรุปทางเลือกที่ดีที่สุดเป็นแนวคิดใหม่โดยอาศัยแหล่งความรู้ในชุมชนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2.2 ชี้นำความคิดไปใช้ เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนสื่อความหมายข้อมูลสร้างคำถาม เสนอคำตอบและแสดงความคิดเห็นของตนเอง โดยสร้างคำอธิบายใหม่เป็นสถานการณ์ให้นักเรียนได้ตัดสินใจโดยการนำความรู้และทักษะไปใช้เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงการเรียนรู้และพัฒนาผลที่ได้จากการเรียนรู้ ปรับเปลี่ยนความคิดจากการอภิปรายและการยอมรับ เพื่อให้เกิดการผสมผสาน

เป็นโครงสร้างของความรู้ใหม่ขึ้นข้อความรู้ นั้น ๆ มีประโยชน์และสามารถนำไปแก้ปัญหาในสถานการณ์อื่นๆ ได้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายโดยการทำแบบฝึกหัด ใบงานใหม่

3. ชั้นสรุป

ชั้นทบทวน ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปความรู้ โดยกำหนดให้ผู้เรียนเขียนแผนผังมโนทัศน์สรุปสิ่งที่เรียนในแต่ละครั้งเป็นรายบุคคล

จากการศึกษาขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์สรุปได้ว่า เป็นการออกแบบขั้นตอนที่เน้นบทบาทของผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยผ่านกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติจริง ในขั้นแรกของการเรียนรู้จะมีกิจกรรมการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจเดิมในเรื่องที่จะเรียน ซึ่งอาจทำกิจกรรมเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม โดยผู้เรียนจะได้สรุปความรู้เดิมเป็นความคิดรวบยอดเพื่อให้ผู้อื่นทราบถึงพื้นฐานเดิม จากนั้นเป็นการศึกษาความรู้ใหม่และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเชื่อมโยงประสบการณ์ความรู้ใหม่กับความรู้เดิม โดยผู้สอนทำหน้าที่อำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมเป็นกลุ่มหรือรายบุคคล จัดสภาพการณ์การจัดการเรียนรู้อย่างหลากหลาย ทำหน้าที่สาธิตตัวอย่างให้ผู้เรียนเห็นเป็นรูปธรรมแล้วจึงประเมินความรู้ด้วยวิธีการที่เหมาะสมและยืดหยุ่น เพื่อให้ผู้เรียนฝึกการแก้ปัญหาได้จริงและสามารถสร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเอง ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ในการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนที่เน้นให้นักเรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ใหม่ ให้ความหมาย และผลิตชิ้นงานใหม่โดยผนวกกับประสบการณ์เดิมแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ตามรูปแบบของ Driver and Oldham 5 ขั้น คือ 1) ขั้นนำ (Orientation) 2) ขั้นล้วงความคิด (Elicitation) 3) ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas) 4) ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas) และ 5) ชั้นทบทวน (Review) มาดัดแปลงเป็นแนวทางการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ดังนี้

การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ตามแนวคิดของ Driver & Oldham (1986)

ตารางที่ 2.1 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ สังกเคราะห์จากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Driver & Oldham

ขั้นตอน	ลักษณะการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้
1. ขั้นนำ (Orientation)	ขั้นตรวจสอบความรู้เดิมและบอกจุดประสงค์การเรียนรู้ ครูกระตุ้นให้ผู้เรียนดึงความรู้เดิมที่มีอยู่มาใช้ในการสร้างความรู้ใหม่ โดยใช้เกมหรือคำถามเป็นตัวกระตุ้น ผู้เรียนจะรับรู้ถึงจุดหมายและมีแรงจูงใจในการเรียนบทเรียน

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ขั้นตอน	ลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
2. ขั้นลวงความคิด (Elicitation)	ขั้นที่ผู้เรียนแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจเดิมที่มีอยู่เกี่ยวกับเรื่องที่เรียน วิธีการให้ผู้เรียนแสดงออกอาจทำได้โดยการอภิปรายกลุ่ม การให้ผู้เรียน ออกแบบโปสเตอร์หรือการให้ผู้เรียนเขียนเพื่อแสดงความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่
3. ขั้นปรับเปลี่ยนแนวคิด (Turning restructuring of ideas)	1) ทำความกระจ่างและแลกเปลี่ยนความคิด (Clarification and exchange of ideas) ผู้เรียนจะเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อได้พิจารณาความแตกต่างของความคิดแย้งระหว่างความคิดของตนเองกับของคนอื่น 2) สร้างความคิดใหม่ (Construction of new ideas) จากการอภิปรายและการสาธิต ผู้เรียนจะเห็นแนวทาง รูปแบบ วิธีการที่หลากหลายในการตีความปรากฏการณ์ หรือเหตุการณ์แล้วกำหนดความคิดใหม่ 3) ประเมินความคิดใหม่ (Evaluation of the new ideas) โดยการทดลองหรือการคิดอย่างลึกซึ้ง ผู้เรียนควรหาแนวทางที่ดีที่สุดในการทดสอบความคิด ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนอาจจะรู้สึกไม่พอใจความคิดความเข้าใจที่เคยมีอยู่เนื่องจากหลักฐานการทดลองสนับสนุนแนวคิดใหม่มากกว่า
4. ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas)	ขั้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้แนวคิดหรือความรู้ความเข้าใจที่พัฒนาขึ้นมาใหม่ในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งที่คุ้นเคยและไม่คุ้นเคย
5. ขั้นทบทวน (Review)	ขั้นตอนสุดท้ายผู้เรียนจะได้ทบทวนว่า ความคิดความเข้าใจของตนเองได้เปลี่ยนไป โดยการเปรียบเทียบความคิดเมื่อเริ่มต้นบทเรียนกับความคิดเมื่อสิ้นสุด

1.4 บทบาทของครูในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์มุ่งเน้นให้ครูมีบทบาทในการอำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียน จัดสภาพการณ์อย่างหลากหลายและวัดประเมินด้วยวิธีที่เหมาะสม และมีความยืดหยุ่นตามลักษณะของผู้เรียน ซึ่งนักวิชาการได้นำเสนอบทบาทครูดังนี้

Brooks & Brooks (1993, p. 13) ได้กล่าวถึงบทบาทของครู 12 ข้อ ดังนี้

1. ส่งเสริม ให้กำลังใจ ยอมรับความคิดเห็น ให้อิสระและความคิดริเริ่มกับผู้เรียน เพราะจะเป็นสาเหตุให้ผู้เรียนได้คิดเชื่อมโยงสิ่งต่างๆ ตลอดจนเกิดคำถามและสามารถหาคำตอบนั้นได้ โดยการคิดวิเคราะห์และแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง

2. ใช้แหล่งเรียนรู้จากแหล่งข้อมูลพื้นฐานและแหล่งข้อมูลตามสภาพจริง ควบคู่กับสื่อที่เป็นรูปธรรม ความชำนาญในการสอนและการให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งที่เรียนรู้ได้

3. ใช้คำพูดให้ผู้เรียนเกิดความคิด ใช้ความรู้ความเข้าใจระดับสูง เช่น การจำแนก (Classify) การวิเคราะห์ (Analyze) การพยากรณ์ (Predict) การแปลความหมาย (Interpretation) และการสร้างสรรค์ (Create) เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาต่างๆ

4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเสนอแนะบทเรียน เปลี่ยนแปลงวิธีการสอนและเนื้อหา นำสิ่งที่เกิดขึ้นมาใช้ในบทเรียนเพราะมีประโยชน์มากกว่าการเรียนเฉพาะในบทเรียน

5. พยายามทำความเข้าใจมโนทัศน์ของผู้เรียน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความเข้าใจก่อนที่จะเริ่มแลกเปลี่ยนประสบการณ์

6. ต้องกระตุ้น ส่งเสริม ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสนทนาร่วมกัน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมอภิปราย ได้สะท้อนความคิดเห็นของตนเองและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ถือเป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้สร้างความเข้าใจใหม่ เกิดความคิดความเข้าใจมากขึ้น

7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนสืบเสาะโดยใช้คำถามปลายเปิด กระตุ้นให้นักเรียนคิดและตั้งคำถามด้วยตนเอง ทำทนายให้ผู้เรียนแสวงหาไปถึงประเด็นที่ลึกซึ้งและกว้างไกลเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงความเข้าใจของผู้เรียน

8. กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ตอบสนองและแสวงหารายละเอียด เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบและประเมินความเข้าใจในประเด็นปัญหาและความคิดของตนเอง

9. สร้างประสบการณ์ที่ขัดแย้งกับสมมติฐานเริ่มต้นของนักเรียน เพื่อส่งเสริมการอภิปรายที่จะทำให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทางสติปัญญา

10. ให้ความเวลาในการรอคำตอบจากนักเรียนหลังจากถามคำถาม ไม่ยับยั้งความคิด

11. ให้ความเวลาผู้เรียนในการสร้างความสัมพันธ์ จัดกิจกรรมตามรูปแบบและเวลาที่เหมาะสมกับชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้สร้างความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิดต่าง ๆ ด้วยตนเอง

12. ให้ความเอาใจใส่ต่อธรรมชาติของผู้เรียน ส่งเสริมพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้เพื่อให้เกิดวงจรการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย การค้นพบ การแนะนำมโนทัศน์ และการนำมโนทัศน์ไปใช้

Martin, et al. (1994, p. 47) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูดังนี้

1. ครูเป็นผู้แนะนำ สร้างแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนสร้างความหมายการเรียนรู้ด้วยตนเอง
2. ครูเป็นผู้สังเกต เพื่อศึกษาการที่ผู้เรียนตอบโต้ได้ถูกต้องตามแนวทางที่ควรจะเป็น
3. ครูใช้คำถามกระตุ้นความคิด เสนอปัญหา สังเกตบรรยากาศการเรียนรู้
4. ครูสร้างสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาอย่างมีอิสระเต็มที่ตามความสนใจ
5. ครูส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ให้อิสระแก่ผู้เรียน
6. ครูเป็นผู้สนับสนุนการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้
7. ครูเป็นผู้ช่วยผู้เรียนให้เกิดการเชื่อมโยงความคิด สร้างโครงสร้างความรู้ใหม่

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2545, น. 16-19) ได้กล่าวถึงบทบาทของครู ดังนี้ พฤติกรรมที่สำคัญสำหรับครูในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์คือ

1. ครูจะต้องดึงความรู้เดิมของนักเรียนออกมาให้ได้ว่า นักเรียนมีความรู้เดิมอะไรอยู่
2. ครูต้องสร้างสิ่งกระตุ้นที่ท้าทายนักเรียน ให้เขาตั้งสมมติฐาน ตั้งคำถามและคิดทบทวนว่า ความรู้เดิมที่เขามีอยู่คืออะไร และหาวิธีตอบคำถามหรือสมมติฐานให้ได้
3. ครูต้องสร้างสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมและกระตุ้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้และได้ลงมือปฏิบัติ แสดงออก หรืออภิปรายกันเองในกลุ่มเล็กๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น
4. ครูต้องคิดคำถามที่จะถามนักเรียนล่วงหน้า เพื่อให้เขาได้แสดงออกและตรวจสอบลงในการจัดการเรียนรู้ด้วย โดยคำกริยาที่ครูควรใช้ในการตั้งคำถามกับนักเรียนคือ วิเคราะห์ ตั้งสมมติฐาน ทำนาย ประเมิน เปรียบเทียบ สร้างสรรค์ เพราะคำกริยาต่างๆ เหล่านี้ จะทำให้นักเรียนเกิดความคิดที่ลึกซึ้ง คิดวิเคราะห์และหาทางพิสูจน์มากขึ้น กระตุ้นให้นักเรียนตั้งคำถาม มีส่วนร่วมในการเรียนรู้

5. ครูจะต้องให้เวลานักเรียนในการทำงานเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม มีการติดต่อเชื่อมโยงกับสิ่งต่าง ๆ เน้นว่าสิ่งที่เรียนรู้สามารถเชื่อมโยงกันได้อย่างไร

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2541, น. 34) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูดังนี้

1. ครูจะต้องดึงความรู้เดิมของผู้เรียนออกมาให้ได้ว่าผู้เรียนมีความรู้เดิมอย่างไรบ้าง
2. ครูต้องสร้างสิ่งกระตุ้นที่ท้าทายผู้เรียน ให้ตั้งสมมติฐาน ตั้งคำถาม และคิดทบทวนว่าความรู้เดิมที่เขามีอยู่คืออะไร
3. ครูต้องสร้างสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม กระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ เน้นกิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ
4. ครูต้องวางแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการคิดคำถามล่วงหน้า เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออก โดยเน้นทักษะการตั้งสมมติฐาน ทำนาย ประเมิน เปรียบเทียบ
5. ครูต้องให้เวลาผู้เรียนคิดและสร้างกระบวนการเรียนรู้ทั้งแบบรายบุคคลและเป็นกลุ่ม มีการเชื่อมโยงกับสิ่งต่างๆ บนพื้นฐานความเป็นจริง

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542, น. 15-16) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูดังนี้

1. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสังเกต สำรวจ เพื่อให้เห็นปัญหา
2. มีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน เช่น แนะนำ ตั้งคำถามกระตุ้นความคิด เพื่อให้ผู้เรียนค้นพบหรือสร้างความรู้ด้วยตนเอง
3. ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการคิดค้นต่อ ๆ ไป ให้เกิดการทำงานเป็นกลุ่ม พัฒนาให้ผู้เรียนมีประสบการณ์กว้างไกล

4. ประเมินความคิดรวบยอดของผู้เรียน ตรวจสอบความคิดและทักษะการคิดต่างๆ การปฏิบัติการแก้ปัญหาและพัฒนา และการเคารพความคิดและเหตุผลของส่วนรวม

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2545, น. 68) ได้กล่าวถึงบทบาทครู 5 ข้อ ดังนี้

1. ครูเป็นผู้นำเสนอแต่ไม่ใช่ผู้บรรยาย คอยสาธิต เตรียมประสบการณ์เรียนรู้ และจัดกิจกรรมกลุ่มหรือรายบุคคลเพื่อให้ผู้เรียนสร้างความรู้เอง
2. ครูเป็นผู้สังเกตกระบวนการปัญญา การแก้ปัญหาและกระบวนการทางสังคม การทำงานร่วมกัน การมีปฏิสัมพันธ์
3. ครูเป็นผู้ตั้งคำถาม ใช้ระดับง่าย-ยาก เพื่อให้ผู้เรียนคิดและแก้ปัญหา
4. ครูเป็นผู้ทำให้เกิดปัญหา กำหนดปัญหาหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นปัญหา
5. ครูเป็นผู้จัดบรรยากาศ จัดหาสิ่งแวดล้อมทางกายภาพและจิตใจ เพื่อสนับสนุนกระตุ้นให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้

จากการศึกษาบทบาทของครูในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์สรุปได้ว่า ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้พื้นฐานหรือประสบการณ์เดิม จัดสภาพการณ์ ตั้งสมมติฐาน และกำหนดประเด็นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถในการคิดและมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม โดยครูจะต้องวางแผนการจัดการเรียนรู้ล่วงหน้าที่เน้นกิจกรรมที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ เลือกสื่อที่ก่อให้เกิดความเชื่อมโยง และช่วยผู้เรียนประเมินทางเลือกหรือคำตอบของสมมติฐานที่กำหนดด้วยวิธีการที่ยืดหยุ่นและเหมาะสมกับผู้เรียน

1.5 บทบาทของผู้เรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้เดิมและสร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเอง ซึ่งนักวิชาการได้นำเสนอบทบาทผู้เรียนดังนี้

Martin, et al. (1994, p. 47) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้เรียนสรุปได้ดังนี้

1. ผู้เรียนต้องมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาว่า มีความหมายและมีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต
 2. ผู้เรียนต้องตั้งเป้าหมายและวางแผนการศึกษาให้เหมาะสมกับความถนัดและความสามารถของตนเอง
 3. ผู้เรียนต้องรู้วิธีการเรียนรู้ มีทักษะชีวิต สามารถปรับเปลี่ยนได้เมื่อมีความจำเป็น
 4. ผู้เรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น
 5. ผู้เรียนต้องมีการประเมินตนเอง รวมทั้งต้องพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ
- พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2545, น. 68) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้เรียนสรุปได้ดังนี้
1. ผู้เรียนสร้างความรู้ (Construct) รวมทั้งสิ่งประดิษฐ์ด้วยตนเอง

2. ผู้เรียนใช้ทักษะกระบวนการ (Process skill) คือ กระบวนการคิดและกระบวนการสร้างความรู้ด้วยตนเอง

3. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน (Participation) และมีปฏิสัมพันธ์กัน(Interaction)

4. ผู้เรียนรู้อย่างมีความสุข (Happy learning)

5. ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ (Application)

จากการศึกษาบทบาทของผู้เรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์สรุปได้ว่า ผู้เรียนจะเป็นผู้ริเริ่มสร้างความรู้และประสบการณ์ใหม่ด้วยตนเองโดยผ่านการทบทวนความรู้เดิม เชื่อมโยงข้อมูลที่เพิ่งได้รับ ใช้กระบวนการคิดผ่านการทำกิจกรรมทั้งรายบุคคลและคิดร่วมกับผู้อื่น เพื่อประเมินทางเลือกในการสร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเอง ทั้งนี้ผู้เรียนจะต้องทบทวนข้อมูลเดิมและเปิดโอกาสให้ตนเองได้รับข้อมูลใหม่ ๆ และหาวิธีการเชื่อมโยงข้อมูลทั้งสองส่วนนี้ให้สัมพันธ์กันเพื่อหาข้อสรุปในการสร้างความรู้ใหม่ตามแนวทางของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

1.6 บรรยากาศของห้องเรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

บรรยากาศของห้องเรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์เป็นบรรยากาศการระดมความคิดหลังจากการทบทวนความรู้เดิม ดังนี้

Brooks & Brooks (1993, p. 15) ได้สรุปการเปรียบเทียบบรรยากาศของห้องเรียนระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์และแบบปกติ ดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 รายละเอียดสรุปการเปรียบเทียบบรรยากาศของห้องเรียนระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์และแบบปกติ

แบบปกติ (Traditional Classrooms)	แบบคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivist Classrooms)
1. การสอนเริ่มจากรายละเอียดย่อยๆ ไปยังภาพรวม เน้นทักษะพื้นฐาน	1. การเรียนเริ่มจากภาพรวมไปยังรายละเอียดย่อยๆ โดยเน้นความคิดรวบยอด
2. ยึดหลักสูตรเป็นหลักอย่างเคร่งครัด	2. ยึดแนวทางที่จะให้ผู้เรียนแสวงหาคำตอบจากคำถาม
3. กิจกรรมการเรียนรู้เน้นตำราและแบบฝึกหัด	3. กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นแหล่งเรียนรู้และสิ่งที่อยู่รอบตัวผู้เรียนเอง
4. ผู้เรียนเปรียบเสมือนกระดาษเปล่า ครูมีหน้าที่ให้ความรู้ผู้เรียน	4. ผู้เรียนเปรียบเสมือนนักคิด ซึ่งเป็นผู้คิดค้นทฤษฎีด้วยตนเอง

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

แบบปกติ (Traditional Classrooms)	แบบคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivist Classrooms)
5. ครูทำหน้าที่เป็นผู้สอนให้ความรู้แก่นักเรียน	5. ครูกระตุ้น ส่งเสริมและจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับนักเรียน
6. ครูทำหน้าที่ค้นหาคำตอบที่ถูกต้อง เพื่อวัดการเรียนรู้ของผู้เรียน	6. ครูทำหน้าที่ค้นหาความคิดของนักเรียน เพื่อให้เข้าใจความคิดรวบยอดของผู้เรียนเพื่อนำไปใช้ประกอบการเรียน
7. การวัดและประเมินผลการเรียนของผู้เรียนแยกออกจากการจัดการเรียนรู้โดยสิ้นเชิง โดยใช้การทดสอบ	7. การวัดและประเมินผลการเรียนของผู้เรียนไม่สามารถแยกออกจากการจัดการเรียนรู้ได้ ครูใช้วิธีการสังเกตการณ์ ทดสอบ การจัดนิทรรศการของผู้เรียนและการเลือกชิ้นงานที่ดีที่สุดของผู้เรียนด้วยตนเอง

จากการศึกษาลักษณะของห้องเรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ สามารถสรุปได้ว่าบรรยากาศในห้องเรียนตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์แตกต่างไปจากห้องเรียนทั่วไป เนื่องจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง บรรยากาศการจัดการเรียนรู้จึงให้ความสำคัญกับการเน้นบทบาทของผู้เรียน การดำเนินกิจกรรมต่างๆ ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้และมุ่งเน้นผลลัพธ์ที่เกิดจากผู้เรียนซึ่งเป็นผู้สร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเองเท่านั้น

2. ความสามารถทางการเขียน

ความสามารถทางการเขียนเรียบเรียงข้อความให้ถูกต้องตามรูปแบบการเขียนแต่ละประเภท โดยอาศัยความคิด ความรู้ และการเลือกใช้ภาษาเพื่อสื่อความเข้าใจระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร โดยมีผู้กล่าวถึงความสามารถทางการเขียนไว้ดังนี้

2.1 ความหมายของความสามารถทางการเขียน

การเขียนเป็นทักษะทางภาษาลำดับที่ 4 ที่พัฒนามาจากการฟัง อ่าน และพูด ที่มีความสำคัญมากในการสื่อสารถึงกัน ใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงประกอบเหตุผล ซึ่งได้มีผู้ให้ความหมายไว้สอดคล้องกันดังนี้

Patty (1985, pp. 182-186) ได้กล่าวถึงความสามารถทางการเขียนสรุปได้ว่าเป็นความสามารถในการเชื่อมโยงความคิดเพื่อถ่ายทอดให้เหมาะกับจุดประสงค์ของการเขียน สื่อความหมายได้ชัดเจนทั้งที่เป็นข้อความสั้นๆ และเป็นเรื่องราว

Raimes (1985, p. 229) ได้กล่าวถึงความสามารถทางการเขียนสรุปได้ว่าเป็นความสามารถถ่ายทอดเนื้อหาและรายละเอียดต่างๆ โดยรวบรวมข้อมูลความรู้ในเรื่องที่จะเขียน และนำมาถ่ายทอดเป็นสัญลักษณ์ทางภาษา ด้วยการจัดลำดับและเรียบเรียงจนเป็นงานเขียนที่เหมาะสม

Arndt (1987, p. 257) ได้กล่าวถึงความสามารถทางการเขียนสรุปได้ว่าเป็นความสามารถในการเชื่อมโยงความคิดกับความรู้ทางภาษาของผู้เขียนโดยใช้ภาษาถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นรูปแบบงานเขียนประเภทต่าง ๆ อย่างมีคุณภาพ

Byrne (1988, p. 1) ได้กล่าวถึงความสามารถทางการเขียนสรุปได้ว่าเป็นความสามารถถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารและความคิดของผู้เขียนอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร เรียบเรียงถ้อยคำและจัดลำดับความคิดอย่างเหมาะสม รวมทั้งสื่อสารข้อมูลนั้นไปสู่ผู้อ่านได้ตามจุดประสงค์

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, น. 108) ได้กล่าวถึงความสามารถทางการเขียนสรุปได้ว่าเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กับการลำดับความคิด และเรียบเรียงออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อนำเสนองานเขียนที่ต้องการสื่อสารทางความคิดกับผู้อ่าน

จากความหมายของนักวิชาการทั้งหมดที่กล่าวมานั้นสามารถสรุปได้ว่าความสามารถทางการเขียน หมายถึง การรวบรวมความรู้ ความคิด และประสบการณ์ถ่ายทอดโดยการเขียน เสนอเนื้อหาโดยใช้กระบวนการคิดสังเคราะห์เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของข้อมูลให้เกิดเป็นงานเขียนเพื่อสื่อสารข้อมูลต่าง ๆ อย่างเป็นลายลักษณ์อักษรได้ตามจุดประสงค์ของผู้เขียน โดยผู้ที่มีความสามารถทางการเขียนจะเป็นผู้ถ่ายทอดงานเขียนได้อย่างถูกต้องและสมบูรณ์

2.2 วัตถุประสงค์ในการเขียน

การเขียนเป็นการสื่อสารเพื่อวัตถุประสงค์ที่หลากหลายตามโอกาสในการสื่อซึ่งนักการศึกษาถือว่าไว้สอดคล้องกัน สรุปได้ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2548, น. 27-28) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการเขียน ดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่องคือ การนำเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เป็นลำดับอยู่แล้วมาถ่ายทอดเป็นข้อเขียน สิ่งสำคัญสำหรับการเขียนเล่าเรื่องคือ จะต้องคำนึงถึงความถูกต้องตามความเป็นจริง และต้องเล่าเรื่องไปตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

2. การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนเพื่อชี้แจง อธิบายวิธี ขั้นตอน โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจและปฏิบัติตามได้ การเขียนเพื่ออธิบายต้องระมัดระวังเรื่องการใช้ภาษา โดยใช้ภาษาที่สั้น กระชับ เข้าใจง่าย และเป็นไปตามลำดับขั้นตอน

3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเพื่อวิเคราะห์ วิจารณ์ และแนะนำ หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นการแสดงความคิดเห็นอย่างเดี่ยวหรืออาจมีข้อเสนอแนะประกอบด้วย โดยต้องคำนึงถึงพื้นฐานของข้อเท็จจริง มีหลักเกณฑ์และมีเหตุผล

4. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้อ่านมีอารมณ์คล้อยตาม เกิดจินตนาการ เห็นภาพตามที่คุณเขียนต้องการ การใช้ถ้อยคำภาษาในงานเขียนลักษณะนี้ ต้องใช้ถ้อยคำภาษาที่ประณีต งดงาม สามารถสื่ออารมณ์ ความรู้สึก ให้เกิดแก่ผู้อ่านได้ ซึ่งในบางครั้งก็ต้องใช้ถ้อยคำความหมายแฝงความหมายเชิงสัญลักษณ์ หรือมีความหมายเชิงเปรียบเทียบ เพื่อช่วยสร้างจินตนาการให้เกิดขึ้นกับผู้อ่าน

5. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่จะชักจูง โน้มน้าวใจให้ผู้อ่านยอมรับในสิ่งที่ผู้เขียนเสนอ งานเขียนประเภทนี้ต้องใช้ภาษาที่สั้น กระชับ รัดกุม อาจเล่นคำ เล่นสำนวน เพื่อให้เกิดความคล่องจอง ทำให้ผู้อ่านจดจำได้ในเวลาอันรวดเร็ว

6. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนที่ต้องการจะตำหนิสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเป็นบุคคล เหตุการณ์ หรือสถานการณ์ แต่เป็นการตำหนิอย่างนุ่มนวล ทำนองดีเพื่อก่อ การเขียนลักษณะนี้ต้องไม่มีลักษณะการกล่าวร้ายหรือมุ่งทำลาย การใช้ภาษาในงานเขียนประเภทนี้ต้องสุภาพ นุ่มนวล อาจแทรกอารมณ์ขัน ทำนองยั่ว ล้อด้วยถ้อยคำหรือเรื่องราว

7. การเขียนเพื่อกิจธุระ คือ การเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง การเขียนชนิดนี้จะมีรูปแบบการเขียนและลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามประเภทของงานเขียน เช่น การเขียนหนังสือราชการ การเขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนโทรเลข และการประกาศแจ้งความ

ชนกพร อังศุวิริยะ (2560, น. 5-7) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการเขียนว่า งานเขียนประเภทต่างๆ ของนักเขียนแต่ละคนจะมีจุดมุ่งหมายของการเขียนแตกต่างกัน ดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ การนำเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่นักเขียนประสบหรือได้รับการถ่ายทอดมานำเสนอเป็นงานเขียน โดยสามารถใช้วิธีเล่าเรื่องให้น่าติดตาม ทำให้เห็นภาพเหตุการณ์ หรือทำให้ผู้อ่านสนใจติดตามอ่านโดยตลอดเรื่อง กลวิธีการเล่าเรื่องให้น่าสนใจ เช่น สร้างจุดเด่นตอนต้นเรื่อง การเรียงลำดับเรื่องตามเหตุการณ์หรือเวลาให้เห็นภาพ เป็นต้น

2. การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนแบบให้รายละเอียด งานเขียนลักษณะนี้ส่วนใหญ่จะเป็นงานเขียนประเภทตำราหรืองานเขียนทางวิชาการ ด้วยวิธีการแจกแจงข้อเท็จจริง ความรู้

ทำความเข้าใจเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือลำดับขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาของงานเขียน การใช้ภาษามักเป็นแบบทางการหรือกึ่งทางการ

3. การเขียนเพื่อโฆษณาจูงใจ คือ การเขียนเพื่อโน้มน้าวหรือดึงดูดใจผู้อ่านเป็นสิ่งสำคัญ นักเขียนจึงต้องใช้ภาษาที่เร้าใจหรือความสนใจ จำง่าย คล่องจอง สั้นกะทัดรัด สะดุดตาสะดุดใจ ผู้อ่าน หรือมีความแปลกใหม่ เช่น “ผ้าขาวสะอาดเหมือนหอมแดด” หรือ “สังเลย อร่อยทุกอย่าง” หรือ “ทิวเมื่อไหร่ ก็แฉะมา”

4. การเขียนเพื่อปลุกใจ คือ การเขียนเพื่อให้เกิดความตระหนักถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เร้าใจให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ลักษณะภาษาต้องกระชับ เน้นย้ำ อาจเปรียบเทียบ เพื่อให้เห็นภาพงานเขียนประเภทนี้ ได้แก่ บทเพลงปลุกใจ ประเภทเพลงเพื่อชีวิตหรือเพลงให้รักชาติ คำโฆษณาหรือบทความปลุกใจให้รักชาติ

5. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น คือ การเขียนเพื่อนำเสนอความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ เสียดสีประชดประชัน หรือการให้คำแนะนำของผู้เขียน เช่น บทความเชิงวิเคราะห์ การวิจารณ์หนังสือ การแสดงข้อคิดเห็นในประเด็นต่าง ๆ การเขียนประเภทนี้ต้องระมัดระวัง การนำเสนอข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น โดยใช้เหตุผลที่อยู่บนพื้นฐานของประโยชน์ที่ผู้อ่านจะได้รับการใช้ภาษาในงานเขียนนี้จะต้องเข้าใจง่าย มีตัวอย่างประกอบหรือข้อมูลสนับสนุนความคิดเห็นของผู้เขียน

6. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ คือ การเขียนที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการตามที่ต้องการนำเสนอ ผู้เขียนอาจใช้วิธีการสร้างภาพพจน์เพื่อจูงใจและสร้างภาพให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการได้ เช่น งานเขียนประเภทนิทาน นิยาย เรื่องสั้น หรือผู้เขียนอาจใช้สำนวนโวหาร เพื่อให้ผู้อ่านมีอารมณ์ ความรู้สึกร่วมไปกับงานเขียน เช่น งานเขียนประเภทบทเพลง บทประพันธ์

จากการให้ความหมายของนักวิชาการทั้งหมดที่กล่าวมานั้นสามารถสรุปได้ว่าการเขียนมีความสำคัญและจำเป็นต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์ เพราะการเขียนเป็นการสื่อสาร การถ่ายทอดความคิดอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร และในบางกรณีสามารถใช้เป็นหลักฐานยืนยันได้ ผู้เขียนจะต้องเรียบเรียงความคิดและถ่ายทอดโดยใช้ภาษาที่สละสลวยชวนอ่าน

2.3 หลักการเขียน

หลักสำคัญของการเขียนโดยทั่วไปมีนักวิชาการกล่าวไว้สอดคล้องกัน ดังนี้

ผอบ โปษะกฤษณะ (2542, น. 114-115) ได้กล่าวถึงหลักการเขียนว่า หลักการเขียนทั่วไป ต้องคำนึงถึงการใช้คำบุพบท คำลักษณนามและคำสันธาน เพราะหากการเขียนไม่มีการเชื่อมต่อข้อความที่สละสลวย จะทำให้ข้อความที่เขียนออกมาไม่น่าสนใจ

ดวงใจ ไทยอุบล (2556, น. 14) ได้กล่าวถึงหลักการเขียน สรุปได้ว่า การเขียนที่ดีสามารถทำให้ผู้อ่านเข้าถึงอารมณ์ เข้าใจ รับรู้ถึงเป้าประสงค์ และสามารถรับรู้ความใส่ใจของผู้เขียน

ได้ โดยผู้เขียนจำเป็นจะต้องศึกษาวิธีการเขียน เอาใจใส่ฝึกฝนเพื่อให้เกิดความชำนาญ และใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้ถูกต้อง การเขียนแต่ละประเภทจะมีกลวิธีการเขียนที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับเจตนาหรือความต้องการของผู้เขียนที่จะเสนอเรื่องประเภทใด อย่างไรก็ตาม ซึ่งอาศัยหลักการเขียนดังนี้

1. มีความชัดเจน ใช้คำที่มีความหมายชัดเจน ใช้ประโยคไม่คลุมเครือหรือกำกวม คำหนึ่งเสมอว่าผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องตรงกับผู้เขียนหรือไม่ขึ้นอยู่กับการใช้ถ้อยคำ
2. มีความถูกต้อง คำหนึ่งถึงระเบียบของการใช้ภาษาและเขียนให้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ
3. มีความกระชับ รู้จักเลือกสรรถ้อยคำมาใช้ รู้จักใช้สำนวนโวหาร ภาพพจน์ คำอุปมาอุปไมย สุภาพสันติ คำพังเพย การรวมประโยคให้ข้อความชัดเจนและมีน้ำหนัก เพื่อให้ประโยคมีความกระชับ
4. มีความเรียบง่ายในการใช้ภาษา รู้จักใช้คำธรรมดาที่เข้าใจง่าย ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย ไม่ใช้ปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่าย
5. มีความรับผิดชอบในความถูกต้องของเนื้อหา แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล พิจารณาปัญหาด้วยความละเอียดถี่ถ้วน ลึกซึ้ง มุ่งจะให้เกิดความรู้และทัศนคติที่ดี อันเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน
6. มีความประทับใจ ใช้ถ้อยคำสำนวนโวหารที่มีความหมายลึกซึ้งกินใจ ทำให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจ เป็นผลมาจากการใช้คำไพเราะ เรียงลำดับคำในประโยค ภาพพจน์ ความรู้สึกประทับใจ และชวนให้ติดตามอ่าน
7. มีความไพเราะในการใช้ภาษา มีความประณีตในการนำเสนอเนื้อหาจากการให้ความหมายของนักวิชาการทั้งหมดที่กล่าวมานั้นสามารถสรุปได้ว่า การเขียนมีความสำคัญและจำเป็นต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์ เพราะการเขียนเป็นการสื่อสาร การถ่ายทอดความคิดอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร และในบางกรณีสามารถใช้เป็นหลักฐานยืนยันได้ ผู้เขียนจะต้องเรียบเรียงความคิดและถ่ายทอดโดยใช้ภาษาที่สละสลวยชวนอ่าน

จากหลักสำคัญของการเขียนโดยทั่วไปที่นักวิชาการกล่าวไว้สามารถสรุปได้ว่า หลักการเขียนโดยทั่วไป ผู้เขียนต้องมีความรู้พื้นฐานในการเขียน คำหนึ่งถึงการใช้หลักภาษาอย่างถูกต้อง เพื่อให้งานเขียนมีประสิทธิภาพ

2.4 ประเภทการเขียน

รูปแบบการเขียนมีหลากหลายประเภทขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการเขียน สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำการเขียน 6 ประเภท มาจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ดังนี้

2.4.1 การเขียนย่อหน้า

สถาบันภาษาไทย (2561, น. 74-76) กล่าวว่า ย่อหน้า หมายถึงข้อความหรือกลุ่มประโยคที่มีประโยคใจความสำคัญเพียงใจความเดียวและมีประโยคขยายใจความสำคัญให้ชัดเจนขึ้น เป็นส่วนหนึ่งของงานเขียนที่เมื่อประกอบด้วยหลายๆ ย่อหน้า จะสามารถต่อเป็นเรื่องเดียวกันได้

ย่อหน้าแต่ละย่อหน้าไม่มีข้อกำหนดตายตัวว่าจะมีขนาดความยาวเท่าไร ขึ้นอยู่กับประโยคต่างๆ ในย่อหน้านั้นขยายใจความสำคัญครบถ้วน ชัดเจนหรือไม่ และการเริ่มต้นเขียนย่อหน้าใหม่ จะต้องเว้นระยะจากขอบบรรทัดประมาณ 7 ตัวอักษร ทุกครั้ง

ชนกพร อังศุวิริยะ (2560, น. 30-31) การสร้างย่อหน้าจะมีขั้นตอนและประโยคใจความสำคัญและประโยคขยายความแตกต่างกันดังนี้

1) ต้นย่อหน้า คือ ประโยคใจความสำคัญจะวางอยู่เป็นประโยคแรกของย่อหน้า

2) กลางย่อหน้า คือ ประโยคใจความสำคัญจะวางอยู่กลางย่อหน้า

3) ท้ายย่อหน้า คือ ประโยคใจความสำคัญจะวางเป็นประโยคสุดท้ายของย่อหน้า

4) ต้นและท้ายย่อหน้า คือ ประโยคใจความสำคัญประกอบด้วยประโยคต้นและประโยคสุดท้ายของย่อหน้า

การเขียนส่วนขยายประโยคใจความสำคัญมีวิธีดังนี้

1) การอธิบาย เป็นวิธีที่นิยมใช้ทั่วไป เพราะช่วยขยายใจความให้เข้าใจยิ่งขึ้น
2) การยกตัวอย่าง เป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องอย่างแจ่มแจ้ง ชัดเจน
3) การเปรียบเทียบ เป็นวิธีที่ช่วยขยายความสำคัญด้วยการเปรียบเทียบกับสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่งให้เข้าใจยิ่งขึ้น

4) การให้เหตุผล เป็นการขยายความประโยคใจความสำคัญโดยการอธิบายเหตุไปหาผลหรือผลไปหาเหตุ

2.4.2 เรียงความ

เปลื้อง ณ นคร (2541, น. 125) กล่าวว่า เรียงความ มาจากคำภาษาฝรั่งเศสว่า Essais (แปลว่าการทดลองและความพยายาม) ต่อมาเมื่อผู้ดัดแปลงคำมาใช้คำว่า Essay เพื่อเรียกงานเขียนชนิดหนึ่งว่า เรียงความ หรือ ความเรียง

สถาบันภาษาไทย (2561, น. 87-89) กล่าวว่า เรียงความ หมายถึง งานเขียนที่ผู้เขียนมุ่งถ่ายทอดเรื่องราว ความคิด ทศนคติในเรื่องใดเรื่องหนึ่งด้วยสำนวนภาษาที่เรียบเรียงขึ้นเป็นลำดับ ประกอบด้วยข้อความหลายย่อหน้า มีชื่อเรื่องชัดเจน ข้อความในหลาย ๆ ย่อนำนั้นจะมีจุดมุ่งหมายเดียวกันเพื่อให้ข้อเท็จจริง ความรู้ ข้อคิด หรือทำให้ผู้อ่านรู้สึกคล้อยตามไปกับงานเขียน

นั้น ในการเขียนเรียงความผู้เขียนจะต้องวางโครงเรื่อง ค้นคว้าหาข้อมูลและจัดเรียงลำดับความคิดให้สัมพันธ์กับหัวเรื่องเพื่อการเขียนเรียงความได้ตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

การเขียนเรียงความแต่ละเรื่อง ผู้เขียนต้องวางแนวทางการเขียนให้ชัดเจนว่าจะเขียนเรื่องอะไร วางโครงเรื่องและกำหนดจุดมุ่งหมายของการเขียนอย่างชัดเจนว่าจะสื่ออะไรถึงผู้อ่าน โดยทั่วไปสามารถแบ่งการเขียนเรียงความได้ 5 ประเภทดังนี้

1) เรียงความเชิงแสดงความรู้ เป็นการเขียนเรียงความที่ผู้เขียนอธิบายความรู้ในสิ่งที่เขียน เช่น ลักษณะสำคัญ คุณค่า สิ่งที่ทำให้เกิดความคิดเช่นนั้น โดยมุ่งให้ข้อเท็จจริงและแสดงเหตุผลจนทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้ความเข้าใจ เรียงความประเภทนี้ได้แก่ การเขียนเรียงความทางวิชาการ

2) เรียงความเชิงกระตุ้นธรรมและภาคิิตต่าง ๆ เป็นการเขียนเรียงความโดยการยกตัวอย่างสำนวนสุภาษิต ธรรมะ พุทธสุภาษิต คำคม เป็นอุทาหรณ์ประกอบเรื่อง เพื่ออธิบายกระตุ้นธรรมให้เข้าใจได้ง่ายและชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งข้อความเหล่านี้อาจแทรกไว้ในเนื้อเรื่องตอนใดตอนหนึ่งก็ได้ตามความเหมาะสม

3) เรียงความเชิงบรรยาย เป็นการเขียนเรียงความในลักษณะการเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ การศึกษาค้นคว้าหรือการที่รับรู้เห็นมาจากความเป็นจริงและสมจริงที่สุดส่วนใหญ่เป็นการเขียนเรียงความเกี่ยวกับชีวประวัติ ตำนาน ความเชื่อ การบรรยายสถานที่ บรรยายฉาก บรรยายภาค ธรรมชาติ เป็นต้น

4) เรียงความเชิงพรรณนาโวหาร เป็นการเขียนเรียงความโดยสอดแทรกความรู้สึของผู้เขียนลงไปมีการพรรณนาอารมณ์และสร้างบรรยากาศ เช่น การเขียนเรียงความเล่าประสบการณ์ความประทับใจจากการเดินทางท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินและมโนภาพ

5) เรียงความเชิงโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนเรียงความในเชิงโน้มน้าวใจ อบรมสั่งสอน ชี้แนะ เหตุผลข้อเท็จจริง เชิญชวนให้ผู้อ่านเกิดความเชื่อถือคล้อยตามและปฏิบัติตาม

2.4.3 การเขียนชีวประวัติ

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2556, น. 253) ได้กล่าวถึงการเขียนชีวประวัติว่าเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของบุคคล เขียนโดยนำส่วนที่เป็นสาระและมีคุณประโยชน์ต่อสังคมของบุคคลนั้นมาเล่าโดยอาศัยศิลปะการเขียนเพื่อนำเสนอประวัติของบุคคล ซึ่งอาจเป็นพฤติกรรม ความรู้ ความคิดเห็นผลงาน หรือเรื่องราวต่างๆ ที่น่าสนใจ มาศึกษาในแง่มุมต่าง ๆ โดยชีวประวัติมีลักษณะเด่นคือ เป็นการเขียนประวัติโดยที่เจ้าของประวัตินั้นไม่ได้เป็นผู้เขียนขึ้นเอง

2.4.4 การเขียนประชาสัมพันธ์

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2556, น. 287) ได้กล่าวถึงการเขียนประชาสัมพันธ์ว่า หมายถึง การติดต่อสื่อสารกันระหว่างกลุ่มบุคคลภายในองค์กรเดียวกันและระหว่างองค์กรกับกลุ่ม

บุคคลภายนอก โดยมีการวางแผนและกำหนดวิธีการที่ได้รับความเห็นชอบแล้ว ทั้งนี้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ผลงาน เสริมสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องและความสัมพันธ์อันดีต่อกัน รวมทั้งเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือ เจตคติ และภาพลักษณ์ที่ดีต่อองค์กรอันทำให้เกิดความร่วมมือในการดำเนินงานร่วมกันอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้เครื่องมือและวิธีการที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์มีหลากหลายวิธี ในกรณีที่เป็นภายนอกองค์กร มักใช้วารสาร สื่อกิจกรรม แผ่นพับ โฆษณาเพื่อการประชาสัมพันธ์และแผ่นป้ายโฆษณา เป็นต้น แต่หากเป็นภายในองค์กร อาจใช้ใบปลิว แผ่นพับ แผ่นป้ายโฆษณา จดหมายข่าว และแม้ว่าการเขียนเพื่อการประชาสัมพันธ์จะมีหลายวิธีการดังกล่าว แต่เนื้อหาหลักในการเขียนจะคล้ายกัน นั่นคือ การใช้หลัก 5W1H ได้แก่ ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ ทำไม และอย่างไร

2.4.5 การเขียนโฆษณา

สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2533, น. 123) ได้กล่าวถึงการเขียนโฆษณาว่าเป็นการเขียนที่เกิดขึ้นมานานแล้ว มีการพัฒนามากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดทั้งกลยุทธ์การผลิตและภาษาที่ใช้ โดยเฉพาะในปัจจุบันมีการแข่งขันทางธุรกิจการค้าสูงมาก การโฆษณาจึงต้องพัฒนาการผลิตให้มีคุณภาพสูงขึ้น มีสื่อโฆษณาเพิ่มขึ้นทั้งประเภทปริมาณและคุณภาพ รวมทั้งสื่อบางประเภทสามารถเข้าถึงผู้บริโภคได้ใกล้ชิดที่สุด ทำให้การโฆษณามีบทบาทและมีอิทธิพลต่อผู้บริโภคทุกเพศ ทุกวัย และทุกโอกาส การเขียนโฆษณาจึงนับเป็นหัวใจสำคัญในธุรกิจการค้าและการลงทุน คำว่า โฆษณา ถูกพบเป็นครั้งแรกในศิลาจารึกวัดพระเสด็จ จังหวัดสุโขทัย หมายถึง การป่าวร้อง ประกาศ การเผยแพร่ไปยังสาธารณชน

2.4.6 การเขียนบทความ

ดวงใจ ไทยอุบล (2556, น. 281) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนบทความว่า บทความเป็นความเรียงที่เขียนขึ้นจากข้อเท็จจริง ผู้เขียนมักจะแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเชิงวิพากษ์วิจารณ์ในทางสร้างสรรค์ไว้ด้วย เรื่องที่เขียนควรเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของคนโดยทั่วไปในขณะนั้น ซึ่งถือเป็นจุดสำคัญของการเขียนบทความ บทความส่วนมากจะมีความยาวไม่มากนัก ดังนั้นเนื้อหาจึงต้องกระชับและใช้ภาษาที่สื่อความสนใจของผู้อ่านอย่างดีและมีแบบแผน

2.5 องค์ประกอบของการเขียน

องค์ประกอบของการเขียนโดยทั่วไปมีนักวิชาการกล่าวไว้สอดคล้องกัน ดังนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2548, น. 2425) ได้สรุปองค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนที่ดีไว้ 8 ประการ ดังนี้

1. ความชัดเจนในการใช้ถ้อยคำ
2. ความเรียบง่าย การใช้ถ้อยคำธรรมดาที่เข้าใจง่าย
3. ความกระชับ ใช้คำน้อยคำ แต่ความหมายชัดเจนและมีน้ำหนัก

4. ความประทับใจ เกิดจากการที่ผู้เขียนใช้ถ้อยคำเร้าความรู้สึกของผู้อ่าน
5. ความไพเราะ การเลือกใช้คำที่มีเสียงราบรื่นไพเราะหู ทำให้งานเขียนน่าอ่าน
6. ลีลา ความราบรื่นของถ้อยคำ
7. การสร้างภาพ
8. โครงสร้างของประโยคมีส่วนสำคัญ คือ การลำดับที่ของวลี อนุประโยค กฎแห่งความใกล้ชิด ได้แก่ สิ่งที่เกี่ยวข้องกันพาดพิงถึงกันต้องอยู่ใกล้ชิดกัน

จากองค์ประกอบของการเขียนที่นักวิชาการกล่าวมานั้นสามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเขียน ประกอบด้วยหลากหลายปัจจัยสำคัญเช่น การใช้ภาษา ลีลาการเขียน การลำดับความคิด เป็นต้น ผู้เขียนต้องให้ความสำคัญกับทุก ๆ องค์ประกอบของการเขียน เพื่อให้ถ่ายทอดงานเขียนออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบ

2.6 การวัดประเมินผลการเขียน

สำนักนิเทศและพัฒนากิจการมาตรฐานการศึกษา (2549, น. 39-40) ได้กล่าวถึงการวัดประเมินทักษะการเขียนเพื่อการให้คะแนนมีความเป็นปรนัยมากที่สุด กำหนดคุณภาพของงานตามรายละเอียดการประเมินและกำหนดเกณฑ์ให้คะแนนแบ่งตามองค์ประกอบการเขียนแต่ละประเภท (Specific scoring rubrics) แล้วสรุปเป็นคะแนนรวมภายหลัง (Analysis rubrics) ดังตารางที่ 2.3

ตารางที่ 2.3 กำหนดเกณฑ์การวัดประเมินทักษะการเขียน

รายการ	เกณฑ์การพิจารณา (คะแนน)	คะแนน (10)
1. การตั้งชื่อเรื่อง	1. ตั้งชื่อเรื่องสอดคล้องกับเรื่องที่เขียน (2) 2. ตั้งชื่อเรื่องไม่ค่อยสอดคล้องกับเรื่องที่เขียน (1) 3. ไม่ตั้งชื่อเรื่องหรือชื่อเรื่อง (0)	2
2. การลำดับความคิด	1. เขียนได้ใจความ สอดคล้องกับชื่อเรื่อง มีเอกภาพ สาระตลภาพและสัมพันธ์ภาพ เรียงลำดับต่อเนื่องกัน (4) 2. เขียนได้ใจความ สอดคล้องกับชื่อเรื่อง มีเอกภาพ สาระตลภาพและสัมพันธ์ภาพ เรียงลำดับต่อเนื่องกันบางส่วน (3) 3. เขียนได้ใจความ สอดคล้องกับชื่อเรื่อง แต่ไม่มีความเป็นเอกภาพ (2) 4. เขียนได้ใจความ สอดคล้องกับชื่อเรื่อง ไม่มีเอกภาพ ใจความไม่ต่อเนื่องแต่เข้าใจได้ (1) 5. เขียนไม่ได้ใจความ หรือใจความไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง (0)	4

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

รายการ	เกณฑ์การพิจารณา (คะแนน)	คะแนน (10)
3. การใช้ภาษา	1. เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนถูกต้องตามความหมาย เหมาะสม ไม่ฟุ่มเฟือย และเขียนสะกดคำถูกต้อง (4) 2. เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนถูกต้องตามความหมาย เหมาะสม มีคำฟุ่มเฟือยบางส่วน และเขียนสะกดคำถูกต้อง (3) 3. เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนไม่เหมาะสม มีคำฟุ่มเฟือยบางส่วน เขียนสะกดคำผิดไม่เกิน 3 คำ (2) 4. เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนไม่เหมาะสม ส่วนใหญ่เป็นคำฟุ่มเฟือย เขียนสะกดคำไม่เกิน 5 คำ (1) 5. เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนไม่เหมาะสม ส่วนใหญ่เป็นคำฟุ่มเฟือย เขียนสะกดคำผิดเกิน 5 คำ (0)	4

ตารางที่ 2.3 เกณฑ์การวัดประเมินทักษะการเขียนตามแนวคิดของสำนักนิเทศและ
พัฒนาการมาตรฐานการศึกษา

สุนันท์ ศลโกสุม (2526, น. 5) ได้กล่าวถึง เกณฑ์วัดประเมินการตรวจเรียงความ
วิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา ไว้ดังนี้

ส่วนที่ 1 การเสนอเรื่อง	50 คะแนน
ส่วนที่ 2 การลำดับเรื่อง	15 คะแนน
ส่วนที่ 3 การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย	20 คะแนน
ส่วนที่ 4 การรักษารูปแบบการเขียน	5 คะแนน
ส่วนที่ 5 การใช้ข้ออ้างหรืออารมณ์	10 คะแนน

โดยพิจารณาแต่ละส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 การเสนอเรื่อง พิจารณาว่า เขียนตรงตามประเภทการเขียนและตรงตาม
เกณฑ์เฉพาะอย่างของงานเขียนประเภทนั้นๆ เสนอเรื่องประกอบสาระความรู้ ข้อเท็จจริง และ
ความคิดเห็นตามสมควร เนื้อหาชัดเจน เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ส่วนที่ 2 การลำดับเรื่อง พิจารณาเรียบเรียงเนื้อหาอย่างมีระเบียบ ต่อเนื่องกัน
ลำดับความคิดไม่สับสน มีการวางโครงเรื่องที่ดี สัมพันธ์กันตลอดทั้งเรื่อง เปิดเรื่องและปิดเรื่องได้
เหมาะสม

ส่วนที่ 3 การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ให้พิจารณาด้านอักขรวิธี การสะกดตัว การันต์ ไม่เขียนฉีกคำหรือแยกคำ เลือกใช้คำ วลี และประโยคชัดเจน สื่อความหมายได้ตรงประเด็น น่าอ่าน สุภาพ สร้างสรรค์ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวชวนติดตาม

ส่วนที่ 4 การรักษารูปแบบการเขียน พิจารณาการเว้นวรรคตอน ย่อหน้า แบ่ง สัดส่วนของย่อหน้าได้ดี

ส่วนที่ 5 การใช้ข้อสังเกตหรืออาภรณ์ หมายถึงการเลือกใช้ภาษาเสมือนเป็น เครื่องประดับให้เรียงความน่าอ่านยิ่งขึ้น เช่น ใช้คำที่มีน้ำหนัก ใช้สำนวนโวหารเปรียบเทียบ อ้างอิง สำนวน คำพังเพย สุภาพศิต คำคม บทธรรมะ เป็นต้น โดยวางตำแหน่งได้เหมาะสม เชิญชวนให้น่าอ่าน หรือน่าติดตามจนจบตลอดเรื่อง

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, น. 46) ได้กล่าวถึง การทดสอบวัดความสามารถทาง การเขียนว่าการทดสอบเป็นไปตามจุดประสงค์ของการสื่อสารในรูปแบบต่างๆ เช่น จดหมาย เรียงความ และบทความ เป็นต้น โดยคำนึงถึงโวหารภาพพจน์ การบรรยาย การพรรณนา อีกทั้ง จำเป็นต้องคำนึงถึงผู้อ่านด้วยว่าเป็นใคร มีความรู้ความเข้าใจเดิมอย่างไร และมีความคาดหวังประการ ใดต่อสารที่อ่าน นอกจากนี้ผู้เขียนจะต้องนำเข้าสู่เรื่องได้อย่างน่าสนใจ เดินเรื่องต่อเนื่องไม่ขาดตอน ใช้คำสละสลวย ใช้ภาษาได้ใจความ กระชับ เชื่อมโยงความคิดสัมพันธ์กัน เลือกคำที่แสดงความคิดได้ อย่างชัดเจนเพื่อสื่อความหมายที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม มีลีลาภาษาที่เป็นเอกลักษณ์ ใช้ภาษา เปรียบเปรยเพื่อแฝงความหมายให้ตีความ หรือใช้ภาษาที่สุภาพเหมาะสมกับผู้อ่าน และสรุปประเด็น สำคัญของเรื่องหรือฝากให้ผู้อ่านนำไปคิดต่อ เกณฑ์การประเมินสามารถสรุปได้ดังนี้ 1) ใช้ภาษา ถูกต้อง 2) ใช้ภาษาเหมาะสม ชัดเจน ได้ใจความ 3) มีจุดเน้นความคิดและนำเสนอที่ชัดเจน 4) ใช้เทคนิคนำเข้าสู่เรื่องได้อย่างน่าสนใจ ดำเนินเรื่องสัมพันธ์กัน

จากแนวคิดการวัดความสามารถทางการเขียนสรุปได้ว่า ความสามารถทางการเขียน สามารถวัดได้ในรูปแบบการเขียนประเภทต่าง ๆ โดยคำนึงถึงจุดประสงค์ของงานเขียนและความ ถูกต้องของภาษาเป็นสำคัญในการกำหนดเกณฑ์การวัดความสามารถทางการเขียน

3. ความพึงพอใจ

3.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นหนึ่งในปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อเป้าหมาย ซึ่งเป็นผลมาจากการได้รับการ ตอบสนองต่อแรงจูงใจ โดยมีผู้ให้ความหมายไว้สอดคล้องกันดังนี้

Good (1973, p. 320) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรักหรือความชอบ งานที่ทำอยู่และมีความตั้งใจที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

Morse (1955, p. 117) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถลดความเครียดของผู้ที่ทำงานให้น้อยลง ถ้าเกิดความเครียดมาก จะทำให้เกิดความไม่พอใจในการทำงาน ความเครียดเป็นผลมาจากความต้องการของมนุษย์ เมื่อมนุษย์มีความต้องการจะเกิดปฏิกิริยาเรียกร้อง หาวิธีตอบสนอง หากได้รับการตอบสนองความเครียดก็จะน้อยลงหรือหมดไป ความพึงพอใจก็จะมากขึ้น

Wallestien (1971, p. 256) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อมีความสำเร็จ และเป็นกระบวนการภายในจิตใจที่สามารถสังเกตได้จากการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์

กิติมา ปรีดีติลล (2529, น. 321) กล่าวว่า ความพึงพอใจ คือ การรู้สึกพอใจงานที่กำลังปฏิบัติ เพราะสามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐานได้ ทั้งทางวัตถุและทางจิตใจ

วิรุฬ พรรณเทวี (2542, น. 111) กล่าวว่า ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ซึ่งแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลว่าจะคาดหวังกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างไร หากมีความตั้งใจมาก จะได้รับการตอบสนองด้วยดีจะมีความพึงพอใจมาก

3.2 ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

ทฤษฎีความพึงพอใจได้มีนักจิตวิทยาระบุไว้หลายท่าน ดังนี้

Skinner (1904, p. 448) กล่าวว่า การกระทำใดๆ ถ้าได้รับการเสริมแรงจะมีแนวโน้มไม่ให้เกิดการกระทำนั้นอีก ส่วนการกระทำใดที่ไม่มีการเสริมแรงย่อมมีแนวโน้มให้ความถี่ของการกระทำนั้นค่อย ๆ หายไป และหายไปในที่สุด

Herberg etal และคณะ (1959, pp. 113-115) ได้ศึกษาค้นคว้าทฤษฎีที่เป็นมูลเหตุที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ เรียกว่า The Motivation Hygiene Theory โดยกล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน 2 ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับงาน ซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น ความสำเร็จของงาน การได้รับการยอมรับนับถือ ลักษณะของงาน ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าในตำแหน่งงาน

2. ปัจจัยค้ำจุน (Hygiene Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในการทำงานและมีหน้าที่ให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น เงินเดือน โอกาสที่จะก้าวหน้าในอนาคต สถานะอาชีพ สมรรถภาพการงานในการดำเนินกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือต้องการปฏิบัติให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ครูซึ่งเป็นผู้อำนวยความสะดวกหรือให้คำปรึกษาแนะนำจึงต้องคำนึงถึงความพอใจในการเรียนรู้ การให้ผู้เรียนเกิดความพอใจในการเรียนรู้หรือการปฏิบัติงาน ดังนี้

2.1 ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองความต้องการ ผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจจะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่า ผู้ไม่ได้รับการตอบสนอง ครูต้องจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง คำนึงถึงการจดบรรยากาศ และสถานการณ์ รวมทั้งสื่ออุปกรณ์การจัดการเรียนรู้ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ เพื่อตอบสนองความ พึงพอใจของผู้เรียนให้มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมจนบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

2.2 ผลปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและ ผลปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ตอบสนอง ความพึงพอใจ ได้รางวัลหรือผลตอบแทน เป็นผลด้านความรู้สึกที่เกิดขึ้นแก่ตัวผู้เรียนเอง เช่น ความรู้สึกต่อความสำเร็จที่เกิดขึ้นเมื่อสามารถเอาชนะความยุ่งยากต่างๆ และสามารถดำเนินงาน ภายใต้อายุขัยทั้งหลายได้สำเร็จ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ความมั่นใจ ตลอดจนได้รับการยกย่อง จากบุคคลอื่น เช่น ครู ผู้ปกครอง รวมไปถึงการได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่น่าพึงพอใจ

Scott (1970, p. 134) ได้ให้ความหมายและเสนอแนวคิดในเรื่อง การจูงใจให้เกิด ความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะให้ผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้

1. ควรมีความสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว จึงจะมีความหมายสำหรับผู้ทำ
2. ต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้ โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุม ที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ได้ผลในการสร้างแรงจูงใจภายใน เป้าหมายของงานต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้
 - 2.1 ผู้ปฏิบัติงานต้องมีส่วนตั้งเป้าหมายในงาน
 - 2.2 ผู้ปฏิบัติงานต้องได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงาน
 - 2.3 งานนั้นมีความเป็นไปได้ที่จะสำเร็จลุล่วง

เมื่อนำแนวคิดนี้มาประยุกต์ใช้กับกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการ เลือกรเรียนตามความสนใจและมีโอกาสร่วมกัน ตั้งจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายและเลือกวิธีแสวงหา ความรู้ตามความถนัด ความสนใจ และต้องเป็นวิธีที่สามารถหาคำตอบได้

ประยูร ศรีประสารัน (2540, น. 141) กล่าวว่า ความต้องการของมนุษย์ตามทฤษฎี ของ David McClelland แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ความต้องการสัมฤทธิ์ผล เป็นพฤติกรรมที่กระทำการใด ๆ ให้เป็นผลสำเร็จดีเลิศ ตามมาตรฐาน เป็นแรงขับที่นำไปสู่ความเป็นเลิศ
2. ความต้องการสัมพันธ์ จัดเป็นความปรารถนาที่จะสร้างมิตรภาพและ ความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น
3. ความต้องการอำนาจ เป็นความต้องการควบคุมผู้อื่น และต้องการมีอิทธิพลต่อ ผู้อื่นความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่มีค่อนข้างสูงและมีอิทธิพลต่อ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในตัวของเด็กอย่างมาก โดยเฉพาะครอบครัวที่เลี้ยงดูเด็กแบบทางสายกลาง

ไม่เข้มงวดกับเด็กเกินไป ไม่ตามใจเด็กเกินไป เขายังเชื่อว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และพัฒนาขึ้นมาได้ในตัวของเด็กและบุคคล โดยการจัดการโปรแกรมการเรียน การฝึกอบรมที่เน้นเรื่อง การเปลี่ยนแปลง เจตคติ พฤติกรรม บุคลิกภาพ กระบวนการฝึกอบรมเพื่อการเรียนรู้และพัฒนา สร้าง ความเชื่อใจและให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายร่วมกัน ยกตัวอย่างบุคคลที่ประสบความสำเร็จ

จากแนวความคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า ความพึงพอใจต่อวิธีการจัดการเรียนรู้ จะเกิดขึ้นได้หากกิจกรรมการจัดการเรียนรู้สามารถดึงดูดความ สนใจ สร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นให้ปฏิบัติงานจนประสบความสำเร็จ ครูต้องคำนึงถึง ปัจจัยที่จะร่วมสร้างความสนใจของผู้เรียนให้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมและให้ผลตอบแทนที่ผู้เรียนพึงพอใจ

3.3 การวัดความพึงพอใจ

การวัดความพึงพอใจจะต้องมีวิธีการที่เหมาะสมกับกิจกรรมที่ต้องการจะวัด เพื่อให้ ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง ตรงกับความจริงมากที่สุด โดยมีทฤษฎีการเสนอแนวคิดการวัดความพึงพอใจดังนี้

กรมวิชาการ (2545, น. ก: 61) กล่าวว่า แบบวัดเจตคติของลิเคอร์ท ซึ่งเป็นมาตรา วัดเจตคติ 5 ชั้น โดยการกำหนดค่าระดับ เช่น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือในลักษณะอื่นๆ ที่มี 5 ระดับ โดยแต่ละชั้นต้องเป็นการบอกน้ำหนักการ ประเมินข้อความต่างๆ ที่ได้กำหนดให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นออกมา ซึ่งมีการสร้างดังนี้

1. รวบรวมข้อความที่ต้องการให้แสดงความคิดเห็น
 2. กำหนดประเด็นและสร้างคำถาม โดยการใช้ภาษาที่ชัดเจนไม่กำกวม
 3. ตรวจสอบข้อความในคำถาม ให้สอดคล้องกับแนวทางการตอบ เช่น เห็นด้วย/ ไม่เห็นด้วย/ ชอบ/ไม่ชอบ เป็นต้น
 4. นำแบบวัดที่สร้างไปทดลองขั้นต้น เพื่อดูความชัดเจนของข้อความ
 5. กำหนดค่าของน้ำหนักคะแนนในตัวเลือกในแต่ละข้อ เช่น 5-1 หรือ 4-0 เป็นต้น
- การวัดความพึงพอใจโดยการกำหนดค่าระดับแต่ละชั้น เป็นการบอกน้ำหนักการประเมินข้อความ ต่างๆ ที่กำหนดให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นออกมา

Vroom (1991, p. 100) กล่าวถึงวิธีการวัดความพึงพอใจว่า โดยทั่วไปจะใช้ การสัมภาษณ์หรือใช้แบบสอบถาม โดยการเลือกวิธีใช้นั้น ขึ้นอยู่กับกลุ่มตัวอย่างที่จะวัด เช่น กลุ่ม บุคคลที่สามารถอ่านและเข้าใจสื่อทางภาษาได้ก็จะใช้แบบสอบถาม เพราะนอกจากจะประหยัดเวลา แล้วยังให้ความเป็นอิสระแก่ผู้ตอบ ส่วนกลุ่มที่ยังไม่สามารถสื่อสารทางภาษาได้จะเลือกใช้วิธีการ สัมภาษณ์ แต่ต้องแก้ปัญหาเรื่องความเป็นอิสระของผู้ตอบ ซึ่งพวกเขาจะถูกถามถึงระดับความพึง พอใจหรือไม่พึงพอใจในสิ่งนั้นๆ ตามวัตถุประสงค์ของเรื่องที่ต้องการศึกษา

สมพงษ์ เกษมสิน (2526, น. 257-359) ได้เสนอแนวทางการวัดความพึงพอใจไว้ ดังนี้

1. การสังเกตการณ์ คือ การเฝ้าติดตามดูอย่างเอาใจใส่ ดูความเป็นไปและความเปลี่ยนแปลงของสิ่งที่ต้องการอย่างใกล้ชิด ในระยะเวลาที่กำหนดให้เป็นวิธีการเก็บข้อมูลอย่างหนึ่ง มุ่งที่จะทราบความสัมพันธ์ของบุคคลที่ร่วมกันปฏิบัติงานในองค์การ ทำได้โดยการสังเกตสิ่งที่มีอยู่ ซึ่งอาจเป็นวัตถุสิ่งของที่ไม่มีชีวิต การเคลื่อนไหวหรือสิ่งมีชีวิตในลักษณะโครงสร้างทั่วไป โดยไม่คำนึงถึงการกระทำและสังเกตการณ์ที่เกิดขึ้นและดำเนินอยู่ ซึ่งหมายถึง การให้ความสนใจในการกระทำหรือพฤติกรรมของสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ในสถานที่นั้น ในขณะนั้น

2. การสัมภาษณ์ เป็นการวิจัยที่มีแบบแผนเพื่อใช้ตรวจสอบข้อเท็จจริงจากภาวะความเป็นอยู่ของสังคม หรือกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในองค์การ สามารถแสวงหาข้อเท็จจริงและความจริงที่ว่าบุคคลนั้นมีวิถีชีวิตอย่างไร อย่างไรก็ดีในการสัมภาษณ์ คำตอบที่ได้ อาจจะมีความแตกต่างในเรื่องของความเห็น

3. การปฏิบัติการวิจัย เป็นวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่นำเอาความรู้ในสาขาวิชาการต่าง ๆ มาประยุกต์เพื่อแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในทางการบริหาร ในรูปที่สามารถวัดได้ในเชิงปริมาณ เพื่อเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจ

บุญชม ศรีสะอาด (2545, น. 69) กล่าวว่า การวัดความพึงพอใจแบ่งระดับความพึงพอใจโดยให้คะแนนตามหลักของลิเคิร์ต (Likert scale) ไว้ดังนี้

ระดับคะแนน 5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

ระดับคะแนน 4 หมายถึง พึงพอใจมาก

ระดับคะแนน 3 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

ระดับคะแนน 2 หมายถึง พึงพอใจน้อย

ระดับคะแนน 1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์แปลความหมายได้ดังนี้ดังนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

ระดับคะแนนเฉลี่ย 3.50 - 4.49 หมายถึง พึงพอใจมาก

ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

ระดับคะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง พึงพอใจน้อย

ระดับคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

จะเห็นได้ว่า การวัดความพึงพอใจในการเรียนรู้หรือการปฏิบัติกิจกรรมนั้น สามารถที่จะวัดได้หลายวิธี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของรูปแบบกิจกรรมที่ต้องการจะวัดความพึงพอใจ

จากวิธีการวัดความพึงพอใจที่นักวิชาการกล่าวไว้ สามารถสรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจโดยทั่วไปมี 2 วิธี คือการสัมภาษณ์และการทำแบบสอบถาม ซึ่งเป็นวิธีที่ใช้กันอย่าง

หลากหลาย ตามความเหมาะสมของปัจจัยต่าง ๆ ในการวิจัย สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้การวัดความพึงพอใจโดยใช้แบบสอบถามตามเกณฑ์มาตรฐานของ Likert scale

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

ฉลอม ไชยบริบูรณ์ (2553, น. 99-101) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ เรื่อง ความน่าจะเป็น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 38 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง ความน่าจะเป็น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ จำนวน 15 แผน 2) เครื่องมือสะท้อนผลการปฏิบัติ ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมการจัดการเรียนรู้ แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน แบบบันทึกการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ แบบสัมภาษณ์นักเรียน และแบบทดสอบท้ายวงจร 3) เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการสอน ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ และแบบทดสอบวัดทักษะการแก้โจทย์ปัญหาแบบอัตนัย จำนวน 5 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า 1) การวิจัยครั้งนี้ได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ และทักษะการแก้โจทย์ปัญหา โดยการจัดกิจกรรมการเรียนตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของ Underhill นักเรียนร้อยละ 73 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ความน่าจะเป็น สูงกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม และ 2) นักเรียนร้อยละ 71 มีทักษะการแก้โจทย์ปัญหาเรื่อง ความน่าจะเป็น สูงกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม

นพพร ชินานา (2554, น. 89) ได้ศึกษาความสามารถในการคิดสังเคราะห์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วยรูปแบบการสอนตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ ใช้รูปแบบการวิจัยแบบกลุ่มเดียววัดผลหลังการทดลอง (One-Shot Case Study) กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุเมธพิทยาคาร อำเภอเพ็ญ จังหวัดอุดรธานี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 57 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ จำนวน 8 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) แบบวัดความสามารถในการคิดสังเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่สอนโดยใช้รูปแบบการสอนตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 77.19 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ นักเรียนร้อยละ 75 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ร้อยละ 75 ขึ้นไป และมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 30.24 คะแนน คิดเป็น

ร้อยละ 75.61 2) ผลการวัดความสามารถในการคิดสังเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่สอนโดยใช้รูปแบบการสอนตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ มีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 43 คน จากจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 75.43 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์คือ นักเรียนร้อยละ 70 มีความสามารถในการคิดสังเคราะห์ ร้อยละ 70 ขึ้นไป และมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 54.40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 71.58

จตุพร อัครโสภาวรรณ (2555, น. 102-103) ได้ศึกษาการพัฒนา รูปแบบการเรียน การสอนแบบบูรณาการโดยการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ เพื่อพัฒนาการคิด วิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดพระมหาธาตุ จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 44 คน เครื่องมือที่ใช้ใน การวิจัยคือ 1) แบบทดสอบการคิดวิเคราะห์ และ 2) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์ ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบ การเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น มี 4 องค์ประกอบคือ (1) หลักการ ประกอบด้วย การเรียนรู้แบบองค์ รวม การส่งเสริมการคิดหรือกระตุ้นให้ใช้ความคิด การเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำ การทำงานกลุ่ม และการนำเสนอผลงาน (2) วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาการคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (3) กระบวนการของรูปแบบการเรียนการสอน ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน คือ การพัฒนาขอบเขต เนื้อหาและสร้างหน่วยบูรณาการกับการปฏิบัติการสอนประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนประกาย ความสนใจ ขั้นสำรวจตรวจสอบ ขั้นขยายความคิด ขั้นนำสู่การปฏิบัติ และขั้นสรุปประเมิน (4) การวัดและประเมินผลประกอบด้วย การวัดและประเมินผลระหว่างการจัดการเรียนรู้และการวัด ประเมินผลหลังการจัดการเรียนรู้ 2) ผลการประเมินผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยการคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

หทัยชนันท์ กานต์การันยกุล (2556, น. 106-108) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรม การออกแบบทางศิลปะด้วยสมุดร่างภาพ ตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ เพื่อส่งเสริมความคิด สร้างสรรค์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน พรหมานุสรณ์ จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 42 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 เครื่องมือที่ใช้ในการ วิจัยคือ 1) แบบสัมภาษณ์ชุดกิจกรรมการออกแบบทางศิลปะด้วยสมุดร่างภาพ 2) แบบประเมิน ความคิดสร้างสรรค์จากผลงานศิลปะ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนหลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการประเมินคุณภาพชุดกิจกรรมจากผู้เชี่ยวชาญมีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก และผลการประเมินผลงานการออกแบบงานศิลปะของนักเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก 2) ความคิดสร้างสรรค์จากผลงานศิลปะของนักเรียนแบ่งเป็นรายด้าน คือ ความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่น ความคิดริเริ่ม ความคิดละเอียดลออ ผลรวมอยู่ในระดับดี นักเรียนสามารถคิดได้ อย่างหลากหลาย ภายใต้กรอบของเวลาที่กำหนด สามารถคิดนอกกรอบ คิดวางแผนและแก้ปัญหาใน

การออกแบบได้ดี มีความคิดแปลกใหม่ แตกต่างจากเดิม สามารถประยุกต์ ดัดแปลงและนำไปใช้ได้ เป็นส่วนใหญ่ สามารถคิด ตกแต่งรายละเอียดเพื่อขยายแนวความคิดได้ดี 3) ความพึงพอใจของ นักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมการออกแบบทางศิลปะด้วยสมุดร่างภาพ ตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบคอนสตรัคติวิสต์ที่ กล่าวมาจะพบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการดังกล่าวสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ หลากหลายวิชา และทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จด้านการเรียน

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางการเขียน

อัญชลี อุดมสุขถาวร (2553, น. 87-89) ได้ศึกษาผลการใช้วิธีการสอนเขียนแบบ เน้นกระบวนการที่มีต่อความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนดาราสุมุท ศรีราชา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนดาราสุมุท ชลบุรี ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน 2) แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียน ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถทางการเขียน ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการหลังการทดลองสูงกว่าการทดลองอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อวิธีการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบ เน้นกระบวนการในระดับมาก

วิราภรณ์ กลัดสันเทียะ (2553, น. 112-113) ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียน เชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและความพึงพอใจในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบ CIRC ร่วมกับแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่ม ตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านหนองปรือโปรง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 รวมทั้งสิ้น 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้ แบบ CIRC จำนวน 7 แผน 2) แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผลการศึกษาพบว่า 1) ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างสูงกว่าก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 83.40 2) ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ร่วมกับแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่า เกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยใช้วิธีการ เรียนรู้แบบ CIRC ร่วมกับแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ฟาสิทธิ์ อาแว (2555, น. 93-94) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบการให้ข้อมูล ย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 254 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ

1) แผนการจัดการเรียนรู้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวน 9 แผน 2) แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผลวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ หลักการของรูปแบบ จุดมุ่งหมายของรูปแบบ กิจกรรมการเรียนการสอน และชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน 2) พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน โดยภาพรวมสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ไม่แตกต่างกัน เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน 4) ประสิทธิภาพของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน พบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาไทย โดยค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถทางการเขียนก่อนทดลองสูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และโดยรวมผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อรูปแบบการให้ข้อมูลแบบย้อนกลับ

วีรศักดิ์ รักษุทธิ์ (2558, น. 105-106) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถทางการเขียนสรุปความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 40 คน ปีการศึกษา 2547 โดยใช้รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลองแบบแผนการทดลองที่เป็นแบบฝึกก่อนและหลังการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จำนวน 9 แผน 2) แบบวัดความพึงพอใจ ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถทางการเขียนสรุปความภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังการทดลองสูงกว่าการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณในระดับ มาก

เอกอรรถพล อินทวิวัฒน์ (2558, น. 79-80) ได้ศึกษาการใช้การสอนเขียนโดยใช้รูปแบบเป็นฐานเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพร้าวมหาวิทยาลัย อำเภอพร้าวจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบเป็นฐานเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 7 แผน 2) แบบวัดแรงจูงใจของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษหลังการใช้การสอนเขียนโดยใช้รูปแบบเป็นฐานผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 50 และมีคุณภาพของงานเขียนระดับ ผ่าน 2) นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่สูงขึ้นหลังการใช้การสอนเขียนโดยใช้รูปแบบเป็นฐานแต่ค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจมีแนวโน้มสูงขึ้น

วีรยาภรณ์ ศรบุญทอง (2553, น. 98-99) ได้ศึกษาผลการพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4MAT กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนบ้านปราสาทเยอ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4MAT จำนวน 7 แผน 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้ในการพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4MAT มีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.35/85.50 2) ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ในการพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4MAT มีค่าเท่ากับ 0.7337 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4MAT มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ในการพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาไทย โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4MAT โดยรวมและเป็นรายด้าน ทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับดีมาก

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางการเขียนที่กล่าวมาจะพบว่า โดยภาพรวมความสามารถในการเขียนภาษาของผู้เรียนมีแนวโน้มพัฒนาขึ้นจากการฝึกทักษะผ่านรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบต่าง ๆ ผู้เรียนมีกระบวนการคิดและมีการปรับปรุงผลงาน โดยได้รับการตรวจงานเขียนจากครูอย่างเป็นลำดับขั้นตอน

4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

พรเทพ กฤษมานิต (2553, น. 73-74) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชา ศิลปะศึกษา สาระทัศนศิลป์ เรื่อง ทัศนธาตุ ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 29 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชา ศิลปะศึกษา สาระทัศนศิลป์ เรื่อง ทัศนธาตุ ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ จำนวน 8 แผน 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังจากที่เรียนเรื่อง ทัศนธาตุ ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนมีความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้ในระดับมาก มีความเพลิดเพลินและสนุกสนานที่ได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง

วัลภา ตั้งชีพชูชัย (2552, น. 85-86) ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และความพึงพอใจในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมร่วมกับการใช้แผนผังความคิด กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนบ้านคลองทุเรียน จังหวัดนครราชสีมา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมร่วมกับการใช้แผนผังความคิด จำนวน 6 แผน 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) แบบวัดความพึงพอใจ ผลการศึกษาพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมร่วมกับการใช้แผนผังความคิดในภาพรวม พบว่า ก่อนเรียน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.16 คะแนน หลังเรียนนักเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นเป็น 8.50 คะแนน โดยมีคะแนนระหว่าง 3.20 คะแนน ถึง 6.60 คะแนน และ 7.60 คะแนน ถึง 9.20 คะแนน ตามลำดับ ส่วนคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนจากการจัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 12 แผน พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.31 คะแนน โดยมีคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 7.90 คะแนน ถึง 8.72 คะแนน 2) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมร่วมกับการใช้แผนผังความคิดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมร่วมกับการใช้แผนผังความคิดหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ความพึงพอใจในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมร่วมกับการใช้แผนผังความคิดในภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด

นิชนันท์ ดงเจริญ (2559, น. 77-78) ได้ศึกษาการพัฒนาบทเรียนผ่านเว็บวิชา สารสนเทศเพื่อการศึกษาค้นคว้า สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขต ชลบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี ปีการศึกษา 2558 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ บทเรียนผ่านเว็บวิชาสารสนเทศเพื่อการศึกษาค้นคว้า จำนวน 7 แผน 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน 3) แบบวัดความพึงพอใจ ผลการวิจัยพบว่า 1) บทเรียนผ่านเว็บวิชาสารสนเทศเพื่อการศึกษา ค้นคว้าสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.11/82.17 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียน ด้วยบทเรียนผ่านเว็บวิชาสารสนเทศเพื่อการศึกษาค้นคว้าสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบัน การพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี ผลเฉลี่ยโดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานที่ตั้งไว้

4.4 งานวิจัยต่างประเทศ

4.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

Katwidun (2004) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการห้องเรียนวิชาคณิตศาสตร์ใน ระดับประถมศึกษา

ตอนปลาย โดยใช้ทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเกือบทั้งหมดในกลุ่มทดลองได้แสดงออกถึงการจัดการที่ดีในวิชาคณิตศาสตร์ ช่วยกันแสดงความคิดเห็นทั้งในกลุ่มและ ห้องเรียนโดยรวม พวกเขาเชื่อว่า คณิตศาสตร์คือชีวิต เพราะต้องพบเจอทุกวัน และพวกเขามีความชอบในกิจกรรมและการทำงานเกี่ยวกับวิชาคณิตศาสตร์ที่ได้รับมอบหมาย ทุกคนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า การเรียนคณิตศาสตร์นั้นสนุกทำให้ได้ทำงานร่วมกัน และมั่นใจว่าอนาคตทุกคนจะเป็นนักคณิตศาสตร์ที่ดี

Prain Tytler, and Peterson (2009) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้ตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ซึ่งใช้วิธีการนำเสนอตัวแทนความคิดที่หลากหลาย เช่น แผนภาพ การรายงานด้วยคำพูด การแสดงท่าทาง และการอธิบายด้วยภาพในเรื่อง การระเหย ของนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยการสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่า หลังการเรียนรู้ นักเรียนสามารถเข้าใจแนวคิดดังกล่าวได้และครูสามารถเข้าใจความคิดของนักเรียนได้

4.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางการเขียน

Allen (1986) ได้ทำการสำรวจวิธีการสอนทักษะการเขียนของครูและกระบวนการในการเขียนของนักเรียนเกรด 11 จำนวน 4100 คน ในรัฐโอไฮโอ พบว่า 1) ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนแบบเน้นกระบวนการในการสอนทักษะกระบวนการที่เป็นขั้นตอน 2) ครูส่วนใหญ่จัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเขียน โดยให้เวลากับขั้นลงมือเขียนมากที่สุด 3) ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนในชั้นเรียน มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน การให้งานเขียน บทเรียนและสื่อ และ 4) นักเรียนส่วนใหญ่มีกระบวนการในการเขียนเป็นขั้นตอน คือมีการอภิปรายเพื่อระดมพลังสมอง รู้จักการเขียนร่างงานเขียน และรู้จักตรวจงานและแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น

Louie (1994) ได้ทำการศึกษา การปรับปรุงการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในพื้นที่เขตซานฟรานซิสโก ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยใช้ทฤษฎีกระบวนการเขียน ผลการวิจัยพบว่า การเขียนแบบเน้นกระบวนการ โดยมีผู้สอนให้คำปรึกษา ระหว่างกระบวนการ ผู้เรียนแลกเปลี่ยนกันตรวจงานและร่วมกันแสดงความคิดเห็นเพื่อปรับปรุงงาน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเองและมีแรงจูงใจมากขึ้น ความสามารถทางการเขียนพัฒนาขึ้น ผู้เรียนชอบการทำงานแบบกลุ่ม การให้คำปรึกษาของผู้สอนสามารถช่วยให้นักเรียนแก้ปัญหาได้ มีพัฒนาการในด้านการใช้ภาษามากขึ้น ได้ขยายความคิดและปรับปรุงแก้ไขเพื่อพัฒนาคุณภาพงานเขียน

4.4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

Ulriksen (1997) ได้ทำการศึกษาวิจัยการรับรู้ของผู้บริหารและครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่สัมพันธ์กับปัจจัยความพึงพอใจและความไม่พึงพอใจในการปฏิบัติงาน ผลการวิจัยพบว่า

ครูได้รับความพึงพอใจมากที่สุดจากปัจจัยการตระหนักถึงความสำคัญภายในและหน้าที่การทำงานซึ่งจะส่งผล ต่อความสัมพันธ์ระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชาหรือระหว่างเพื่อนร่วมงาน

Yu (1234, อ้างถึงใน อมรรัตน์ ไผ่อรุณรัตน์, 2555, น. 53) ได้ทำการศึกษาวิจัยความพึงพอใจในการทำงานของครูสาขาวิชาศิลปะอุตสาหกรรมในเรียนมัธยมศึกษา ประเทศไต้หวัน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านเพื่อนร่วมงาน เป็นตัวแปรที่สร้างความพึงพอใจให้กับครูมากที่สุด และระดับของรายได้และตำแหน่ง มีส่วนสำคัญต่อการสนับสนุนให้เกิดความพึงพอใจรองลงมา และในทางกลับกัน ปัจจัยด้านสภาพการทำงานเป็นตัวแปรที่สร้างความไม่พึงพอใจให้กับครูมากที่สุดเช่นกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนก่อนเรียน และหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ และ (2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรติ นานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียน 43 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน โดยวิธีสุ่มแบบกลุ่ม เนื่องจากนักเรียนทั้ง 2 ห้องเรียนมีผลสัมฤทธิ์ วิชาภาษาไทยใกล้เคียงกัน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ แบบวัดความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ โดยมีการสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ จำนวน 6 แผน รวม 18 ชั่วโมง โดย 1 แผน ใช้เวลาจัดการเรียนรู้ 3 คาบ เป็นคาบต่อเนื่อง 2 คาบ และคาบเดี่ยว 1 คาบ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

2.1.2 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางวิชาภาษาไทย และรายวิชาวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนนานาชาติ สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ รายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.1.3 วิเคราะห์และกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาและตรงกับมาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัดตามหลักสูตรวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย

2.1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ จำนวน 6 แผน รวม 18 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยได้ใช้ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ 5 ขั้น ของ Driver & Oldham สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ดังนี้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

- 1) ขั้นนำ (Orientation)
- 2) ขั้นล้วงความคิด (Elicitation)
- 3) ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas)
 - (1) ทำความกระจ่างและแลกเปลี่ยนความคิด (Clarification and exchange of ideas)
 - (2) สร้างความคิดใหม่ (Construction of new ideas)
 - (3) ประเมินความคิดใหม่ (Evaluation of the new ideas)
- 4) ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas)
- 5) ขั้นทบทวน (Review)

ตารางที่ 3.1 รายละเอียดแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	เรื่อง	จำนวนชั่วโมง
1	การเขียนย่อหน้า	3
2	การเขียนเรียงความ	3
3	การเขียนประวัติบุคคล	3
4	การเขียนประชาสัมพันธ์	3
5	การเขียนโฆษณา	3
6	การเขียนบทความ	3
รวม		18

2.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 6 แผน เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาความสอดคล้องและความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งผลการตรวจสอบพิจารณาพบว่าแผนการจัดการเรียนรู้ผ่านการประเมินทั้ง 6 แผน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC อยู่ระหว่าง 0.89-0.97 (ภาคผนวก ค) จากข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญพบว่า ชั้นนำยังไม่กระตุ้นให้ความสนใจของนักเรียนเท่าที่ควร ทั้งนี้ได้ปรับปรุงแก้ไขโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นการทบทวนความรู้เดิม

2.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การเขียนย่อหน้า ที่ปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้วนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมนานาชาติ โรงเรียนสตรี-ภูเก็ต ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าอาจมีปัญหาด้านเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และความยากของเนื้อหา

2.2 แบบวัดความสามารถทางการเขียน

แบบวัดความสามารถทางการเขียนแบบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ (เป็นแบบคู่ขนานใช้สำหรับทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน) มีขั้นตอนการจัดทำดังต่อไปนี้

2.2.1 ศึกษาแนวทางการวัดและประเมินผลความสามารถทางการเขียน

2.2.2 ศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยสำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ รวมทั้งหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต

2.2.3 วิเคราะห์สาระการเรียนรู้และตัวชี้วัด วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และตรวจสอบกับมาตรฐานการเรียนรู้

2.2.4 สร้างแบบวัดความสามารถทางการเขียนโดยกำหนดให้นักเรียนเขียนเรียงความ 2 ข้อ โดยกำหนดหัวข้อก่อนเรียน คือ “ความสำเร็จของเด็กไทยในเวทีระดับโลก” และ

กำหนดหัวข้อ หลังเรียนคือ “แนวทางการพัฒนาตนเองของเด็กไทย” สำหรับใช้ทดสอบคู่ขนานก่อนเรียนและหลังเรียน

2.2.5 กำหนดเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการเขียนเพื่อให้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้แกนกลาง ตัวชี้วัด และจุดประสงค์การเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น

2.2.6 นำแบบวัดความสามารถทางการเขียนที่สร้างขึ้นพร้อมเกณฑ์การประเมินที่กำหนดขึ้นเสนอผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน (รายชื่อผู้เชี่ยวชาญแสดงดังภาคผนวก ก) พิจารณาคุณภาพและความเหมาะสมของแบบวัดความสามารถทางการเขียนได้ค่าเฉลี่ย 2.94

2.2.7 นำแบบวัดความสามารถทางการเขียนที่ได้ผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต จำนวน 9 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยให้ทำแบบวัดความสามารถทางการเขียนเพื่อนำมาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ปรากฏว่ามีค่าเท่ากับ 0.97 และ 0.96 ตามลำดับ หมายความว่า แบบวัดความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน มีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับสูง และใกล้เคียงกัน สามารถใช้เป็นแบบทดสอบคู่ขนานกันได้

2.2.8 รวบรวมและพิมพ์แบบวัดความสามารถทางการเขียน จำนวน 2 ข้อ (คู่ขนาน) เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.3 เกณฑ์การให้คะแนน

2.3.1 วิเคราะห์หลักการเขียนเรียงความ จากนั้นกำหนดแนวทางในการให้คะแนน โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ องค์ประกอบของเรียงความ เนื้อหา การใช้ภาษาในเรียงความ และคุณค่างานเขียน โดยให้นำน้ำหนักคะแนนแตกต่างกัน มีคะแนนรวม 30 คะแนน

2.3.2 สร้างเกณฑ์การให้คะแนน โดยแบ่งการให้คะแนนออกเป็น 3 ระดับ คือ ดี พอใช้ และปรับปรุง ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 เกณฑ์การให้คะแนน

หัวข้อ	ระดับ	เกณฑ์การให้คะแนน	น้ำหนัก คะแนน	คะแนน เต็ม
1. องค์ประกอบของเรียงความ (9 คะแนน)				
1.1 ชื่อเรื่อง	ดี	ตรงประเด็น ชัดเจน น่าสนใจ ใช้คำน้อยกินความ มาก ทันสมัย	0.5	1.5
		พอใช้		
	ปรับปรุง	ทันสมัย ไม่ตรงประเด็น		

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

หัวข้อ	ระดับ	เกณฑ์การให้คะแนน	น้ำหนัก คะแนน	คะแนน เต็ม
1.2 โครงเรื่อง	ดี	กำหนดประเด็นชัดเจน ประเด็นน่าสนใจ สอดคล้องกับชื่อเรื่อง เชื่อมโยงได้เหมาะสม ไม่กล่าวซ้ำ	1	3
	พอใช้	กำหนดประเด็นค่อนข้าง ชัดเจน เชื่อมโยงได้ เหมาะสม ไม่กล่าวซ้ำ		
	ปรับปรุง	ค่าน่าสนใจ เนื้อเรื่องเชื่อมโยงสัมพันธ์กับส่วน อื่น ๆ สรุปใจความครบถ้วน		
1.3 ส่วนประกอบ ของเรียงความ	ดี	ส่วนประกอบครบถ้วน ลำดับใจความถูกต้อง คำ น่าน่าสนใจ ชวนติดตาม เนื้อเรื่องเชื่อมโยง สัมพันธ์กับส่วนอื่นๆ สรุปใจความครบถ้วน	1.5	4.5
	พอใช้	ค่าน่าสนใจ เนื้อเรื่องเชื่อมโยงสัมพันธ์กับส่วน อื่น ๆ สรุปใจความครบถ้วน		
	ปรับปรุง	ส่วนประกอบไม่ครบถ้วนหรือไม่สมบูรณ์		
2. เนื้อหา (13.5 คะแนน)				
2.1 เอกภาพ	ดี	ใจความสำคัญชัดเจน สอดคล้องกับชื่อเรื่อง และมีเพียง 1 ประเด็น	4.5	13.5
	พอใช้	มีใจความสำคัญมากกว่า 1 ประเด็น และไม่ สอดคล้องกับชื่อเรื่อง		
	ปรับปรุง	มีใจความสำคัญ มากกว่า 1 ประเด็น		
2.2 สัมพันธภาพ	ดี	เรียงลำดับเนื้อหาดี เชื่อมโยงได้เหมาะสม ประเด็นย่อยสัมพันธ์กับชื่อเรื่อง	4.5	13.5
	พอใช้	เรียงลำดับเนื้อหา ค่อนข้างดี- ประเด็นย่อย สัมพันธ์กับชื่อเรื่อง		
	ปรับปรุง	ประเด็นย่อยไม่สัมพันธ์กับชื่อเรื่อง		

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

หัวข้อ	ระดับ	เกณฑ์การให้คะแนน	น้ำหนัก คะแนน	คะแนน เต็ม
2.3 สารัตถภาพ	ดี	เนื้อหาทุกส่วนสอดคล้องกับชื่อเรื่อง มีใจความสำคัญชัดเจนสอดคล้องกับชื่อเรื่องทุกย่อหน้า	4.5	
	พอใช้	เนื้อหาทุกส่วน สอดคล้องกับชื่อเรื่องมีใจความสำคัญค่อนข้างชัดเจน สอดคล้องกับชื่อเรื่องบางย่อหน้า		
	ปรับปรุง	เนื้อหาบางส่วนไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่องใจความสำคัญบางส่วนไม่ชัดเจน		
3. การใช้ภาษา ในเรียงความ	ดี	ใช้คำถูกต้อง เหมาะสม สื่อความได้ชัดเจน เลือกใช้ระดับภาษา เหมาะสมกับเนื้อหา สละสลวย น่าอ่าน สุภาพ	1.5	4.5
	พอใช้	ใช้คำถูกต้อง เลือกใช้ระดับภาษา เหมาะสมกับเนื้อหา สุภาพ		
	ปรับปรุง	ระดับภาษาบางส่วน ไม่เหมาะสมกับเนื้อหา		
4. คุณค่างาน เขียน	ดี	มีสาระและคุณค่าต่อผู้อ่าน เป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมอย่างชัดเจน	1	3
	พอใช้	มีสาระและคุณค่าต่อผู้อ่าน เป็นประโยชน์ต่อบุคคลบางกลุ่มเท่านั้น		
	ปรับปรุง	มีสาระและคุณค่าต่อผู้อ่าน เป็นประโยชน์ต่อบุคคลกลุ่มเดียว		
รวมคะแนน			30.0	

2.3.3 นำเกณฑ์การให้คะแนนไปเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจพิจารณาความสอดคล้องและความเหมาะสม โดยมีผลค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC 0.97

2.3.4 นำแบบวัดความสามารถทางการเขียนไปใช้กับนักเรียนจำนวน 9 คน แล้วให้คณะกรรมการ จำนวน 2 ท่าน ตรวจแบบวัดความสามารถทางการเขียนของนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือสูง กลาง และต่ำ ตามระดับความสามารถทางการเรียนวิชา ภาษาไทย เพื่อนำมาหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's correlation) ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของเกณฑ์การให้คะแนนก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ 0.98 และหลังเรียนมีค่า

เท่ากับ 0.96 หมายความว่า เกณฑ์ตรวจให้คะแนนแบบวัดความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน มีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับดี และใกล้เคียงกัน สามารถเป็นแบบทดสอบคู่ขนานกันได้ (ภาคผนวก ง)

2.4 แบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนโรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต

2.4.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ การวัดและประเมินผล การสร้างแบบวัดความพึงพอใจ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนไทยโรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต

2.4.2 สร้างแบบวัดความพึงพอใจ จำนวน 1 ฉบับ จำนวน 15 ข้อ เป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ (rating scale) ของ Likert (บุญชม ศรีสะอาด 2545: 69) ดังนี้

ระดับคะแนน 5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

ระดับคะแนน 4 หมายถึง พึงพอใจมาก

ระดับคะแนน 3 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

ระดับคะแนน 2 หมายถึง พึงพอใจน้อย

ระดับคะแนน 1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

จากนั้นนำมาหาค่าเฉลี่ย (Mean) และแปลความหมายค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ดังนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

ระดับคะแนนเฉลี่ย 3.50 - 4.49 หมายถึง พึงพอใจมาก

ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

ระดับคะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง พึงพอใจน้อย

ระดับคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

2.4.3 นำแบบวัดความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อประเมินคุณภาพของแบบวัดความพึงพอใจ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.96 สามารถนำแบบวัดความพึงพอใจไปใช้ได้

2.4.4 นำแบบวัดความพึงพอใจไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง 9 คน แล้วนำไปหาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.72

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ทดสอบความสามารถทางการเขียนก่อนเรียน โดยใช้แบบวัดความสามารถทางการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากนั้นบันทึกผลการทดสอบสำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

3.2 ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ จำนวน 6 แผน รวม 18 ชั่วโมง ซึ่งนักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน แผนละ 3 ชั่วโมง ดังตารางที่ 3.2

3.3 ทดสอบความสามารถทางการเขียนหลังเรียนโดยใช้แบบวัดความสามารถทางการเขียนและสำรวจความพึงพอใจ โดยใช้แบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต จากนั้นบันทึกผลสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต โดยจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ด้วยการทดสอบค่าที (t-test for dependent sample)

4.2 วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ด้วยค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

5.1 สถิติพื้นฐาน

5.1.1 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 102) คำนวณโดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ตัวกลางเลขคณิตหรือค่าเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
	n	แทน	จำนวนคนทั้งหมด

5.1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 103) คำนวณโดยใช้สูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum x$	แทน	คะแนนรวมทั้งหมด
	$\sum x^2$	แทน	คะแนนรวมของแต่ละคนยกกำลังสอง
	n	แทน	จำนวนสมาชิกในกลุ่มนั้น

5.2 สถิติทดสอบสมมติฐาน

5.2.2 ค่าสถิติที (t-test) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 112) คำนวณโดยใช้สูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤต
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนยกกำลังสอง
	n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ผลการใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อความสามารถทางการเขียนและความพึงพอใจต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต วิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์
2. ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติ ภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ก่อนเรียนและหลังเรียน ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

ตารางที่ 4.1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

คะแนน	n	\bar{X}	S.D.	t
ก่อนเรียน	20	20.52	2.21	25.30*
หลังเรียน	20	26.70	1.76	

*p < .05

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 20.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.21 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 26.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.76 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยวิธีทดสอบค่าที (t-test) พบว่า

ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต

ตารางที่ 4.2 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
1. กิจกรรมการเรียนรู้มีการทบทวนความรู้เดิม	4.10	0.71	พึงพอใจมาก
2. กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้อภิปรายหรือเขียนแสดงความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่	4.15	0.87	พึงพอใจมาก
3. กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและพิจารณาความคิดเห็นที่แตกต่างของตนเองและผู้อื่น	3.95	0.51	พึงพอใจมาก
4. กิจกรรมการเรียนรู้เน้นการสร้างความรู้ใหม่จากประสบการณ์เดิม	3.85	0.58	พึงพอใจมาก
5. กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนคิดเป็นระบบมากขึ้น	4.05	0.51	พึงพอใจมาก
6. กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น			
7. กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนใช้แนวคิดและความรู้ใหม่	4.35	0.74	พึงพอใจมาก
8. กิจกรรมการเรียนรู้มีการเปรียบเทียบความรู้เดิมกับความรู้ใหม่	4.25	0.55	พึงพอใจมาก
9. เวลาในการทำกิจกรรมเหมาะสม	3.95	0.75	พึงพอใจมาก
10. สื่อการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาดียิ่งขึ้น	4.20	0.52	พึงพอใจมาก
11. กิจกรรมการเรียนรู้มีขั้นตอนในการปฏิบัติที่เหมาะสม	4.20	0.83	พึงพอใจมาก
12. กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลายและกระตุ้นความสนใจ	3.95	0.88	พึงพอใจมาก

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
13. กิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาความสามารถทางการเขียน ในรูปแบบต่าง ๆ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้	4.15	0.67	พึงพอใจมาก
14. การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์สามารถ นำไปปรับใช้ในการเรียนวิชาอื่นๆ ได้	4.30	0.73	พึงพอใจมาก
15. นักเรียนสามารถนำความรู้และประสบการณ์ใหม่ที่ ได้รับไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.20	0.76	พึงพอใจมาก
เฉลี่ย	4.10	0.67	พึงพอใจมาก

จากตารางพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจจรเกียรติ-นนานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับ พึงพอใจมาก ($\bar{X} = 4.10$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่มีระดับความพึงพอใจสูงที่สุดคือ ข้อ 7.กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนใช้แนวคิดและความรู้ใหม่ ($\bar{X} = 4.35$) รองลงมาคือ ข้อ 14. การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์สามารถนำไปปรับใช้ในการเรียนวิชาอื่นๆ ได้ ($\bar{X} = 4.30$) และข้อที่ระดับความพึงพอใจต่ำสุดคือ ข้อ 4. กิจกรรมการเรียนรู้เน้นการสร้างความรู้ใหม่จากประสบการณ์เดิม ($\bar{X} = 3.85$)

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ผลการใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อความสามารถทางการเขียนและความพึงพอใจต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1.1 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

1.1.2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต

1.2 สมมติฐานการวิจัย

1.2.1 ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

1.2.2 ความพึงพอใจต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์อยู่ในระดับมาก

1.3 วิธีดำเนินการวิจัย

1.3.1 ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ภาคเรียนที่ 3 ปี การศึกษา 2562 จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียน 43 คน

1.3.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาไทยสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน โดยวิธีสุ่มแบบกลุ่ม

1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1.4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ จำนวน 6 แผน 18 ชั่วโมง

1.4.2 เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียนที่มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.97 และ 0.96 ตามลำดับ และแบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ที่มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.72

1.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มเดียววัดก่อนเรียนและหลังเรียน ทดลองด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1.5.1 ทดสอบความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนโดยใช้แบบวัดความสามารถทางการเขียน

1.5.2 ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ จำนวน 6 แผน รวม 18 ชั่วโมง

1.5.3 ทดสอบความสามารถทางการเขียนหลังเรียนโดยใช้แบบวัดความสามารถในการเขียนแบบอัตนัยและสำรวจความพึงพอใจโดยใช้แบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต

1.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

1.6.1 เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติ ภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ที่เรียนโดยจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ด้วยการทดสอบค่าที (t-test for dependent sample)

1.6.2 วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ด้วยค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1.7 สรุปผลการวิจัย

1.7.1 ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.7.2 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต อยู่ในระดับ มาก

2. อภิปรายผล

ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อความสามารถทางการเขียนและความพึงพอใจต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

2.1 ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 20.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.21 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 26.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.76 เนื่องจากขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนในครั้งนี้ มุ่งเน้นให้นักเรียนสร้างองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับการเขียนด้วยตนเอง ซึ่งอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมเป็นพื้นฐาน ผู้วิจัยกำหนดเนื้อหาและกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้เชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ให้สัมพันธ์กันเพื่อผลิตงานเขียน รวมทั้งใช้สื่อการเรียนรู้ที่ตรงกับความถนัดและความสนใจตลอดการจัดการเรียนรู้โดยมีจุดประสงค์เพื่อฝึกฝนทักษะการเขียนหลากหลายรูปแบบ เช่น การเขียนย่อหน้า การเขียนเรียงความ และการเขียนบทความ เป็นต้น นอกจากนี้นักเรียนยังมีโอกาสได้แสดงความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์หลังจบการจัดการเรียนรู้ทุกครั้ง

บทบาทของครูในการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ คือผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ เป็นผู้นำเสนอสถานการณ์ปัญหาหรือโจทย์ที่นำไปสู่ความขัดแย้งกับความรู้หรือประสบการณ์เดิมของนักเรียน ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนรู้และบรรยากาศของห้องเรียนเพื่อให้นักเรียนเรียนเกิดปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นและเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ ได้นำเสนอความรู้เดิมของตนเอง รับฟังความรู้ใหม่จากเพื่อน ทั้งนี้การออกแบบการเรียนรู้และนำเสนอความรู้ใหม่ตามรูปแบบที่ระบุในกิจกรรมการเรียนรู้ มีกิจกรรมการอภิปรายแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้น ได้แก่ ขั้นนำ (Orientation) ขั้นล้วงความคิด (Elicitation) ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas) ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas) ขั้นทบทวน (Review) ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นที่ 1) ขั้นนำ (Orientation) ผู้วิจัยออกแบบกิจกรรมอย่างหลากหลายตามความเหมาะสมของเนื้อหาและรูปแบบการเขียน ขั้นที่ 2) ขั้นล้วงความคิด (Elicitation) ผู้วิจัยเน้นการจัดกิจกรรมเพื่อทบทวนความรู้และ

ประสบการณ์เดิมของนักเรียน ต่อมาคือ ขั้นที่ 3) ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas) นักเรียนจะมีโอกาสร่วมกันแลกเปลี่ยนและนำเสนอความรู้หรือประสบการณ์เดิม เรียนรู้ผ่านสื่อที่ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมและจัดทำขึ้นทั้งที่เป็นงานเดี่ยวและงานกลุ่ม เพื่อนำไปสู่ขั้นที่ 4) ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas) นั่นคือ การเปิดโอกาสให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อแสดงความรู้และประสบการณ์ใหม่ของตนเอง นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่เกิดจากกระบวนการสังเคราะห์ความรู้ใหม่ จากนั้นขั้นสุดท้ายของการจัดการเรียนรู้คือ 5) ขั้นทบทวน (Review) เปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเพื่อเปรียบเทียบความรู้เดิมและความรู้ใหม่ด้วยวิธีการต่าง ๆ

ในระหว่างการทดลองช่วงแรกผู้วิจัยพบว่า นักเรียนมีพื้นฐานความรู้และประสบการณ์เดิมแตกต่างกันค่อนข้างมาก โดยเฉพาะในขั้นทบทวนความรู้เดิม นักเรียนส่วนหนึ่งไม่สามารถแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์เดิมร่วมกับเพื่อนคนอื่น ๆ ได้เลย เพราะไม่รู้จักหรือไม่คุ้นเคยกับภาพหรือเรื่องราวที่ครูนำมาเป็นสื่อการจัดการเรียนรู้ เช่น ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การเขียนย่อหน้า นักเรียนบางส่วนไม่รู้จักสถานที่ในภาพที่เป็นสื่อ ทำให้ไม่สามารถแต่งประโยคที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ ครูจึงจัดหาสื่อรูปภาพเพิ่มเติมเพื่อทบทวนประสบการณ์ความรู้เดิมของนักเรียน ซึ่งเป็นวิธีการที่ประสบผลสำเร็จเพราะนักเรียนเกิดเข้าใจและเชื่อมโยงความรู้ได้ สามารถปฏิบัติกิจกรรมในขั้นการจัดการเรียนรู้ต่อไปได้

จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ทั้ง 5 ขั้นนี้ เปิดโอกาสให้นักเรียนทบทวนความรู้เดิมของตนเองและแลกเปลี่ยนกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนเพื่อค้นหาแนวคิดหรือความรู้ใหม่ ๆ ประกอบกับการเรียนรู้ตามขั้นตอนการสร้างความรู้ใหม่ที่ใช้สื่อการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ทำให้นักเรียนได้ทดลองใช้ความรู้ที่ได้รับในบทเรียนสร้างผลงานการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ ตามความถนัดและความสนใจได้ ส่งผลให้นักเรียนมีแรงจูงใจที่จะแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในบทเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่สนับสนุนว่าความรู้และการเรียนรู้เป็นสิ่งที่บุคคลสร้างขึ้นได้ด้วยตนเองและเรียนรู้ได้โดยการมีปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนกับผู้อื่น อาศัยการบูรณาการระหว่างความรู้เดิมและประสบการณ์เชิงสัมผัสที่ได้รับใหม่เป็นความรู้ของตนเองที่ผู้อื่นจะไม่สามารถปรับเปลี่ยนให้ได้ (นวพร ชินานา, 2554, น. 17) ทั้งนี้ในการจัดการเรียนรู้การปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมเป็นประสบการณ์ที่สามารถเชื่อมโยงกับความรู้เดิมของนักเรียนและปรับให้เข้ากับประสบการณ์ใหม่ซึ่งถือเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายมีประสิทธิภาพ และสนับสนุนการสร้างความรู้ด้วยตนเองมากกว่าการรับรู้ มุ่งเน้นการสร้างความรู้ใหม่ของแต่ละบุคคลอย่างเหมาะสมโดยการปรับตัวผ่านประสบการณ์ใหม่ให้เกิดความสัมพันธ์กับความรู้เดิมแล้วเกิดเป็นความรู้ใหม่ นอกจากนี้ พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2545, น. 23) กล่าวว่า การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นภายในผู้เรียน ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้

จากความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่พบเห็นกับความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิม โดยผ่านกระบวนการคิดด้วยตนเอง โดยผู้สอนไม่สามารถปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญา (Cognitive structure) ของผู้เรียนได้ แต่ผู้สอนสามารถช่วยผู้เรียนปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาได้ด้วยการจัดสภาพการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความขัดแย้งปัญญา (Cognitive conflict) เป็นสภาวะที่ประสบการณ์ใหม่ไม่สอดคล้องกับสิ่งเดิมที่มีอยู่ ผู้เรียนจะมีโอกาสปรับข้อมูลใหม่ให้เข้ากับสิ่งเดิมที่มีอยู่ ความรู้ใหม่จะเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมและนำไปสู่การสร้างโครงสร้างใหม่ทางปัญญา (Cognitive restructure) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ชนาธิป พรกุล (2554, น. 73-75) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์เป็นการเรียนรู้แบบสร้างความรู้ โดยการรับประสบการณ์ในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งใช้โครงสร้างทางปัญญา (Schema) หรือความรู้เดิมเป็นที่เก็บข้อมูลที่มีความเชื่อมโยงกัน นำข้อมูลที่มีจำนวนมากมาจัดใหม่ให้เป็นระบบที่มีความหมาย มีลำดับขั้นตอนที่ถูกจัดระเบียบมาเป็นอย่างดี ซึ่งในแต่ละบุคคลมีโครงสร้างทางปัญญาจำนวนนับไม่ถ้วนอยู่ในสมอง มีประโยชน์ในการเข้าใจข้อมูลหรือสถานการณ์มากขึ้นในส่วนของการจัดการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนเรียนเรื่องใหม่ ครูควรนำโครงสร้างทางปัญญาเดิมมาใช้ให้เป็นประโยชน์ เช่น การตอบคำถามท้ายบทเรียนหรือการอ่านเพื่อความเข้าใจ ความรู้ที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์จึงเป็นความรู้ใหม่ที่มีโครงสร้างมาจากสิ่งที่เพิ่งได้รับจากการจัดสถานการณ์การเรียนรู้ โดยผสมกับความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์เดิม นักเรียนจะสามารถเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์ได้ด้วยตนเอง ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์จึงทำให้ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนสูงขึ้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จุติพร อัครสุวรรณ (2555, น. 35) หทัยชนันท์ กานต์การันยกุล (2556, น. 49) และ ละมัย แก้วสุวรรณ (2558, น. 24)

2.2 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต มีค่าเฉลี่ย 4.10 อยู่ในระดับ พึงพอใจมาก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ข้อที่มีระดับความพึงพอใจสูงที่สุดคือ ข้อ 7. กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนใช้แนวคิดและความรู้ใหม่ รองลงมาคือ ข้อ 14. การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์สามารถนำไปปรับใช้ในการเรียนวิชาอื่นๆ ได้ และข้อที่ระดับความพึงพอใจต่ำสุดคือ ข้อ 4. กิจกรรมการเรียนรู้เน้นการสร้างความรู้ใหม่จากประสบการณ์เดิม เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ในการวิจัยครั้งนี้ส่งเสริมให้นักเรียนได้ทบทวนความรู้และพื้นฐานเดิมเกี่ยวกับการเขียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้อภิปรายหรือเขียนแสดงความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่ นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดและพิจารณาความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนที่แตกต่างกันของตนเองและผู้อื่น เน้นการสร้างงานเขียนใหม่ๆ โดยให้นักเรียนคิดและถ่ายทอดด้วยการเขียนอย่างเป็นระบบมากขึ้น ส่งเสริมให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับงานเขียน เปิดโอกาสให้นักเรียนใช้แนวคิดและความรู้ใหม่ในการผลิตงานเขียน มีการเปรียบเทียบความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ เวลาในการทำกิจกรรม

การเขียนแต่ละครั้งมีความเหมาะสม เลือกใช้สื่อการเรียนรู้ที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาและรูปแบบ การเขียนได้ดียิ่งขึ้น ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนมีความเหมาะสม มีรูปแบบหลากหลาย กระตุ้นความสนใจ ที่สำคัญคือ นักเรียนได้พัฒนาความสามารถทางการเขียนใน รูปแบบต่าง ๆ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และสามารถนำวิธีการเรียนรู้ตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ นี้ไปปรับใช้ในการเรียนวิชาอื่นๆ ได้

การที่นักเรียนได้สร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเองและสามารถนำไปปรับใช้ในสถานการณ์จริงได้ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในผลงานการเขียนและกล้าแสดงความคิดเห็นเพื่อแลกเปลี่ยน ความรู้และประสบการณ์ร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน กระบวนการนี้จึงนำมาสู่ความรู้สึกพึงพอใจในการ จัดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Herberg et al และคณะ (1959, pp. 113-115) ได้ ศึกษาค้นคว้าทฤษฎีที่เป็นมูลเหตุที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ เรียกว่า The Motivation Hygiene Theory โดยกล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน 2 ปัจจัย คือ 1. ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับงาน ซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน และ 2. ปัจจัยค้ำจุน (Hygiene Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในการทำงานและมีหน้าที่ให้ บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้นักเรียนทำงานที่ ได้รับมอบหมายหรือต้องการปฏิบัติให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ดังนั้นความพึงพอใจจึงมีส่วนช่วย กระตุ้นให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรเทพ กฤษมา นิต (2553, น. 73-74) ที่ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชา ศิลปศึกษา สาระทัศนศิลป์ เรื่อง ทัศนธาตุ ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้ในระดับมาก รู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลินที่ได้ทำกิจกรรม ด้วยตนเอง และมีส่วนร่วมในกิจกรรมทุกขั้นตอน

3. ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้และ ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ในระยะแรกครูควรให้ คำแนะนำเกี่ยวกับแนวทางการเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์เดิมกับสิ่งใหม่ที่ได้รับ

3.1.2 การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ควรเลือกใช้สื่ออย่าง หลากหลาย ตรงตามความถนัดและความสนใจเพื่อให้เกิดการทบทวนความรู้เดิม

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ควรศึกษาวิจัยผลการใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์กับ
สาระการเรียนรู้อื่นๆ ในวิชาภาษาไทย

3.2.2 ควรศึกษาวิจัยผลการใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์กับ
นักเรียนในระดับชั้นประถมปลายและมัธยมปลาย เพื่อเป็นทางเลือกในการออกแบบการจัดการเรียนรู้
ให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียนต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *คู่มือการจัดการเรียนรู้เทคนิคการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียน
สำคัญที่สุด: การบูรณาการ*. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ.
- _____. (2545). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่ง
สินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กาญจนา ชุนบุญมา. (2552). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์เรื่องลำดับและอนุกรมสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา-
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- กิติมา ปรีดีดิลก. (2529). *ทฤษฎีการบริหารองค์การ*. กรุงเทพฯ : ธนะการพิมพ์.
- จตุพร อิศวโรวรรณ. (2555). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบบูรณาการโดยการจัดประสบการณ์
ตามแนวคิด คอนสตรัคติวิสต์เพื่อพัฒนาการคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. (ดุษฎีนิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์).
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- ฉลอม ไชยริบูรณ์. (2553). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ตามแนวคิดทฤษฎี
คอนสตรัคติวิสต์เรื่องความน่าจะเป็นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. (วิทยานิพนธ์-
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- ชนกพร อังศุวิริยะ. (2560). *พัฒนาการเขียนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนาธิป พรกุล. (2554). *การสอนกระบวนการคิด ทฤษฎีและการนำไปใช้*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2556). *ทักษะการเขียนภาษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2555). *ศาสตร์การสอน*. (พิมพ์ครั้งที่ 15). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นคร กิจจรูญชัย. (2549). *การใช้กิจกรรมการเขียนแบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียน
ภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของสังคมของนักเรียนระดับก้าวหน้า*. (วิทยานิพนธ์-
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- นวพร ชินานา. (2554). *การศึกษาความสามารถในการคิดสังเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วย
รูปแบบการสอนตามแนวความคิดคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivist)*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา-
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- นิชานันท์ ดงเจริญ. (2559). *การพัฒนาบทเรียนผ่านเว็บวิชาสารสนเทศเพื่อการศึกษาค้นคว้าสำหรับ
นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา-
การศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.

- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญชู ศรีเวียงยา. (2553). *ผลการเรียนรู้และการพัฒนาฐานข้อมูลแหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านศิลปหัตถกรรม ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ เรื่องเครื่องจักสานพื้นบ้านอีสาน สถาบันวิจัยศิลปะและวัฒนธรรมอีสาน*. (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ประยูร ศรีประสาธน์. (2540). *ทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการบริหารการศึกษา*. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- เปลื้อง ณ นคร. (2541). *ศิลปะแห่งการประพันธ์*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง.
- ผะอบ โปษกฤษณะ. (2542). *ลักษณะเฉพาะภาษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.
- พรเทพ กฤษมา นิต. (2553). *ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาศิลปศึกษา สาระทัศนศิลป์ เรื่อง ทัศนธาตุ ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivism) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซี่ยงเพ็งวิทยา จังหวัดอุดรธานี 4*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2545). *การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิด วิธีและเทคนิคการสอน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.
- _____.. (2545). *ตัวบ่งชี้ของการจัดการเรียนการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง. ใน ฉันทนา กล่อมจิต. (บรรณาธิการ). หน้าที่ของครูยุคปฏิรูป: การวิจัยในชั้นเรียนกับกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. ขอนแก่น: คลังน่านาวิทยา
- ไพจิตร สะดวกการ. (2547). *ผลของการสอนคณิตศาสตร์ตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และความสามารถในการถ่ายโยงการเรียนรู้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พาสีอะห์ อาแว. (2555). *การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ละมัย แก้วสวรรค์. (2558). *ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดสร้างสรรค์ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). *แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ.

- วัลภา ตั้งชีพชูชัย. (2552). การศึกษาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และความพึงพอใจในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมร่วมกับการใช้แผนผังความคิด. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, นครราชสีมา.
- วิราภรณ์ กลัดสันเทียะ. (2553). การศึกษาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และความพึงพอใจในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการเรียนแบบ CIRC ร่วมกับแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, นครราชสีมา.
- วิรุฬ พรรณเทวี. (2542). แนวคิดด้านความพึงพอใจ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วีรญาณธรณ์ ทรบุญทอง. (2553). การพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- วีรศักดิ์ รักสุทธิ. (2558). การพัฒนาความสามารถทางการเขียนสรุปความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 34(6), 121-130.
- สถาบันภาษาไทย. (2561). บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 4. กรุงเทพฯ: ครุสภาลาดพร้าว.
- สมพงศ์ เกษมสิน. (2526). การบริหาร. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิชย์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2548). การประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). แนวทางการประเมินคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (2558). หลักสูตรวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. (2549). การวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: การศึกษา.
- สุจินต์ วิทวธีรานนท์ (2544). Constructivism กับการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์. ใน การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ: แนวคิดวิธีและเทคนิคการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2 (บรรณาธิการ) กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.
- สุธิวรงค์ พงศ์ไพบูลย์. (2543). หลักสูตรภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- สุนันท์ ศลโกสุม. (2526). *การประเมินผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและ. จิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. (2550). *การพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนสำหรับโรงเรียนรวมชั้น (การปฏิรูปโรงเรียนและกระบวนการเรียนรู้)*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สำนักหอสมุดกลาง.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมาลี ชัยเจริญ. (2548). *ทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์*. ขอนแก่น : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. (เอกสารอัดสำเนา).
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2541). *จิตวิทยาการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 4 ฉบับปรับปรุงแก้ไข). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หทัยชนันท์ กานต์การันยกุล. (2556). *การพัฒนาชุดกิจกรรมการออกแบบทางศิลปะด้วยสมุดร่างภาพตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์* เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- อมรัตน์ ไผ่อรุณรัตน์. (2555). *ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของบุคลากรในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานอาชีวศึกษาจังหวัดขอนแก่น*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, เลย.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัญชลี อุดมสุขถาวร. (2553). *การศึกษามผลการใช้วิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนดาราสุมุทราศรีราชา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- เอกอรรถพล อินทวิวัฒน์. (2559). *การใช้การสอนเขียนโดยใช้รูปแบบเป็นฐานเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- Allen, James Vincent. (1986, June). An Analysis of the Relationship between Content and Mode of Instruction and the Composing Processes of High Performance Eleventh Grade Writer. *Dissertation Abstracts International*, 46, 3764A.
- Biggs, John B. and Phillip J. Moore. (1993). *The Process of Learning*. 3rd ed. Australia: Prentice Hall.

- Brooks, J.G. and Brooks, M. G. (1993). *In search of Understanding : the Case for Constructivism Classrooms*. Virginia: ASCD.
- Driver and Oldham. (1986). "Students" Thinking and the Learning of Science: A Constructivist View. *School Science Review*, 67 (24), 443-456.
- Fosnot, T.C. (ed.). (1996). *Constructivism : Theory, Perspectives, and Practice*. New York: Teachers College Press.
- Good. C.V. (1973). *Dictionary of education*. New York: McGraw-Hill.
- Herzberg, F. 1959. *The Motivation to Work*. New York: John Wiley.
- Katwidun. (2004). Middle School Students Mathematic Dispositions in a Problem base Classroom. *Dissertation Abstracts International*, 5, 65.
- Krogh, S.L. (1994). *Education Young Children Infancy to Grade Three*. New York: McGraw-Hill.
- Louie, Anne Chen. (1994). *Improving Composition for Secondary ESL Students through the Process Approach*. Dissertation Thesis (M.Ed.). San Francisco: Graduate School San Francisco University. Photocopied.
- Martin, R.E., Sexton. C., Wagner, K., and Gerlovich, J. (1994) *Teaching Science for All Children*. Boston: Allyn and Bacon.
- Mintzes, J. J., Wandersee, J. H., & Novak, J. D. (1998). *Teaching Science for Understanding A Human Constructivists View*. U.S.A.: Academic Press.
- Morse, Naneey C. (1955). *Satisfaction in the White Collar Job*. Michigan : University of Michigan Press.
- Prain, V.; Tytler, R. & Peterson, S. (2009). *Multiple Representation in Learning About Evaporation*. Internation Journal of Science Education.
- Scott, M.M. (1970). *Every Employer a Manager: More Meaningful Work Through Job Environment*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prenticed–Hall.
- Skinner, B.F. (1904). *Beyond Freedom and Dignity*. New York: Alfred A. Knopf.
- Ulriksen. (1997). Perception of Secondary School Teachers and Principals Concerning Factors Related to Job Satisfaction and Job Dissatisfaction. *Dissertation Abstracts International*, 46, 127-A.
- Von Glasersfeld, E. (1991). *Constructivism in Education*. In the *International Encyclopaedia of Education*. Research and Studies. Supplementary Volume. New York: Pergamon Press.

Vroom, W.H. (1964). *Work and Motivation*. New York: John Wiley & Son.

Wallestien, Harey. (1971). *A Dictionary of Psychology*. Maryland: Penguin.

Wheatley. G. H. (1991). Constructivist Perspective on Science and Mathematics. *Science Education*, 75(1), 9-21.

Yager, R. (1993). The Constructivist learning Mode. *Science Teacher*, 9(2), 52-59.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สภามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

พิจารณาเครื่องมือวิจัยวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการใช้การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎี
คอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อความสามารถทางการเขียนและความพึงพอใจต่อการเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต

1. ชื่อ ดร.กรกัญญา ราชพลสิทธิ์

สถานที่ทำงาน	สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
วุฒิการศึกษา	กศ.บ. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยทักษิณ ศศ.ม. การสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปร.ด. หลักสูตรและการสอน กลุ่มวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ประสบการณ์หรือความชำนาญ	อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

2. ชื่อ นางทัศนีย์ ฉายขจร

สถานที่ทำงาน	โครงการหลักสูตรนานาชาติ โรงเรียนสตรีภูเก็ต อ.เมือง จ.ภูเก็ต
วุฒิการศึกษา	ค.บ. ภาษาไทยวิทยาลัยครูสงขลา ศศ.ม. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยนเรศวร
ประสบการณ์หรือความชำนาญ	ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสตรีภูเก็ต

3. ชื่อ นางฐิตาพร วิภาวนิชย์

สถานที่ทำงาน	กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ
วุฒิการศึกษา	ศษ.บ. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง กศ.ม. มัธยมศึกษา (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสบการณ์หรือความชำนาญ	ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา

ภาคผนวก ข

สำเนาหนังสือเรียนเชิญผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

ที่ อว ๐๖๐๒.๑๖ (บ)/๕

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๖ มกราคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย
เรียน นางทัศนีย์ ฉายขจร
สิ่งที่ส่งมาด้วยโครงการวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวพิมพ์ชนก ชิพเหล็ก นักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน วิชาเอกภาษาไทย สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อความสามารถทางการเขียนและความพึงพอใจต่อการเรียนของนักเรียนไทย โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต” ตามโครงการวิทยานิพนธ์ที่แนบมาด้วยนี้

การจัดทำวิทยานิพนธ์เรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลและได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำนั้นมีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย ทางสาขาวิชา จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิด้านแผนการจัดการเรียนรู้ ได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงเครื่องมือการวิจัยของนักศึกษาผู้นี้ด้วย สำหรับรายละเอียดอื่น ๆ นักศึกษานำเรียนด้วยตนเอง

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา

โทร. ๐-๒๕๐๔-๘๕๐๕

โทรสาร. ๐-๒๕๐๓-๓๕๖๖-๗

เบอร์โทรนักศึกษา ๐๘๗-๕๙๕-๕๑๒๒

ที่ อว ๐๖๐๒.๑๖ (บ)/๕

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๖ มกราคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย
เรียน อาจารย์ ดร.กรกัญญา ราชพลสิทธิ์
สิ่งที่ส่งมาด้วยโครงการวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวพิมพ์ชนก ชีฟเหล็ก นักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน วิชาเอกภาษาไทย สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อความสามารถทางการเขียนและความพึงพอใจต่อการเรียนของนักเรียนไทย โรงเรียนขจรเกียรติศึกษานานาชาติภูเก็ต” ตามโครงการวิทยานิพนธ์ที่แนบมาด้วยนี้

การจัดทำวิทยานิพนธ์เรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลและได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำนั้นมีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย ทางสาขาวิชา จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิด้านแผนการจัดการเรียนรู้ ได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงเครื่องมือการวิจัยของนักศึกษาผู้นี้ด้วย สำหรับรายละเอียดอื่น ๆ นักศึกษานำเรียนด้วยตนเอง

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิวิธน์ วัฒนกุลเจริญ)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา

โทร. ๐-๒๕๐๔-๘๕๐๕

โทรสาร. ๐-๒๕๐๓-๓๕๖๖-๗

เบอร์โทรนักศึกษา ๐๘๗-๕๙๕-๕๑๒๒

ที่ อว ๐๖๐๒.๑๖ (บ)/๕

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๖ มกราคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย
เรียน นางฐิตาพร วิภววานิชย์
สิ่งที่ส่งมาด้วยโครงการวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวพิมพ์ชนก ชิพเหล็ก นักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน วิชาเอกภาษาไทย สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อความสามารถทางการเขียนและความพึงพอใจต่อการเรียนของนักเรียนไทย โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต” ตามโครงการวิทยานิพนธ์ที่แนบมาด้วยนี้

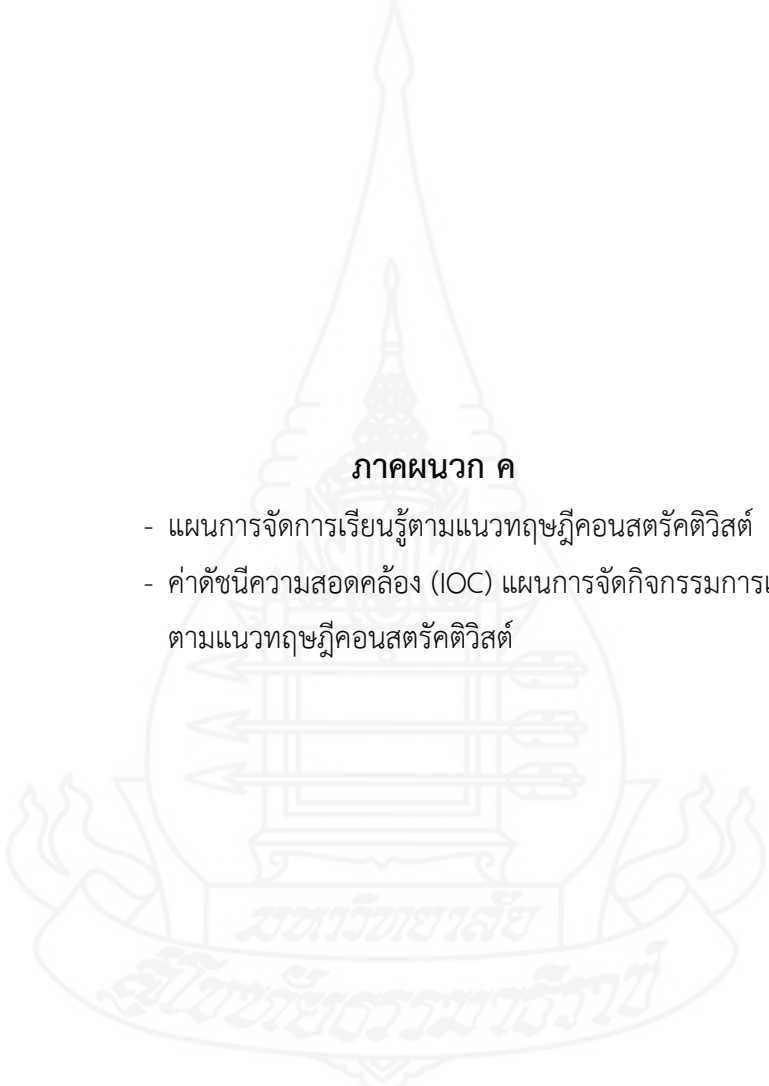
การจัดทำวิทยานิพนธ์เรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลและได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำนั้นมีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย ทางสาขาวิชา จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิด้านแผนการจัดการเรียนรู้ ได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงเครื่องมือการวิจัยของนักศึกษาผู้นี้ด้วย สำหรับรายละเอียดอื่น ๆ นักศึกษาจะนำเรียนด้วยตนเอง

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๒๕๐๔-๘๕๐๕
โทรสาร. ๐-๒๕๐๓-๓๕๖๖-๗
เบอร์โทรนักศึกษา ๐๘๗-๕๙๕-๕๑๒๒

ภาคผนวก ค

- แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์
- ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่ 1

วิชา ภาษาไทย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง การเขียนย่อหน้า

จำนวน 3 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

1. ย่อหน้า หมายถึง ข้อความตอนหนึ่ง ๆ ประกอบด้วยประโยคหลายๆ ประโยค มารวมกัน โดยมีใจความสำคัญเพียงประเด็นเดียว
2. ส่วนประกอบของย่อหน้ามี 2 ส่วน คือ 1) ประโยคใจความสำคัญ และ 2) ประโยคขยายความ
3. ย่อหน้าที่ดีควรมีทั้งเอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพ
4. ประโยคใจความสำคัญจะปรากฏได้ 4 ตำแหน่ง ในย่อหน้า คือ 1) ต้น 2) กลาง 3) ท้าย และ 4) ต้นและท้าย
5. การขยายประโยคใจความสำคัญมี 5 วิธี คือ 1) การให้คำจำกัดความ 2) การยกตัวอย่าง 3) การเปรียบเทียบ 4) การให้เหตุผล

2. สาระการเรียนรู้

1. ความหมายของย่อหน้า
2. ส่วนประกอบของย่อหน้า
3. ลักษณะของย่อหน้าที่ดี
4. ตำแหน่งของประโยคใจความสำคัญ
5. การขยายประโยคใจความสำคัญ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. สรุปความหมายของย่อหน้าได้
2. ระบุส่วนประกอบของย่อหน้าได้
3. อธิบายลักษณะของย่อหน้าที่ดีได้
4. วิเคราะห์ตำแหน่งประโยคใจความสำคัญได้
5. เขียนย่อหน้าได้

4. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

ขั้นนำ (Orientation)

1. นักเรียนดูภาพและแต่งประโยคจากภาพ คนละ 1 ประโยค ให้มีใจความต่อเนื่องกัน 4-5 ประโยค ครูโยงเข้าสู่การเขียนย่อหน้า

ขั้นล้วงความคิด (Elicitation)

2. แบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 4-5 คน ทำกิจกรรมในใบกิจกรรมที่ 1.1 โดยเขียนแผนผังความคิดเกี่ยวกับย่อหน้า จากนั้นตัวแทนกลุ่มนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas)

3. นักเรียนทุกกลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเห็นจากการนำเสนอใบกิจกรรมที่ 1.1 แผนผังความคิดเกี่ยวกับย่อหน้า

4. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 1.1 เรื่อง ความหมายของย่อหน้า ร่วมกันอภิปรายระหว่างสมาชิกในกลุ่มและสรุปความหมายของย่อหน้า

5. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 1.1 เรื่อง ส่วนประกอบของย่อหน้า ครูสุ่มเรียกนักเรียน 2 คน เพื่อตอบคำถาม

6. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 1.2 เรื่อง ลักษณะของย่อหน้าที่ดี สุ่มเรียกนักเรียน 3 คน เพื่ออธิบายส่วนประกอบของย่อหน้าที่ดี จากนั้นนักเรียนศึกษาใบกิจกรรมที่ 1.2 ลักษณะของย่อหน้าที่ดี โดยนักเรียนอธิบายเกี่ยวกับลักษณะของย่อหน้าที่ดีที่จากตัวอย่าง

7. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 1.3 เรื่อง ประโยคใจความสำคัญในย่อหน้าและการขยายประโยคใจความสำคัญ แล้วทำกิจกรรมในใบกิจกรรมที่ 1.3 โดยวิเคราะห์ประโยคใจความสำคัญและส่วนขยายในย่อหน้า

ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas)

8. นักเรียนจับคู่แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนย่อหน้าที่ถูกต้อง จากนั้นแต่ละคนทำกิจกรรมในใบกิจกรรมที่ 1.4 ฝึกเขียนย่อหน้าที่มีประโยคใจความสำคัญในประเด็นที่กำหนดให้

ขั้นทบทวน (Review)

9. นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเปรียบเทียบความคิดเห็นเดิมกับความคิดเห็นใหม่โดยการเขียนแผนผังความคิดเกี่ยวกับย่อหน้าแล้วนำเสนอเปรียบเทียบ

5. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ภาพตัวอย่าง
2. ใบกิจกรรมที่ 1.1 แผนผังความคิดเกี่ยวกับย่อหน้า
3. ใบความรู้ที่ 1.1 ความหมายของย่อหน้าและส่วนประกอบของย่อหน้า

4. ไบความรู้ที่ 1.2 ลักษณะของย่อหน้าที่ดี
5. ไบกิจกรรมที่ 1.2 อธิบายลักษณะของย่อหน้าที่ดี
6. ไบความรู้ที่ 1.3 ตำแหน่งประโยคใจความสำคัญในย่อหน้าและการขยายประโยค
7. ไบกิจกรรมที่ 1.3 วิเคราะห์ประโยคใจความสำคัญและส่วนขยายในย่อหน้า
8. ไบกิจกรรมที่ 1.4 เขียนย่อหน้าที่มีประโยคใจความสำคัญ

6. การวัดและประเมินผล

ที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการ	เครื่องมือ	แหล่งข้อมูล
1	สรุปความหมายของการเขียนย่อหน้าได้	ทำกิจกรรมเขียน แผนผังความคิด	ไบกิจกรรมที่ 1.1 และ 1.2	กิจกรรมการเขียน แผนผังความคิด เกี่ยวกับย่อหน้า
2	ระบุส่วนประกอบของย่อหน้าได้			
3	อธิบายลักษณะของย่อหน้าที่ดีได้			
4	วิเคราะห์ประโยคใจความสำคัญและ ส่วนขยายในย่อหน้าได้	ทำกิจกรรม วิเคราะห์ประโยค ใจความสำคัญ และส่วนขยาย ในย่อหน้า	ไบกิจกรรมที่ 1.3	กิจกรรมการ วิเคราะห์ประโยค ใจความสำคัญและ ส่วนขยายในย่อ หน้า
5	เขียนย่อหน้าได้	เขียนย่อหน้าที่มี ประโยค ใจความสำคัญ	ไบกิจกรรมที่ 1.4	กิจกรรมการเขียน ย่อหน้าที่มี ประโยคใจความ สำคัญ

ภาพตัวอย่าง ประกอบกิจกรรมในชั้นนำ

ใบความรู้ที่ 1.1

ความหมายของย่อหน้า และส่วนประกอบของย่อหน้า

ความหมายของย่อหน้า

ย่อหน้า หมายถึง ส่วนประกอบของงานเขียนโดยการนำประโยคหลายๆ ประโยคมาเขียนให้ต่อเนื่องกัน มีใจความสำคัญเพียงใจความเดียวอยู่ในส่วนต้น กลาง ท้าย หรือต้นและท้ายของย่อหน้า ย่อหน้ามีประโยชน์ต่อผู้อ่านคือ ช่วยให้อ่านง่าย เข้าใจง่าย และยังสามารถพักสายตาอีกด้วย

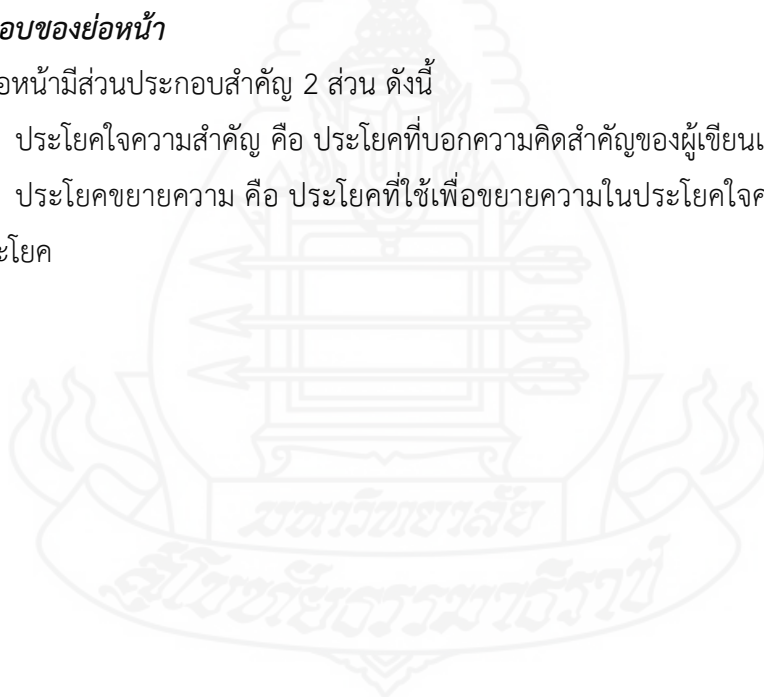
ย่อหน้าแต่ละย่อหน้าไม่มีข้อกำหนดตายตัวว่าจะมีขนาดความยาวเท่าไร ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับว่าข้อความในย่อหน้านั้นขยายใจความสำคัญครบถ้วน ชัดเจนหรือไม่ การเริ่มต้นเขียนย่อหน้าใหม่จะต้องเว้นระยะจากขอบบรรทัดประมาณ 7 ตัวอักษร ทุกครั้ง

ส่วนประกอบของย่อหน้า

ย่อหน้ามีส่วนประกอบสำคัญ 2 ส่วน ดังนี้

1. ประโยคใจความสำคัญ คือ ประโยคที่บอกความคิดสำคัญของผู้เขียนเพียงประโยคเดียว
2. ประโยคขยายความ คือ ประโยคที่ใช้เพื่อขยายความในประโยคใจความสำคัญ ไม่จำกัด

จำนวนประโยค

ใบความรู้ที่ 1.2 ลักษณะของย่อหน้าที่ดี

ลักษณะของย่อหน้าที่ดี

ย่อหน้าที่ดีมีส่วนประกอบดังนี้

1. เอกภาพ คือ มีประโยคใจความสำคัญเพียงประเด็นเดียวในย่อหน้า ยกเว้นประโยคใจความสำคัญที่อยู่ต้นและท้ายของย่อหน้า

2. สัมพันธภาพ คือ ความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงของประโยคทุกประโยคในย่อหน้า

3. สารัตถภาพ คือ การเน้นย้ำประโยคใจความสำคัญของย่อหน้า โดยประโยคที่เป็นส่วนขยาย

ใบกิจกรรมที่ 1.1
แผนผังความคิดเกี่ยวกับย่อหน้า

ใบกิจกรรมที่ 1.2

อธิบายลักษณะของย่อหน้าที่ดี

คำชี้แจง อธิบายลักษณะของย่อหน้าที่ดีที่ปรากฏในตัวอย่างบทความนี้

พลังงานแห่งอนาคต

ทุกวันนี้ ผลผลิตเพื่อสิ่งแวดล้อม ดูจะไม่ใช่เป็นเพียงแฟชั่นหรือกระแสที่ผ่านมาแล้ว ก็ผ่านไปเท่านั้น แต่ได้กลายเป็น “พันธกิจ” ของมนุษย์ทุกเชื้อชาติ ที่ต้องคิดค้น “นวัตกรรม” เพื่อตอบโจทย์การอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติอย่างยั่งยืน หลายหลาคนนวัตกรรมสีเขียวหรือนวัตกรรมเพื่อสิ่งแวดล้อม นวัตกรรมด้านพลังงานดูจะมีการพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรมให้ชัดเจนที่สุด นั่นอาจเป็นเพราะความจำเป็นในการแสวงหาและใช้พลังงาน ซึ่งเป็นเสมือนปัจจัยที่ 5 ในการดำรงชีวิต กอปรกับทุกประเทศทั่วโลกต่างได้รับผลกระทบจากวิกฤตพลังงานหลายครั้งหลายคราในช่วงที่ผ่านมา ล่าสุดเมื่อกลาง พ.ศ. 2551 เกิดภาวะราคาน้ำมันโลกถีบตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง และกลับทรุดตัวลงอย่างหนักในช่วงปลายปี ซึ่งผู้เชี่ยวชาญคาดการณ์ว่าน้ำมันอาจคงราคาต่ำเพียงชั่วคราว และราคาจะถีบตัวสูงขึ้นในระยะเวลาอันใกล้นี้ ซึ่งการแกว่งตัวอย่างรุนแรงของราคาน้ำมันได้ส่งผลกระทบในวงกว้างต่อการใช้ชีวิตประจำวันของประชากรโลก รัฐบาลของประเทศต่างๆ จึงได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาวิจัยและศึกษาการใช้ “พลังงานทดแทน” มานับทศวรรษ นอกจากนี้การพึ่งพาแหล่งพลังงานจากภายนอกเพียงอย่างเดียวมิได้ส่งผลกระทบแต่เฉพาะด้านเศรษฐกิจ ทว่าส่งผลถึงความมั่นคงของประเทศด้วย สำหรับประเทศที่มีภาคเกษตรกรรมเป็นพื้นฐานอย่างประเทศไทยการพัฒนาพลังงานทดแทน เช่น พลังงานชีวมวล ยังช่วยเพิ่มมูลค่าให้แก่ผลิตผลทางเกษตร และช่วยให้พี่น้องเกษตรกรมีรายได้จากพืชพลังงาน ที่สำคัญคือ เป็นพลังงานหมุนเวียนที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม จึงเรียกได้ว่าตอบโจทย์ได้ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ตามแนวทางของการพัฒนาอย่างยั่งยืน

“พลังงานทดแทน” เชื้อเพลิงทางเลือกทางรอดประเทศไทย

ปัจจุบันประเทศไทยต้องนำเข้าพลังงานกว่าร้อยละ 60 ของความต้องการเชื้อเพลิงในเชิงพาณิชย์ เพื่อรองรับการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจและจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น ขณะที่แหล่งพลังงานของประเทศมีจำกัด และมีปริมาณลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะก๊าซธรรมชาติและถ่านหิน กระทรวงพลังงานในฐานะผู้รับผิดชอบดูแลนโยบายพลังงานของประเทศ จึงส่งเสริมให้มีการ “กระจายแหล่ง

เชื้อเพลิงอย่างเหมาะสม” พร้อมทั้งสนับสนุนการพัฒนา “พลังงานทางเลือก” ต่างๆ ให้เป็น “นวัตกรรมทางพลังงาน” เพื่อเป็นทางรอดของประเทศในอนาคต

“สำหรับประเทศที่มีภาคเกษตรกรรมเป็นพื้นฐานอย่างประเทศไทย การพัฒนาพลังงานทดแทน เช่นพลังงานชีวมวล ยังช่วยเพิ่มมูลค่าให้แก่ผลิตผลทางการเกษตร และช่วยให้พี่น้องเกษตรกรมีรายได้จากพืชพลังงานที่สำคัญคือ พลังงานหมุนเวียนที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม จึงเรียกว่าตอบโจทย์ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ตามแนวทางของการพัฒนาอย่างยั่งยืน”

ประเทศไทยใช้ก๊าซธรรมชาติเป็นเชื้อเพลิงหลักในการผลิตไฟฟ้าจนถึง พ.ศ. 2549 สูงถึงร้อยละ 66.5 กระทรวงพลังงานจึงตอบปรับแผนสนับสนุนให้นำเชื้อเพลิงที่หลากหลายเข้าสู่ระบบการผลิตไฟฟ้าของประเทศ และส่งเสริมให้ใช้พลังงานหมุนเวียนในการผลิตไฟฟ้ามากขึ้นเพราะเป็นพลังงานสะอาด ไม่ว่าจะเป็นการผลิตไฟฟ้าจากพืชเกษตร เช่น แกลบ เศษไม้ หรือของเสีย เช่น มูลสัตว์ หรือขยะ รวมถึงการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานน้ำ ลม และแสงอาทิตย์ ทั้งยังมุ่งใจด้วยการขายเป็น “คาร์บอนเครดิต” ตามกลไกการพัฒนาที่สะอาด (Clean Development Mechanism: CDM) ให้แก่ประเทศที่อยู่ภายใต้ข้อตกลงตามพิธีสารเกียวโต (Kyoto Protocol) ซึ่งมีภาระผูกพันในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

ขณะเดียวกัน ความจริงบทหนึ่ง “การกระจายแหล่งเชื้อเพลิงอย่างเหมาะสม” ช่วยให้เราไม่ยึดติดหรือผูกขาดแหล่งพลังงานใดเพียงแหล่งเดียวแต่เป็นโอกาสดีที่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในแต่ละภาคส่วนจะได้มีโอกาสทบทวน ค้นหา และพัฒนาแหล่งพลังงานทดแทนจากช่องทางอื่นได้มากขึ้น ทั้งจากทรัพยากรธรรมชาติ เช่น แสงอาทิตย์ ลม น้ำ ฯลฯ และพืชพลังงาน ซึ่งจะต้องไม่ละเลยประเด็นเรื่องการจัดสรรทรัพยากรให้มีความสมดุลระหว่างพืชพลังงานและพืชอาหาร โดยอาจเน้นการเพิ่มประสิทธิภาพผลผลิตต่อไร่แทนการเพิ่มพื้นที่ปลูก หรือส่งเสริมการคิดค้นพืชพลังงานที่ไม่ใช่เพื่อการบริโภค รวมถึงการพัฒนาศักยภาพแหล่งพลังงานในชุมชนท้องถิ่น ซึ่งถือเป็นพื้นฐานของการพึ่งพาตนเอง อันเป็นวิถีของการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างแท้จริง

(ดัดแปลงจาก พลังงานแห่งอนาคต โดย การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย, 2555)

ใบความรู้ที่ 1.3

ตำแหน่งประโยคใจความสำคัญในย่อหน้าและการขยายประโยคใจความสำคัญ

การเขียนย่อหน้าในแต่ละย่อหน้าจะปรากฏตำแหน่งประโยคใจความสำคัญแตกต่างกันดังนี้

ตำแหน่งประโยคใจความสำคัญ

ประโยคใจความสำคัญมีตำแหน่งดังนี้

1. **ต้นย่อหน้า** ประโยคใจความสำคัญจะวางอยู่เป็นประโยคแรกของย่อหน้า

ตัวอย่าง

หนังสือดีมีคุณภาพ คือ หนังสือที่ทรงคุณค่าด้วยเนื้อหาภายใน ข้อเขียนในหนังสือสามารถให้ความรู้ในด้านต่าง ๆ รวมถึงหนังสือยังสามารถให้ข้อคิด คติเตือนใจ หรือแนะแนวทางอันจะเป็นประโยชน์ให้แก่ผู้อ่านได้นั้นไม่จำกัดยุคสมัยว่าเป็นหนังสือที่แต่งมานานแล้วจะทรงคุณค่ามากกว่าหนังสือที่เพิ่งแต่งใหม่ หากหนังสือจะทรงคุณค่าด้วยเนื้อหาภายในดังที่กล่าวมามากกว่า

(ชนกพร อังศุวิริยะ พัฒนาการเขียนภาษาไทย หน้า 30)

2. **กลางย่อหน้า** ประโยคใจความสำคัญจะวางอยู่กลางย่อหน้า

ตัวอย่าง

หนังสือสามารถให้ความรู้ในด้านต่างๆ รวมถึงหนังสือยังสามารถให้ข้อคิด คติเตือนใจ หรือแนะแนวทางอันจะเป็นประโยชน์ให้แก่ผู้อ่านได้นั้นไม่จำกัดยุคสมัย ว่าเป็นหนังสือที่แต่งมานานแล้วจะทรงคุณค่ามากกว่าหนังสือที่เพิ่งแต่งใหม่ **หากหนังสือจะทรงคุณค่าด้วยเนื้อหาภายในจึงจะเรียกได้ว่าเป็นหนังสือดีมีคุณภาพ** แต่คนสมัยนี้ไม่เห็นความสำคัญของหนังสือ หันไปสนใจกิจกรรมอย่างอื่นที่ให้ความบันเทิงมากกว่า จนน่าเสียดายว่าหากเราไม่สนับสนุนเยาวชนให้รักการอ่านเพื่อเป็นอาวุธทางปัญญาให้กับเด็กไทยสักวันเราอาจต้องเสียใจที่เด็กไทยคิดอะไรไม่เป็นและเด็กไทยอาจตกเป็นทาสทางวัฒนธรรมนำเข้าของชาติอื่นๆ อยู่ร่ำไป

(ชนกพร อังศุวิริยะ พัฒนาการเขียนภาษาไทย หน้า 31)

3. ท้ายย่อหน้า ประโยคใจความสำคัญจะวางเป็นประโยคสุดท้ายของย่อหน้า

ตัวอย่าง

คนสมัยนี้ไม่เห็นความสำคัญของหนังสือ หันไปสนใจกิจกรรมอย่างอื่นที่ให้ความบันเทิงเสียมากกว่า จนน่าเสียดายว่าหากเราไม่สนับสนุนเยาวชนให้รักการอ่านเพื่อเป็นอาวุธทางปัญญาให้กับเด็กไทย สักวันเราอาจจะต้องเสียใจที่เด็กไทยคิดอะไรไม่เป็น และเด็กไทยอาจตกเป็นทาสทางวัฒนธรรมนำเข้าของชาติอื่น ๆ อยู่ร่ำไป ทั้งที่หนังสือสามารถให้ความรู้ในด้านต่าง ๆ รวมถึงหนังสือยังสามารถให้ข้อคิด คติเตือนใจ หรือแนะแนวทางอันจะเป็นประโยชน์ให้แก่ผู้อ่านได้นั้นไม่จำกัดยุคสมัย ว่าเป็นหนังสือที่แต่งมานานแล้วจะทรงคุณค่ามากกว่าหนังสือที่เพิ่งแต่งใหม่ หากหนังสือจะทรงคุณค่าด้วยเนื้อหาภายในจึงจะเรียกว่าเป็นหนังสือดีมีคุณภาพ

(ชนกพร อังศุวิริยะ พัฒนาการเขียนภาษาไทย หน้า 31)

4. ต้นและท้ายย่อหน้า ประโยคใจความสำคัญประกอบด้วยประโยคต้นและประโยคสุดท้ายของย่อหน้า

ตัวอย่าง

หนังสือดีมีคุณภาพ คือ หนังสือที่ให้ความรู้ในด้านต่างๆ รวมถึงหนังสือยังสามารถให้ข้อคิดและคติเตือนใจ หรือแนะแนวทางอันจะเป็นประโยชน์ให้แก่ผู้อ่านได้นั้นไม่จำกัดยุคสมัย ว่าเป็นหนังสือที่แต่งมานานแล้วจะทรงคุณค่ามากกว่าหนังสือที่เพิ่งแต่งใหม่ หากหนังสือจะทรงคุณค่าด้วยเนื้อหาภายในดังที่กล่าวมา **ถึงจะเรียกได้ว่าเป็นหนังสือที่ดีและเป็นหนังสือที่มีคุณภาพเหมาะแก่ผู้อ่านอย่างแท้จริง**

(ชนกพร อังศุวิริยะ พัฒนาการเขียนภาษาไทย หน้า 32)

การขยายประโยคใจความสำคัญ

การเขียนส่วนขยายประโยคใจความสำคัญมีวิธีดังนี้

1. การอธิบาย เป็นวิธีที่นิยมใช้ทั่วไป เพราะช่วยขยายใจความให้เข้าใจยิ่งขึ้น

ตัวอย่าง

การเปลี่ยนแปลงทางภาษาของสังคมไทยจัดเป็นเรื่องปกติที่สามารถเกิดขึ้นได้ ทุกภาษาในโลกก็เป็นเช่นนี้ มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เพราะภาษาคือข้อตกลงในการใช้ร่วมกันของคนในสังคม ดังนั้นเมื่อคนในสังคมเห็นควรให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้เข้ากับยุคสมัย จึงอาจจะเลือกเก็บหรือเปลี่ยนหรือละทิ้งรูปแบบทางภาษาในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งก็เป็นได้ จึงไม่แปลกเลยที่เราในฐานะหน่วยหนึ่งในสังคมจะแปรเปลี่ยนภาษาไปตามสภาพกาลที่เปลี่ยนไปด้วยนี้เช่นกัน

(ชนกพร อังศุวิริยะ พัฒนาการเขียนภาษาไทย หน้า 32)

2. การยกตัวอย่าง เป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องอย่างแจ่มแจ้ง ชัดเจน

ตัวอย่าง

การเป็นคนกตัญญูรู้คุณคนนั้นทำให้เป็นคนเต็มคน สามารถกระทำหรือแสดงออกได้หลายรูปแบบ เช่น การตอบแทนคนที่มีความกับเราด้วยการกระทำดีกลับไป การดูแลหรือให้กำลังใจบุคคลนั้น ๆ ในยามทุกข์หรือป่วยไข้ คุณสมบัติดังกล่าวมานี้ คือสิ่งที่ควรบ่มเพาะให้เป็นนิสัยประจำชาติเราต่อไป เพราะการมีครอบครัวที่อบอุ่น รักใคร่เป็นอย่างดี ย่อมสามารถเป็นเกราะคุ้มภัยให้คนในสังคมปลอดภัยจากอบายมุขทั้งหลายที่ร่ายล้อมสังคมนี้ได้

(ชนกพร อังศุวิริยะ พัฒนาการเขียนภาษาไทย หน้า 32)

3. การเปรียบเทียบ เป็นวิธีที่ช่วยขยายความสำคัญด้วยการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่งให้เข้าใจ ตัวอย่าง

การให้คุณค่าของผู้หญิงก็เช่นเดียวกับการให้คุณค่าของดอกไม้ ในด้านที่ดอกไม้มีความสวยงาม บางดอกส่งกลิ่นหอมและสวย บางดอกไม้สวยแต่ก็ไม่มีกลิ่นหอม บางดอกสวยแต่ไม่มีกลิ่นหอม บางดอกมีค่ามากจนนำไปใช้บูชาพระพุทธศาสนา บางดอกนำมาจัดใส่แจกันราคาแพง บางดอกเป็นเพียงดอกหญ้าข้างถนน ในขณะที่เราไม่เคยจัดประเภทหรือหมวดหมู่ของแมลงภู่หรือผีเสื้อเช่นเดียวกันนี้ จึงทำให้น่าคิดว่า แท้จริงแล้วคุณค่าของผู้หญิงอยู่ที่ใครเป็นผู้กำหนด

(ชนกพร อังศุวิริยะ พัฒนาการเขียนภาษาไทย หน้า 32)

4. การให้เหตุผล เป็นการขยายความประโยชน์ใจความสำคัญโดยอธิบายเหตุไปหาผลหรือผลไปหาเหตุ ตัวอย่าง

การนอนดึกสามารถทำให้เกิดโรคอ้วนได้ เพราะร่างกายมนุษย์ไม่ได้ถูกออกแบบให้นอนดึก รับประทานอาหารไม่เป็นเวลา ดังนั้น เมื่อเรานอนดึกกระบบร่างกายที่ต้องการพักผ่อนก็ต้องทำงานหนักไปกับเราด้วย ทำให้คนนอนดึกส่วนใหญ่จะรู้สึกหิวและหาอะไรมารับประทาน การดูซีมอาหารก็ผิดปกติจึงทำให้เกิดโรคอ้วนได้ง่ายกว่าคนที่นอนเป็นเวลาหรือรับประทานเป็นเวลานั่นเอง

(ชนกพร อังศุวิริยะ พัฒนาการเขียนภาษาไทย หน้า 32)

ใบกิจกรรมที่ 1.3

วิเคราะห์ประโยคใจความสำคัญและส่วนขยายในย่อหน้า

คำชี้แจง

1. ระบุตำแหน่งประโยคใจความสำคัญของข้อความต่อไปนี้

1.1 “สมัยก่อนคนมีความเชื่อว่าบาปเคราะห์อันตรายต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตนนั้นสามารถถ่ายโอนไปยังสิ่งอื่นได้ จึงคิดปั้นดินให้เป็นตุ๊กตาแล้วนำไปตัดศีรษะ จึงเกิดมีตุ๊กตาเสียบบาลที่ชาวบ้านมักทิ้งไว้ตามริมทางหรือทางแยก ตุ๊กตาเสียบบาลเหล่านี้จะมีทั้งเพศชายและเพศหญิงในอิริยาบถต่างๆ ถ้าเป็นหญิงจะเกล้าผมมวย มีจุก เปลือยอก นั่งตัวตรง อุ้มเด็กทารกไว้แนบอก พนมมือทั้ง ๒ ข้างถือดอกไม้ ส่วนชายจะปั้นให้หัวแบน แก้มตุ่ยคล้ายอมหรือเคี้ยวหมากหรือเมียง มือจะอุ้มไม้ชนหรือปลากัด”

(“ ตุ๊กตาเสียบบาล ” ๓ นาทีมีสาระ ธนาคารกสิกรไทย)

ตำแหน่ง
.....

ประโยคใจความสำคัญ
.....

1.2 “เมื่อมีความบริสุทธิ์เป็นพื้นมาแล้วก็ถึงระยะความรู้ที่เรียกว่าประยุกต์ ประยุกต์ แปลว่าปรับใช้ให้เป็นประโยชน์คือ ศึกษาวิชาว่าด้วยการรักษาโรคหรือการแต่งหนังสือจนสามารถรักษาโรคหรือแต่งหนังสือได้นี้เป็นความรู้ขั้นปฏิบัติ ตรงกันข้ามกับความรู้บริสุทธิ์ซึ่งว่าในแง่หนึ่งก็เป็นความรู้ทางทฤษฎีนั่นเอง”

(เสถียร โกเศศ การศึกษาวิชาวรรณคดีในแง่วรรณศิลป์)

ตำแหน่ง
.....

ประโยคใจความสำคัญ
.....

1.3 “ยังมีนักเรียนธรรมดาของเราเป็นจำนวนมาก ซึ่งยังไม่เข้าใจความหมายของคำว่าทานดี จึงทำให้คิดเขวไปว่าทานกับบุญนั้นเป็นคนละอย่างความเข้าใจอันนี้ทำให้เราพูดติดปากกันไปว่า “ทำบุญแล้วให้ทาน” ดูประหนึ่งว่าทำบุญกับให้ทานไม่ได้เป็นคำคู่กันหรือคำแยกต่างกัน บุญหรือทานก็เป็นอันเดียวกันคือ ทานเป็นวิธีทำบุญอย่างหนึ่งนั่นเอง”

(กรมการศาสนา ประเพณีทำบุญ)

ตำแหน่ง
.....

ประโยคใจความสำคัญ
.....

1.4 “คนไทยนั้นถือว่าบ้านเป็นสิ่งสำคัญต่อชีวิตตั้งแต่เกิดจนตาย เพราะคนไทยใช้บ้านเป็นที่เกิด การคลอดลูกจะกระทำกันที่บ้าน โดยมีหมอฟันบ้านที่เรียกว่าหมอต้าแยเป็นผู้ทำคลอด มิได้ใช้โรงพยาบาลหรือสถานผดุงครรภ์อย่างปัจจุบันนี้ และที่สุดของชีวิตเมื่อมีการตายเกิดขึ้นคนไทยก็จะเก็บศพของผู้ตายเป็นครั้งสุดท้าย ดังนั้นบ้านจึงเป็นสถานที่ที่คนไทยใช้ชีวิตอยู่เกือบตลอดเวลาตั้งแต่เกิดจนตาย”

(ศิลปินชาวบ้าน วิบูลย์ลีสุวรรณ)

ตำแหน่ง
 ประโยคใจความสำคัญ

2. ชิดเส้นใต้ประโยคใจความสำคัญแต่ละย่อหน้าในบทความต่อไปนี้

ประเพณีการรับขวัญ

การรับขวัญหรือผูกขวัญที่ยังพอมิปฏิบัติกันอยู่บ้างนั้น เป็นกิจกรรมแบบฉบับที่น่าสนใจและน่าสนใจ ควรแก่การปรับปรุงมาใช้ใหม่ให้กว้างขวางเหมาะสมกับกาลสมัย เพราะเป็นกิจกรรมที่ทำให้คุณแก่ชีวิตเสริมสุขภาพจิตอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเสริมสุขภาพจิตและเสริมพัฒนาการของเด็กผู้ใหญ่ให้ความรัก ความอบอุ่นแก่ลูกหลาน นับแต่เกิดจนสิ้นวัยเรียนอันเป็นพื้นฐานสำคัญของชีวิต โอกาสที่เด็กจะมีปัญหาสุขภาพจิตจะน้อยลงเมื่อเด็กโตขึ้น

การรับขวัญทารกเมื่อแรกเกิด ผู้ใหญ่จะจดเวลาตกฟาก วัน เดือน ปีเกิดของทารกไว้ คำว่า ขวัญ ตามพจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน หมายถึง สิ่งหนึ่งที่ไม่มีตัวตน (Unmated) แต่ประจำอยู่ในตัวคนทุกคน ถ้าขวัญอยู่กับตัวจะมีความสุข ไม่เจ็บไข้ ผู้ใหญ่จะรับขวัญหรือทำขวัญให้เด็กเมื่อแรกเกิดได้ 3 วัน หรือเมื่อเกิดได้ครบเดือน จะเห็นได้ว่าผู้ใหญ่ให้ความสำคัญแก่เด็กมาก

เมื่อทารกมีชีวิตได้ 3 วัน พ่อแม่ทำขวัญ เรียกว่า รับขวัญวัน ซึ่งมีพิธีซับซ้อนขึ้นด้วยการบอเจ้าหน้าที่จัดเครื่องบูชาและเครื่องสังเวย ผูกข้อมือด้วยสายสิญจน์ และเมื่อทารกอายุ 1 เดือน จะทำขวัญเดือน โดยโกนผมไฟและไว้จุก แกละ หรือโก๊ะ ญาติมิตรแสดงความยินดี และมีพิธีทางศาสนาพุทธ เมื่อโตขึ้นจะชุกชนตามประสาเด็ก เด็กอาจพบสิ่งใดที่ตกใจกลัว เกิดอาการขวัญหนีหรือขวัญหาย ผู้ใหญ่ก็จะปลอบขวัญเป็นคราวๆ ไป หรือเป็นไข้แล้วเกรงไข้จะกลับ จึงทำพิธีผูกขวัญประกันไว้ ส่วนในพิธีโกนจุกซึ่งเป็นพิธีใหญ่ทั้งพุทธ และพราหมณ์ เด็กจะได้รับการผูกขวัญอีกด้วย อันเป็นการรับขวัญครั้งสุดท้ายในช่วงวัยเด็ก ก่อนจะเข้าสู่วัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ต่อไป

(จิตวิทยา กองสุขภาพจิต กรมการแพทย์)

3. ระบุวิธีการขยายประโยคใจความสำคัญของย่อหน้าต่อไปนี้

3.1 “โจรสลัดเป็นค่านามที่ใช้เรียกคนที่ปล้นทรัพย์สินทางเรือ คำว่า สลัด เป็น ภาษามลายู หมายความว่า ช่องแคบในทะเล ชาวมลายูซึ่งอยู่ตามชายฝั่งทะเลตอนช่องแคบมะละกาในสมัยโบราณ มักประพุดิตนเป็นโจร คอยดักปล้นเรือสำเภาที่แล่นผ่านช่องแคบมะละกา ถ้าเรือสำเภาลำใดไปไม่ติดลมในคราวลมอับก็ต้องลอยกลางทะเล ชาวทะเลที่อยู่บนฝั่งทะเลในช่องแคบ ซึ่งเรียกว่า ชาวสลัด ก็ถือโอกาสยกพวกลงเรือเล็กมาล้อมตีปล้นเรือสำเภาลำนั้น คำว่า สลัด จึงติดมาเป็นคำในภาษาไทย หมายความว่า โจรสมุทรหรือโจรทะเล”

ขยายประโยคใจความสำคัญโดยวิธี.....

3.2 ในตัวเมืองภูเก็ตนั้น ส่วนมากจะเป็นตึกสมัยเก่า มีลักษณะทางสถาปัตยกรรมแบบยุโรป สร้างขึ้นเกือบร้อยปีมาแล้ว เมื่อครั้งกิจการเหมืองแร่เริ่มเจริญใหม่ ๆ อาทิ อาคารปัจจุบันที่ทำการศาลากลางจังหวัด ศาลจังหวัด ธนาคารนครหลวงไทย นอกจากนี้ ยังมีอาคารบางส่วนที่ได้รับอิทธิพลทางด้านสถาปัตยกรรมแบบจีนมาผสมผสาน เรียกว่า สถาปัตยกรรมแบบ "ซิโน - โปรตุเกส" (Chinois Postugess) คืออาคารจะมีส่วนเล็กมากกว่าส่วนกว้างและไม่สูงนัก สามารถหาชมได้บริเวณถนนถลาง ถนนตีบุก ถนนพังงา ถนนเยาวราช และถนนกระ

ขยายประโยคใจความสำคัญโดยวิธี.....

3.3 สิ่งที่เกิดขึ้นกับชีวิตของเราโดยเฉพาะอย่างยิ่งบททดสอบที่ยากและรุนแรงก็เหมือนกัน แม้ว่าจะมีความเจ็บปวดและอาจทำให้เรารู้สึกท้อถอย แต่ขณะเดียวกันเราก็ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น ยิ่งภายหลังบททดสอบและสิ่งท้าทายเหล่านั้น ชีวิตของเราอาจจะพบกับสิ่งสวยงามยิ่งกว่าเก่าก็ได้ ดังสิ่งมหัศจรรย์ในธรรมชาติหลายแห่งอันเกิดจากการถูกระลอกกระแทกกระทั้นกระทบกระทั่งจากลมพายุ ซึ่งสิ่งสวยงามมหัศจรรย์เหล่านี้เกิดจากการกระทำของธรรมชาติที่ไม่เคยปราณีนั่นเอง ...

ขยายประโยคใจความสำคัญโดยวิธี.....

3.4 ไม่จริงหรือปลาก็นอนหลับเหมือนกัน แต่มันไม่ปิดตานอนเหมือนสัตว์อื่น ก็เพราะตาไม่มีเปลือกตา เวลานอนจึงต้องลืมตาอยู่เช่นนั้นตลอดเวลา ทำให้เข้าใจผิดกันไปว่า ปลานอนหลับไม่เป็น ปลาบางชนิด เช่น ปลาฉลามจะอยู่นิ่งๆ ไม่เคลื่อนไหว เวลานอน แต่ปลาอื่นอีกหลายชนิด เช่น ปลาทุบู่จะเคลื่อนไหวไปเรื่อยๆ ขณะนอนหลับ เราจึงนึกไม่ถึงว่าปลากำลังนอนทั้งที่เห็นกำลังว่ายน้ำ และดวงตาเปิดโต

ขยายประโยคใจความสำคัญโดยวิธี.....

ใบกิจกรรมที่ 1.4
เขียนย่อหน้าที่มีประโยคใจความสำคัญ

คำชี้แจง เขียนย่อหน้าที่มีประโยคใจความสำคัญในประเด็นที่กำหนดให้

1. การรักษาระเบียบวินัย

.....

.....

.....

2. การรักษาความสะอาดในชั้นเรียน

.....

.....

.....

3. ความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย

.....

.....

.....

4. ความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น

.....

.....

.....

5. ความสำคัญของการคิดสร้างสรรค์

.....

.....

.....

แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่ 2

วิชา ภาษาไทย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง การเขียนเรียงความ

จำนวน 3 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

1. เรียงความ หมายถึง งานเขียนที่ผู้เขียนถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเห็น และความรู้สึกต่อผู้อ่าน โดยใช้ภาษาถูกต้อง ชัดเจน และกระชับ
2. ขั้นตอนการเขียนเรียงความ คือ 1) กำหนดเนื้อหา/ประเด็น 2) กำหนดขอบเขตและจุดมุ่งหมาย 3) ค้นคว้าความรู้ 4) เขียนโครงเรื่อง 5) ตั้งชื่อเรื่อง
3. ส่วนประกอบของเรียงความมี 3 ส่วน คือ คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป
4. เรียงความที่ดีต้องมีลักษณะ 3 ประการ คือ เอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพ

2. สาระการเรียนรู้

1. ความหมายของเรียงความ
2. ขั้นตอนการเขียนเรียงความ
3. ส่วนประกอบของเรียงความ
4. เรียงความที่ดี

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกความหมายของเรียงความได้
2. ระบุลำดับขั้นตอนของการเขียนเรียงความได้
3. ระบุส่วนประกอบของเรียงความได้
4. วิเคราะห์ลักษณะของเรียงความที่ดี
5. เขียนเรียงความได้

4. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์**ขั้นนำ (Orientation)**

1. แบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 3 คน ทำกิจกรรมอ่านข้อความเพื่อร่วมกันกำหนดประเด็นของเรื่อง แล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน ครูโยงเข้าสู่การเขียนเรียงความ

ชั้นล้างความคิด (Elicitation)

2. นักเรียนทำกิจกรรมในใบกิจกรรมที่ 2.1 โดยตอบคำถามความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรียงความ จากนั้นครูสุ่มนักเรียน 4 – 5 คน นำเสนอหน้าชั้นเรียน

ชั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas)

3. นักเรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากการทำใบกิจกรรมที่ 2.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรียงความ

4. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 2.1 เรื่อง ความหมายของเรียงความ จากนั้นนักเรียนจับคู่นิยามความหมายของเรียงความแล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน

5. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 2.1 เรื่อง ขั้นตอนการเขียนเรียงความ ครูสุ่มนักเรียน 2-3 คนตอบคำถาม

6. แบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 4-5 คนทำกิจกรรม บันได 5 ขั้นการเขียนเรียงความ โดยอภิปรายเกี่ยวกับขั้นตอนการเขียนทั้ง 5 ขั้น สรุปขั้นตอนและนำเสนอหน้าชั้นเรียน

7. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 2.2 เรื่อง ส่วนประกอบของเรียงความ ครูสุ่มนักเรียน 2-3 คนตอบคำถาม

8. แบ่งกลุ่มนักเรียน 3-4 คน ศึกษาตัวอย่างเรียงความ ระบุข้อความตัวอย่างที่เป็นส่วนประกอบของเรียงความแล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน

9. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 2.3 เรื่อง เรียงความที่ดี ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเอกภาพสารัตถภาพและสัมพันธภาพในเรียงความ

10. นักเรียนจับคู่ทำใบกิจกรรมที่ 2.2 เรียงความที่ดี นำเสนอหน้าชั้นเรียน

ชั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas)

11. นักเรียนทำใบกิจกรรมที่ 2.3 ฝึกเขียนเรียงความ โดยเลือกเขียน 1 เรื่อง จากหัวข้อที่ครูกำหนดให้ ความยาว 350-450 คำ

ชั้นทบทวน (Review)

12. นักเรียนร่วมกันเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการเขียนเรียงความให้มีคุณค่าและน่าสนใจ จากนั้นเปรียบเทียบความรู้เดิมและความรู้ที่ได้รับในบทเรียน

5. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 5.1 ใบความรู้ที่ 2.1 ความหมายและขั้นตอนการเขียนเรียงความ
- 5.2 ใบความรู้ที่ 2.2 ส่วนประกอบของเรียงความ
- 5.3 ใบความรู้ที่ 2.3 เรียงความที่ดี
- 5.3 ใบกิจกรรมที่ 2.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรียงความ
- 5.4 ใบกิจกรรมที่ 2.2 เรียงความที่ดี
- 5.5 ใบกิจกรรมที่ 2.3 ฝึกเขียนเรียงความ

6. การวัดและประเมินผล

ที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการ	เครื่องมือ	แหล่งข้อมูล
1.	บอกความหมายของเรียงความได้	เขียนแผนผัง ความคิดและ	ใบกิจกรรมที่ 2.1 และ 2.2	กิจกรรมการเขียน แผนผังความคิด เกี่ยวกับการเขียน เรียงความและ นิยามของ เรียงความ
2.	ระบุลำดับขั้นตอนของการเขียน เรียงความได้	เขียนนิยาม		
3.	ระบุส่วนประกอบของเรียงความได้			
4.	เขียนเรียงความได้	เขียน เรียงความ	ใบกิจกรรมที่ 2.3	กิจกรรมฝึกเขียน เรียงความ

ใบความรู้ที่ 2.1

ความหมายและขั้นตอนการเขียนเรียงความ

ความหมายของเรียงความ

เรียงความ เป็นงานเขียนประเภทร้อยแก้วที่ผู้เขียนประสงค์จะถ่ายทอดสารอันได้แก่ ความรู้ ความคิด ความเห็น และความรู้สึกสู่ผู้อ่าน โดยใช้ภาษาที่ดี ถูกต้อง ชัดเจน และกระชับ

เรียงความเป็นการฝึกเขียน โดยครูมักตั้งชื่อให้นักเรียนคิดหาเนื้อหาเอง เรื่องที่ฝึกเขียนมักเป็นเรื่องใกล้ตัว เช่น ประวัติส่วนตัว สัตว์เลี้ยงที่ชอบ อาชีพที่สนใจ ความเสียสละ และความกตัญญู เป็นต้น

ผู้ที่สามารถเขียนเรียงความได้ดี จะสามารถนำมาประยุกต์ในงานเขียนรูปแบบต่างๆ ได้ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความคิดเห็นเชิงวิจารณ์ การเขียนบทความ สารคดี จดหมายราชการ จดหมายธุรกิจ รายงานการประชุม การเขียนเชิงวิชาการและบันเทิงคดีต่าง ๆ

ขั้นตอนการเขียนเรียงความ

1. กำหนดเนื้อหา/ประเด็น

การเขียนเรียงความ เรื่องที่นำมาเขียนมีทั้งเรื่องที่คุณเขียนคิดขึ้นเอง และเรื่องที่มีผู้กำหนดให้เขียน ในกรณีที่ผู้เขียนสามารถคิดขึ้นเองได้ ควรเลือกเขียนเรื่องที่ตนมีความรู้ มีประสบการณ์ ถนัด สนใจ แปลกใหม่

หากเป็นการเขียนเรียงความจากหัวข้อที่มีผู้อื่นกำหนด เพื่อฝึกหัดการเขียน สอบ หรือ ประกวดแข่งขัน เรื่องที่กำหนดมักเป็นเรื่องทั่วไป ไปที่เป็นประสบการณ์ของผู้เขียนเอง หรือเป็นความรู้ทั่วไป เช่น สถานที่ต่างๆ ในจังหวัดของตน บุคคลสำคัญ เหตุการณ์ประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรมที่โดดเด่น และของดีประจำจังหวัด

2. กำหนดขอบเขตและจุดมุ่งหมาย

ควรจำกัดขอบเขตเนื้อหาที่จะเขียนให้เหมาะสมกับเวลา จำนวนหน้า และความรู้ของผู้อ่าน เช่น หากต้องการเขียนเรียงความยาว 1 หน้ากระดาษ และกำหนดจะเขียนเรื่อง สมุนไพรรัก ผู้เขียนควรกำหนดหัวข้อให้แคบลงเป็น “น้ำสมุนไพร” “เครื่องสำอางสมุนไพร” หรือ “ประโยชน์ของสมุนไพร” เป็นต้น

เมื่อกำหนดขอบเขตของเรื่องแล้ว ก็ต้องกำหนดจุดมุ่งหมายในการเขียนให้ชัดเจน เช่น เขียนเพื่อเล่าเรื่องเหตุการณ์หรือประสบการณ์ อธิบายวิธีทำ แนะนำวิธีปฏิบัติ เสนอความคิดเห็นเชิงวิพากษ์วิจารณ์ ชักจูงโน้มน้าว ปลุกใจให้ปฏิบัติตาม หรือสร้างจินตนาการ เพื่อให้เรื่องที่จะเขียนมีสาระและคุณค่าผู้อ่าน

3. ค้นคว้าความรู้

ในขั้นตอนนี้ ผู้เขียนจำเป็นต้องเลือกสืบค้นความรู้หรือข้อมูลจากแหล่งที่เชื่อถือได้ เป็นที่ยอมรับและเป็นข้อมูลปัจจุบัน ไม่ควรนำความรู้หรือข้อมูลที่ไม่สามารถอ้างอิงได้มาเขียน เพราะจะทำให้งานเขียนขาดความน่าเชื่อถือ ซึ่งในปัจจุบันมีวิธีการค้นคว้าความรู้หลากหลายวิธี รวมทั้งสามารถตรวจสอบคุณสมบัติของความรู้หรือข้อมูลเหล่านั้นได้จากการเปรียบเทียบจากแหล่งต่างๆ ทำให้ผู้เขียนสามารถค้นคว้าได้สะดวกและนำความรู้เหล่านั้นไปปรับใช้ในงานเขียนได้ดี มีคุณค่ามากยิ่งขึ้น

4. เขียนโครงเรื่อง

การวางและการจัดลำดับเค้าโครงอันเป็นความคิดสำคัญของเรื่องที่จะเขียน ทำให้งานเขียนสมบูรณ์และมีคุณภาพ แม้ว่าเรื่องที่เขียนจะแปลกใหม่ แต่หากเนื้อหาไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่เป็นลำดับต่อเนื่อง เนื้อความไม่ตรงกับชื่อเรื่อง หรือเนื้อความไม่ครบถ้วน ก็ไม่ทำให้เรื่องน่าสนใจ วิธีการเขียนมีดังนี้

4.1 การรวบรวมความคิด พิจารณาเบื้องต้นว่าเรื่องที่เขียนควรมีเนื้อหาอะไรบ้าง

4.2 การคัดเลือกประเด็นความคิด คัดเฉพาะประเด็นที่เกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน

4.3 การจัดลำดับเนื้อหา ผู้เขียนควรนำประเด็นเรื่องต่าง ๆ มาจัดลำดับตามเหตุและผลตามเวลา ลำดับความสำคัญ ทิศทาง ตามระยะ หรือตามลำดับส่วนใหญ่ส่วนย่อยหรือจากส่วนย่อยสู่ส่วนใหญ่ ให้เป็นระเบียบมีเหตุมีผลจะทำให้ข้อเขียนชัดเจนและเข้าใจง่าย

4.4 การทบทวนและปรับปรุงโครงเรื่องให้สมบูรณ์ ผู้เขียนต้องทบทวนว่ามีประเด็นความคิดครบถ้วนหรือไม่ แล้วพิจารณาตัดหรือเสริมให้เหมาะสม

4.5 การแสวงหาและรวบรวมความรู้ ผู้เขียนควรมีความรู้และความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนอย่างกว้างขวาง ควรหาข้อมูลเพิ่มเติมโดยการค้นคว้าหาข้อเท็จจริง หลักฐาน และรายละเอียดต่างๆ

5. ตั้งชื่อเรื่อง

การตั้งชื่อเรื่องนับเป็นหัวใจของเรื่อง เป็นส่วนแรกที่จะช่วยดึงดูดให้ผู้อ่านสนใจ ชื่อเรื่องจึงควรใช้คำที่มีความหมายชัดเจน ภาษาที่ใช้ควรเป็นภาษาระดับมาตรฐานราชการถึงระดับกึ่งทางการ ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เป็นความคิดรวบยอดและชวนติดตาม โดยมีแนวทางการตั้งชื่อเรื่องดังนี้

5.1 ตั้งชื่อเรื่องให้ตรงกับเรื่องที่เขียน เช่น อาหารบ้านฉัน สร้างโลกด้วยมือเรา

5.2 ตั้งชื่อเรื่องให้เราใจอยากอ่าน เช่น ถ้าโลกนี้ไม่มีน้ำมัน กล่องโคมกับความจริงที่ต้องรู้

5.3 ตั้งชื่อเรื่องโดยใช้ประโยคคำถาม เช่น โลกเทคโนโลยีคืออะไร วัยรุ่นสดใสหรือเสี่ยงสูง

5.4 ตั้งชื่อโดยใช้คำพรรณนาให้เกิดภาพ เช่น ปลุกต้นไม้ในใจคน ที่นี้เมืองไทย

5.5 ตั้งชื่อโดยใช้คำคล้องจองหรือเล่นเสียง เช่น พลิกพื้นผืนป่าด้วยพระบารมี

5.6 ตั้งชื่อเรื่องโดยใช้คำคม สำนวน คำพังเพย คำกลอนและสุภาษิต เช่น สามัคคีคือพลัง ความรักเหมือนโรคาบันดาลตาให้มีตมม ในน้ำมีปลาในนามีข้าว

ใบความรู้ที่ 2.2

ส่วนประกอบของเรียงความ

ส่วนประกอบของเรียงความ

การเขียนเรียงความมีส่วนประกอบ 3 ส่วน คือ คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1 คำนำ

เป็นส่วนแรก มีหน้าที่เปิดประเด็นเข้าสู่เรื่อง บอกให้ผู้อ่านทราบว่า ผู้เขียนจะเขียนเรื่องอะไร เพื่อนำให้คนอ่านสนใจ เช่น เริ่มเรื่องอย่างตรงไปตรงมา เริ่มเรื่องด้วยการให้คำจำกัดความ เริ่มด้วยการยกคำคม สุภาษิต หรือคำพูดของบุคคลสำคัญ เป็นต้น

ตัวอย่างคำนำ

ในชีวิตคนเรามีหลายครั้งที่จะต้องพบปัญหาเฉพาะหน้า คนที่แก้ไขให้ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี ถือว่ามีความสามารถ แม้ในการทำงานก็ต้องมีความสามารถข้อนี้ด้วย เพราะไม่ว่าจะเตรียมการมาดีเพียงใดหรือมีความรู้ขนาดไหนก็ตาม ก็อาจมีเรื่องที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้น จะเปิดตำราหรือสอบถามใครคงไม่ทันการ

วารสารอินทานิยม, 2547 : 77

2 เนื้อเรื่อง

เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของเรียงความเพราะเป็นส่วนที่เสนอความรู้ ข้อเท็จจริง ข้อคิด ความเข้าใจ เหตุผล อารมณ์ และความรู้สึกของผู้เขียนให้แจ่มแจ้ง โดยอาจยกตัวอย่างหลักฐาน สถิติ ตัวเลข อุทาหรณ์ สุภาษิต สำนวนไทย และประสบการณ์ของผู้เขียนมาสนับสนุนเรื่องที่เขียน

เรียงความที่ดีต้องมีเนื้อหาดี มีสาระและคุณค่าทางปัญญา มีข้อมูลถูกต้อง แม่นยำ และมีแง่คิดมุมมองที่สร้างสรรค์ โครงเรื่องที่กำหนดเป็นหัวข้อไว้นั้นก็คือ เนื้อหาในย่อหนึ่งนั่นเอง เมื่อลงมือเขียนก็นำโครงเรื่องมาเขียนเป็นประโยคใจความสำคัญแล้วจึงเขียนขยายความเป็นประโยคขยายความต่อไป ซึ่งเรียงความแต่ละเรื่องจะมีย่อหน้าเท่าใดก็ได้ แล้วแต่ความคิดหลักของผู้เขียน

ผู้เขียนต้องพิจารณาว่าจะใช้โวหารการเขียนประเภทใด โดยจะต้องเลือกให้เหมาะสมกับเรื่องที่เขียน เช่น ในการเขียนเรียงความเรื่อง หุ่นกระบอกไทย ก็อาจจะเลือกโวหารแบบบรรยายเป็น

หลัก และอาจจะใช้การอธิบายหรือพรรณาร่วมด้วย เพื่อให้เรื่องที่มีชีวิตชีวาและผู้อ่านมองเห็นภาพชัดเจนขึ้น

การใช้ภาษาเป็นเรื่องสำคัญมากซึ่งการเขียนเรียงความสามารถใช้ได้ตั้งแต่ภาษาระดับมาตรฐานราชการจนถึงภาษากึ่งทางการ เรียบเรียงด้วยภาษาที่กะทัดรัด ชัดเจน อ่านเข้าใจง่าย ราบรื่น สละสลวย และมีลีลาการเขียนที่น่าสนใจ และควรใช้ความเปรียบเพื่อช่วยให้ความคิดชัดขึ้น จะทำให้เรียงความน่าอ่าน

3. สรุป

เป็นส่วนสุดท้ายที่ต้องเน้นความรู้ความคิดหรือประเด็นสำคัญของเรื่องที่เขียนอีกครั้งหนึ่ง การเขียนสรุปมีส่วนสำคัญเท่ากับคำนำ เพราะเป็นส่วนช่วยเสริมให้เรียงความมีคุณค่าขึ้น โดยสรุปให้สอดคล้องกับคำนำและประเด็นของเรื่อง ใจความกระชับประทับใจผู้อ่าน

การสรุปมีหลายวิธี ผู้เขียนอาจนำวิธีการเขียนคำนำบางวิธีมาใช้ในการสรุปได้ เช่น การสรุปด้วยคำถาม คำคม สุภาษิต ร้อยกรอง หรือข้อความที่ให้แง่คิด แต่ทั้งนี้ต้องไม่ใช้วิธีเหมือนกันทั้งคำนำและสรุป

ตัวอย่างสรุปโดยวิธีสรุปด้วยคำถาม ให้ผู้อ่านนำไปคิดไตร่ตรอง

ในขณะที่นักเรียนยังไม่รู้จักเลือกอ่านหนังสือเพื่อประโยชน์ดังกล่าวได้เอง ครูและผู้ปกครองน่าจะมีส่วนช่วยได้มาก แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าครูและผู้ปกครองกำลังอ่านอะไรและอ่านอย่างไรนี่สิ

กุสุมา รักษมณี, 2557 : 153.

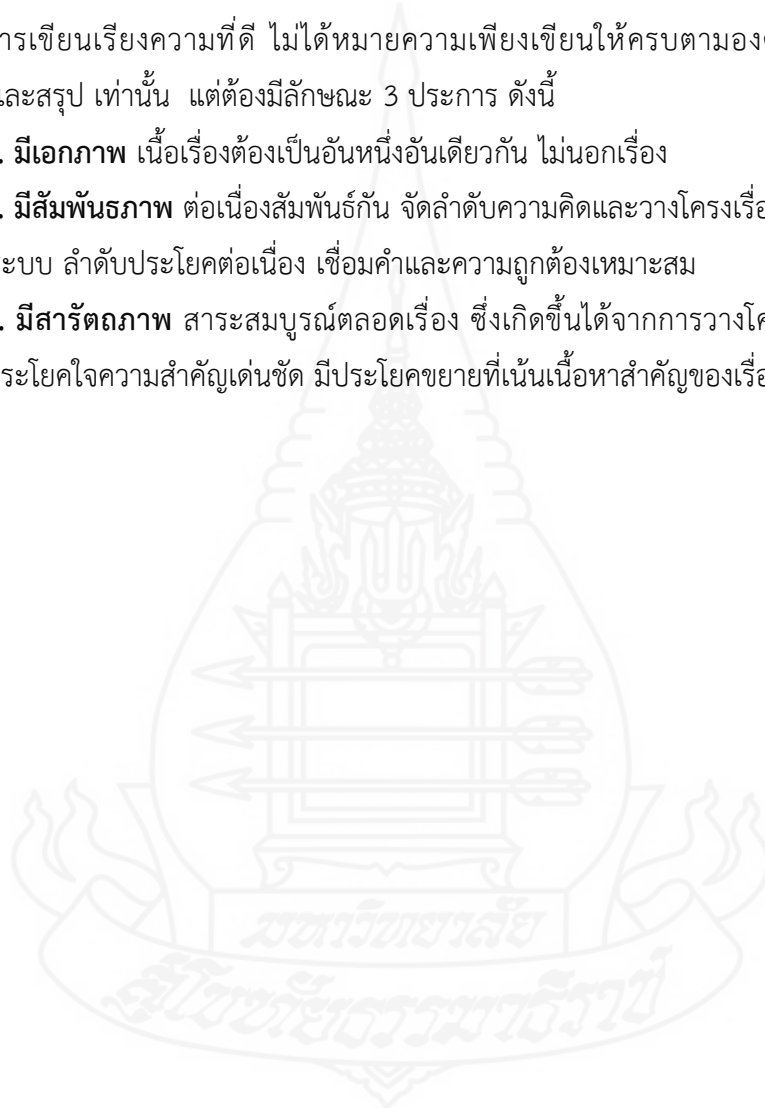
ใบความรู้ที่ 2.3

เรียงความที่ดี

เรียงความที่ดี

การเขียนเรียงความที่ดี ไม่ได้หมายความว่าเพียงเขียนให้ครบตามองค์ประกอบทั้งคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป เท่านั้น แต่ต้องมีลักษณะ 3 ประการ ดังนี้

1. **มีเอกภาพ** เนื้อเรื่องต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่นอกเรื่อง
2. **มีสัมพันธภาพ** ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน จัดลำดับความคิดและวางโครงเรื่องดี เรียบเรียงเนื้อหาอย่างเป็นระบบ ลำดับประโยคต่อเนื่อง เชื่อมคำและความถูกต้องเหมาะสม
3. **มีสารัตถภาพ** สาระสมบูรณ์ตลอดเรื่อง ซึ่งเกิดขึ้นได้จากการวางโครงเรื่องที่ดี ย่อหน้าสมบูรณ์ ประโยคใจความสำคัญเด่นชัด มีประโยคขยายที่เน้นเนื้อหาสำคัญของเรื่องชัดเจนทุกย่อหน้า

ใบกิจกรรมที่ 2.1
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรียงความ

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรียงความ

1. เรียงความ คือ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. เรียงความ ประกอบด้วย

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ใบกิจกรรมที่ 2.2
เรียงความที่ดี

คำชี้แจง อธิบายความหมายของคำต่อไปนี้

1. เอกภาพ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. สัมพันธภาพ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. สารัตถภาพ

.....

.....

.....

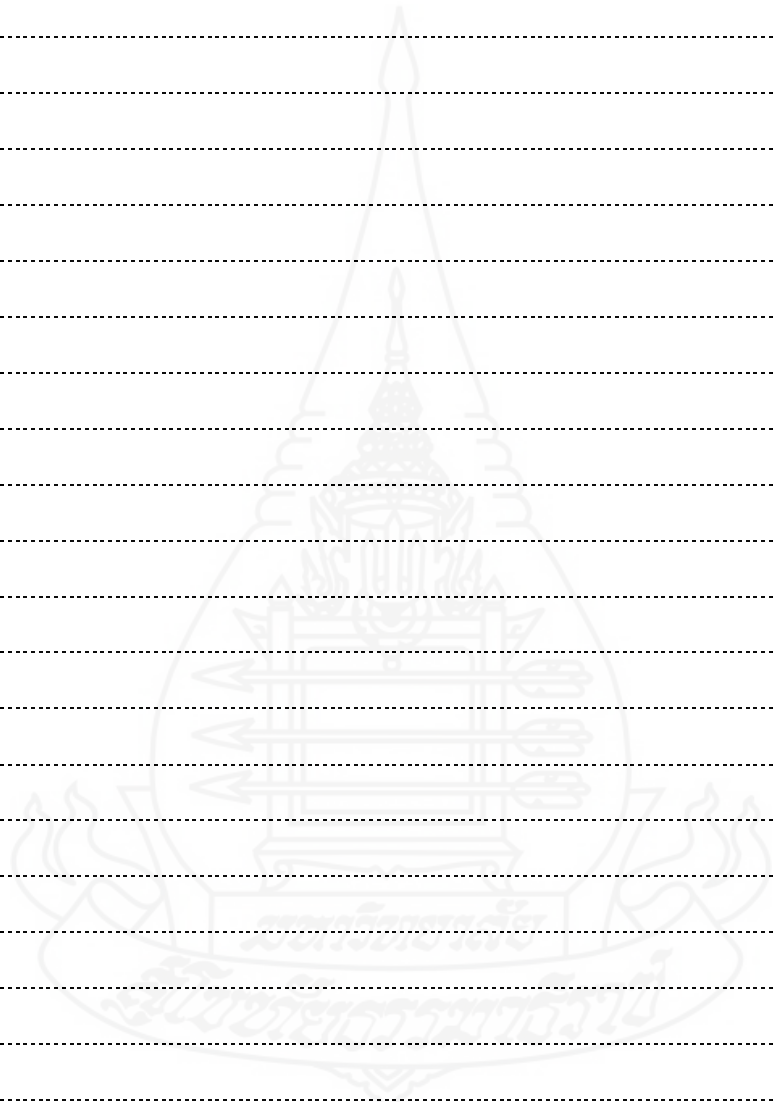
.....

.....

.....

.....

แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่ 3

วิชา ภาษาไทย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง การเขียนประวัติบุคคล

จำนวน 3 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

1. การเขียนประวัติบุคคล คือ งานเขียนที่ผู้เขียนเป็นเจ้าของประวัติ เรียกว่า อัตชีวประวัติ หรือผู้เขียนเขียนของผู้อื่น เรียกว่า ชีวประวัติ
2. แนวทางการเขียนอัตชีวประวัติ มีดังนี้ 1) นำเสนอข้อมูลและเรื่องราวเกี่ยวกับผู้เขียนเอง 2) นำเสนอเรื่องราวหรือประสบการณ์ มุมมอง รวมทั้งเกร็ดต่าง ๆ ในชีวิต 3) เนื้อหาประกอบด้วย ประวัติส่วนตัว การศึกษา การทำงาน ความสัมพันธ์ และเรื่องที่มีความสำคัญในชีวิต

2. สาระการเรียนรู้

1. ความหมายของอัตชีวประวัติ
2. แนวทางการเขียนอัตชีวประวัติ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกความหมายของอัตชีวประวัติได้
2. วิเคราะห์ลักษณะของการเขียนอัตชีวประวัติได้
3. เขียนอัตชีวประวัติได้

4. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

ขั้นนำ (Orientation)

1. ตัวแทนนักเรียนแนะนำตัวหน้าชั้นเรียน 2-3 คน และร่วมกันยกตัวอย่างประวัติบุคคลสำคัญของจังหวัดภูเก็ต จากนั้นครูโยงเข้าสู่การเขียนสารคดีประวัติบุคคล

ขั้นล้วงความคิด (Elicitation)

2. แบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 3-4 คน ทำกิจกรรมในใบกิจกรรมที่ 3.1 โดยเขียนแผนผังความคิดเกี่ยวกับการเขียนประวัติบุคคล จากนั้นตัวแทนกลุ่มนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas)

3. นักเรียนทุกกลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเห็นจากการนำเสนอใบกิจกรรมที่ 3.1 แผนผังความคิดเกี่ยวกับการเขียนประวัติบุคคล

4. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 3.1 ความหมายของอัตชีวประวัติ ร่วมกันอภิปรายและสรุป ความหมายของอัตชีวประวัติ

5. นักเรียนจับคู่ศึกษาใบกิจกรรมที่ 3.2 ตัวอย่างการเขียนอัตชีวประวัติ จากนั้นร่วมกัน วิเคราะห์ลักษณะงานเขียนอัตชีวประวัติและสรุปความรู้ที่ได้รับ

6. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 3.2 ความหมายของชีวประวัติ สุ่มเรียกนักเรียน 3 คนเพื่อบอก ความหมายของชีวประวัติ จากนั้นร่วมกันอภิปรายความรู้ที่ได้รับ

ชั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas)

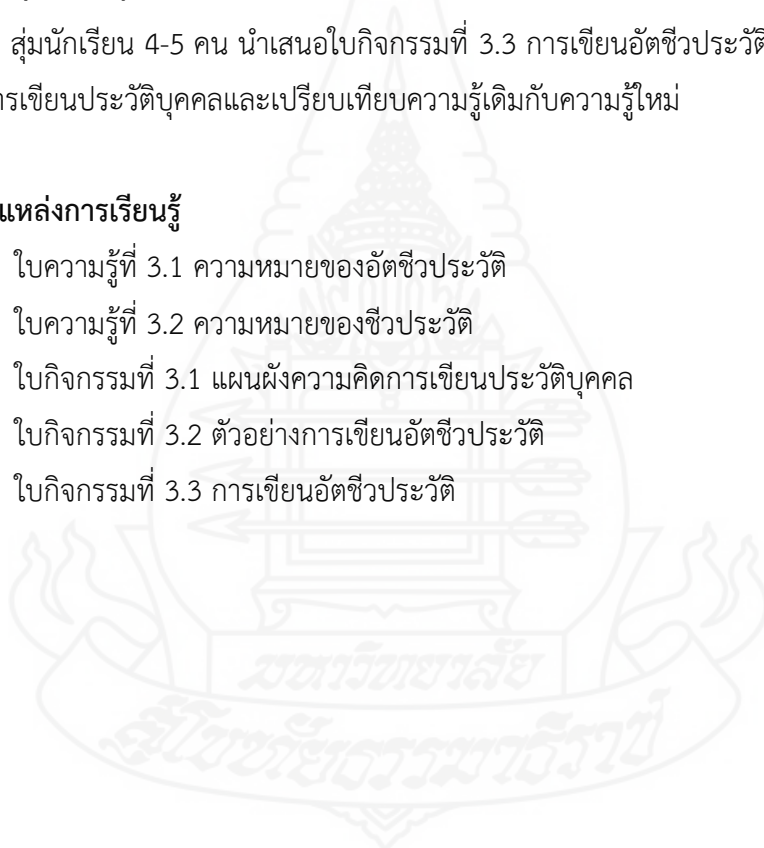
7. นักเรียนทำกิจกรรมในใบกิจกรรมที่ 3.3 การเขียนอัตชีวประวัติ กำหนดความยาว 350 – 450 คำ

ขั้นทบทวน (Review)

8. สุ่มนักเรียน 4-5 คน นำเสนอใบกิจกรรมที่ 3.3 การเขียนอัตชีวประวัติ จากนั้นร่วมกันสรุป แนวทางการเขียนประวัติบุคคลและเปรียบเทียบความรู้เดิมกับความรู้ใหม่

5. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ใบความรู้ที่ 3.1 ความหมายของอัตชีวประวัติ
2. ใบความรู้ที่ 3.2 ความหมายของชีวประวัติ
3. ใบกิจกรรมที่ 3.1 แผนผังความคิดการเขียนประวัติบุคคล
4. ใบกิจกรรมที่ 3.2 ตัวอย่างการเขียนอัตชีวประวัติ
5. ใบกิจกรรมที่ 3.3 การเขียนอัตชีวประวัติ

6. การวัดและประเมินผล

ที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการ	เครื่องมือ	แหล่งข้อมูล
1	บอกความหมายของ อัตชีวประวัติได้	เขียนแผนผังความคิด และศึกษาแนว ทางการเขียนประวัติ บุคคล	ใบกิจกรรมที่ 3.1	กิจกรรมการเขียน แผนผังความคิด เกี่ยวกับ การเขียน ประวัติบุคคล
2	วิเคราะห์ลักษณะของการ เขียนอัตชีวประวัติได้	วิเคราะห์ลักษณะ การเขียน อัตชีวประวัติ	ใบกิจกรรมที่ 3.2	กิจกรรมวิเคราะห์ ตัวอย่างการเขียน อัตชีวประวัติ
3.	เขียนอัตชีวประวัติได้	ฝึกเขียน อัตชีวประวัติ	ใบกิจกรรมที่ 3.3	กิจกรรมการเขียน อัตชีวประวัติ

ใบความรู้ที่ 3.1

ความหมายของอัตชีวประวัติ

ความหมายของอัตชีวประวัติ

อัตชีวประวัติ คือ เรื่องราวชีวิตของบุคคลที่เขียนขึ้นโดยผู้เขียนคนนั่นเอง เนื้อหาอาจเล่าถึงชีวิตส่วนตัวที่ไม่มีใครเคยรู้มาก่อนหรือไม่เคยถูกเผยแพร่ที่ไหนมาก่อน โดยทั่วไปอยู่ในรูปของการเล่าเหตุการณ์ที่ผู้เขียนเห็นว่าสำคัญหรือน่าสนใจมากที่สุด และเขียนขึ้นจากความทรงจำ

หลักการเขียนอัตชีวประวัติ มีดังนี้

- 1) ใช้ภาษาระดับทางการหรือกึ่งทางการ
- 2) เขียนครอบคลุมทั้งเรื่องในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตว่าคิดอย่างไร จะทำอย่างไร หรืออาจจะเล่าเหตุการณ์ คติประจำใจ หรือเหตุการณ์ที่ตนประทับใจ
- 3) เขียนเกี่ยวกับครอบครัวของตนเอง การศึกษา และการทำงาน

ใบความรู้ที่ 3.2

ความหมายของชีวประวัติ

ความหมายของชีวประวัติ

ชีวประวัติ คือ สารคดีที่ผู้เขียนเล่าถึงเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของบุคคลอื่น โดยนำส่วนที่เป็นสาระและมีคุณประโยชน์ต่อสังคมของบุคคลนั้นมาเล่า โดยอาศัยศิลปะการเขียน ภาษาที่ใช้ควรเป็นภาษามาตรฐาน โดยเนื้อหาจะต้องเป็นประวัติบุคคลที่น่าสนใจ อาจกล่าวถึงแรงผลักดันทางการศึกษา การต่อสู้ การดำเนินชีวิต ความสำเร็จในหน้าที่การงานหรือความล้มเหลว

ใบกิจกรรมที่ 3.1
แผนผังความคิดเกี่ยวกับการเขียนประวัติบุคคล

คำชี้แจง เขียนแผนผังความคิดเรื่อง การเขียนประวัติบุคคล

ใบกิจกรรมที่ 3.2

ตัวอย่างการเขียนอัตชีวประวัติ

เกิดวังปารุสก์ โดยพระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์

ข้าพเจ้า เกิดเมื่อ วันเสาร์ ที่ 28 มีนาคม 2450 ที่วังปารุสก์ กวีน กรุงเทพฯ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะบรรยายถึงกำเนิดของข้าพเจ้าและเรื่องราวที่เกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเองเมื่อยังเป็นเด็กอยู่ เห็นว่าควรจะอธิบายเสียก่อนว่าใครเป็นบิดาของข้าพเจ้า เพราะว่าท่านทั้งสองย่อมสำคัญกว่าข้าพเจ้าเป็นอันมากในวาระนั้น

บิดาของข้าพเจ้าคือ สมเด็จพระเจ้าฟ้าจักรพงษ์ภูวนาถ นริศรราชมหามกุฎวงศ์ จุฬาลงกรณ์ นรินทร์สยามพิชิตินทรวรางกูร สมบูรณ์พิสุทธิชาติ วิมโลภาสอุภัยปักษ์ อรรควรรัตน์ ชัตติยราชกุมาร กรมหลวงพิษณุโลกประชานาถ เป็นพระโอรสองค์ที่ 40 ของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา จุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 5 ในพระบรมราชวงศ์จักรี) และพระองค์ที่ 4 ใน สมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนี พระพันปีหลวง (พระองค์เจ้าเสาวภา ผ่องศรี) พระราชธิดาของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 4) แม่ของข้าพเจ้าชื่อ คัทรีน เดสนิตสกี (Desnjtski) บิดาของแม่ซึ่งตายเสียแต่เมื่ออายุยังไม่ถึง 1 ขวบ คือ อิวาน เดสนิตสกี ได้รับราชการในกระทรวงยุติธรรม และได้เป็นประธานผู้พิพากษาศาลสูงของแคว้นลุตซเมียส ใน ราชการพลเรือนสูงเท่ากับชั้นพลตรีอย่างที่เราเคยมีมาแต่ก่อน เรียกว่า มหาอำมาตย์ตรี มารดาของแม่ เกิดในตระกูล คิชนียาคอฟฟ (Khijniakoff) อันเป็นตระกูลซึ่งอยู่ใกล้เมืองเคียฟในแคว้นยูเครน ทั้งตา และยายของข้าพเจ้าเมื่อแต่งงานกันเป็นหม้ายมาแล้วทั้งคู่ และทั้งสองมีลูกติดมาด้วยหลายคน แต่เมื่อ แต่งงานแล้วมีลูกด้วยกัน 2 คน คือลุงของข้าพเจ้า อิวาน ซึ่งได้เข้ารับราชการต่างประเทศ และเมื่อ บัญญัติใหญ่เกิดขึ้น กำลังเป็นเลขานุการเอกอยู่ที่สถานทูตรัสเซีย ณ กรุงปักกิ่ง แม่ของข้าพเจ้าเกิดเมื่อ วันที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2431 ครั้นถึงวันที่ 24 มิถุนายน ในปีเดียวกัน ตาก็ตาย ฉะนั้นแม่จึงมิได้ เคยรู้จักตาเลย และยายได้เลี้ยงดูอบรมมาโดยตนเองอยู่ด้วยกันที่เมืองเคียฟ และแม่ก็ได้เคยรับ การศึกษาตามสมควรแก่ฐานะ คือมีพี่เลี้ยงเป็นฝรั่งเศษเพื่อสอนภาษา และภายหลังก็ไปโรงเรียน ส่วน สมัยหยุดเรียนก็มักจะไปพักกับพี่ของยายซึ่งร่ำรวยมาก มีที่ดินของตนเองมากและบ้านช่องใหญ่โต และชอบชักชวนหลานชายและหญิงซึ่งมีมาก ให้ไปพักอยู่กับลูกชายคนเดียวของท่านในสมัยหยุดเรียน ญาติพี่น้องที่อยู่ด้วยกันเป็นหมู่ใหญ่ ก็ย่อมจะได้รับความสุขเพลิดเพลินมิใช่น้อย

ใบกิจกรรมที่ 3.3
การเขียนอัตชีวประวัติ

คำชี้แจง เขียนอัตชีวประวัติ กำหนดความยาว 350 – 450 คำ

A faint watermark of a Thai university emblem is visible in the background. It features a central figure holding a sword and a shield, surrounded by a circular border with Thai text. The text at the bottom of the emblem reads "มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์" (Rajabhat Vachiravech University).

Handwriting practice lines consisting of horizontal dashed lines for the top and bottom of a line, and a solid horizontal line in the middle, providing a guide for letter height and placement.

แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่ 4

วิชา ภาษาไทย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง การเขียนประชาสัมพันธ์

จำนวน 3 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

1. การเขียนประชาสัมพันธ์ หมายถึง การเขียนข้อความที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันระหว่างบุคคลในองค์กรและระหว่างองค์กรกับบุคคลภายนอก
2. รูปแบบการเขียนประชาสัมพันธ์มีหลากหลายวิธี โดยอาศัยสื่อต่าง ๆ เช่น เขียนลงวารสาร สื่อกิจกรรม แผ่นพับ แผ่นป้ายโฆษณา ฯลฯ
3. องค์ประกอบของการเขียนประชาสัมพันธ์ ประกอบด้วย 1) องค์กร 2) ข่าวสาร 3) เครื่องมือ และ 4) กลุ่มบุคคลที่เป็นเป้าหมาย
4. การใช้ภาษาในการเขียนประชาสัมพันธ์จะต้องปฏิบัติดังนี้ 1) เข้าใจง่าย 2) ภาษากระทัดรัด 3) ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 4) จัดลำดับขั้นตอนของเรื่อง 5) ใช้ถ้อยคำสุภาพเหมาะสม

2. สาระการเรียนรู้

1. ความหมายของการเขียนประชาสัมพันธ์
2. รูปแบบการเขียนประชาสัมพันธ์
3. องค์ประกอบของการเขียนประชาสัมพันธ์
4. การใช้ภาษาในการเขียนประชาสัมพันธ์

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกความหมายของการเขียนประชาสัมพันธ์ได้
2. เลือกใช้รูปแบบการเขียนประชาสัมพันธ์ได้เหมาะสม
3. ระบุงค์ประกอบของการเขียนประชาสัมพันธ์ได้
4. ใช้ภาษาในการเขียนประชาสัมพันธ์ได้เหมาะสม
5. เขียนประชาสัมพันธ์ได้

4. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

ขั้นนำ (Orientation)

1. นักเรียนดูตัวอย่างป้ายประกาศข้อมูลข่าวสารในอดีตถึงปัจจุบัน แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการประชาสัมพันธ์ จากนั้นครูโยงเข้าสู่การเขียนประชาสัมพันธ์

ขั้นล้วงความคิด (Elicitation)

2. แบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 3 – 4 คน ทำกิจกรรมในใบกิจกรรมที่ 4.1 โดยเขียนแผนผังความคิดเกี่ยวกับการเขียนประชาสัมพันธ์ จากนั้นตัวแทนกลุ่มนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas)

3. นักเรียนทุกกลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากการนำเสนอใบกิจกรรมที่ 4.1 แผนผังความคิดเกี่ยวกับการเขียนประชาสัมพันธ์

4. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 4.1 เรื่อง ความหมายของการเขียนประชาสัมพันธ์ ร่วมกันอภิปรายระหว่างสมาชิกในกลุ่มและสรุปเป็นความคิดรวบยอด

5. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 4.2 เรื่อง รูปแบบการเขียนประชาสัมพันธ์ สุ่มเรียกนักเรียน 3 – 4 คนตอบคำถาม จากนั้นร่วมกันวิเคราะห์ตัวอย่างการเขียนประชาสัมพันธ์แต่ละรูปแบบที่ครูนำมาเป็นตัวอย่าง

6. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 4.3 องค์ประกอบของการเขียนประชาสัมพันธ์ ครูสุ่มนักเรียน 4 คน ระบุองค์ประกอบและอธิบายความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบคนละ 1 ข้อ

7. แบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 3 – 4 คน ร่วมกันอภิปรายระหว่างสมาชิกในกลุ่มเกี่ยวกับองค์ประกอบการเขียนประชาสัมพันธ์ จากนั้นสรุปและนำเสนอหน้าชั้นเรียน

8. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 4.4 การใช้ภาษาในการเขียนประชาสัมพันธ์ จากนั้นจับคู่แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการเลือกใช้ภาษาในการเขียนประชาสัมพันธ์ตามจุดประสงค์การเขียนต่างๆ

9. แบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 3 - 4 คน ฝึกเขียนประชาสัมพันธ์จากหัวข้อที่ครูกำหนดให้ จากนั้นตัวแทนกลุ่มนำเสนอหน้าชั้นเรียน ทุกคนร่วมกันอภิปรายแนวทางการนำความรู้ไปใช้ในการเขียน

ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas)

10. นักเรียนทำกิจกรรมในใบกิจกรรมที่ 4.2 การเขียนประชาสัมพันธ์ โดยเขียนตามหัวข้อที่กำหนด 1 เรื่อง

ขั้นทบทวน (Review)

11. นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเปรียบเทียบความรู้เดิมและความรู้ใหม่เกี่ยวกับการเขียนประชาสัมพันธ์ โดยเขียนแผนผังความคิดเกี่ยวกับการเขียนประชาสัมพันธ์แล้วนำเสนอเปรียบเทียบ

5. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ใบความรู้ที่ 4.1 ความหมายของการเขียนประชาสัมพันธ์
2. ใบความรู้ที่ 4.2 รูปแบบการเขียนประชาสัมพันธ์
3. ใบความรู้ที่ 4.3 องค์ประกอบของการเขียนประชาสัมพันธ์
4. ใบความรู้ที่ 4.4 การใช้ภาษาในการเขียนประชาสัมพันธ์
5. ใบกิจกรรมที่ 4.1 แผนผังความคิดเกี่ยวกับการเขียนประชาสัมพันธ์
6. ใบกิจกรรมที่ 4.2 การเขียนประชาสัมพันธ์

6. การวัดและประเมินผล

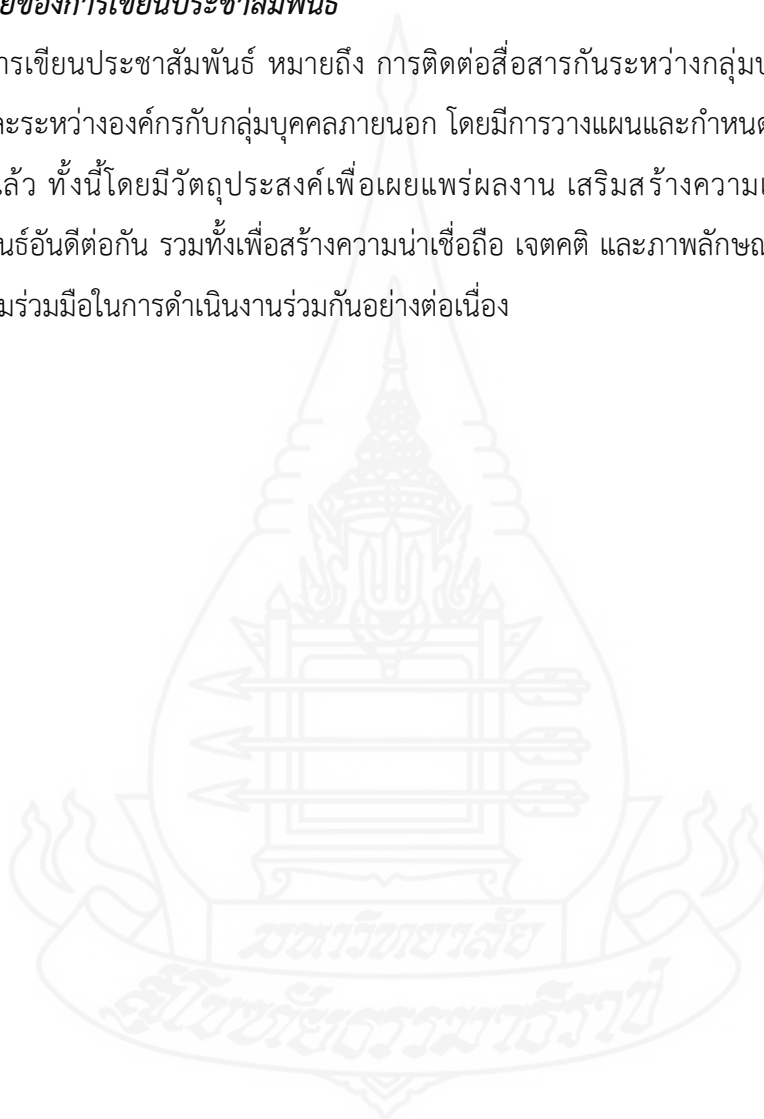
ที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการ	เครื่องมือ	แหล่งข้อมูล
1	บอกความหมายของการเขียนประชาสัมพันธ์ได้	ทำกิจกรรมเขียนแผนผังความคิด	ใบกิจกรรมที่ 4.1 และ 4.2	กิจกรรมการเขียนแผนผังความคิดเกี่ยวกับการเขียนประชาสัมพันธ์
2	เลือกใช้รูปแบบการเขียนประชาสัมพันธ์ได้เหมาะสม	ทำกิจกรรมการเขียนประชาสัมพันธ์		
3	ระบุงค์ประกอบของการเขียนประชาสัมพันธ์ได้			
4	ใช้ภาษาในการเขียนประชาสัมพันธ์ได้เหมาะสม			
5.	เขียนประชาสัมพันธ์ได้			กิจกรรมการเขียนประชาสัมพันธ์

ใบความรู้ที่ 4.1

ความหมายของการเขียนประชาสัมพันธ์

ความหมายของการเขียนประชาสัมพันธ์

การเขียนประชาสัมพันธ์ หมายถึง การติดต่อสื่อสารกันระหว่างกลุ่มบุคคลภายในองค์กรเดียวกันและระหว่างองค์กรกับกลุ่มบุคคลภายนอก โดยมีการวางแผนและกำหนดวิธีการที่ได้รับความเห็นชอบแล้ว ทั้งนี้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ผลงาน เสริมสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องและความสัมพันธ์อันดีต่อกัน รวมทั้งเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือ เจตคติ และภาพลักษณ์ที่ดีต่อองค์กรอันทำให้เกิดความร่วมมือในการดำเนินงานร่วมกันอย่างต่อเนื่อง

ใบความรู้ที่ 4.2

รูปแบบการเขียนประชาสัมพันธ์

รูปแบบการเขียนประชาสัมพันธ์

รูปแบบที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์มีหลากหลายวิธี ในกรณีที่เป็นภายนอกองค์กร มักใช้วารสาร สื่อกิจกรรม แผ่นพับ โฆษณาเพื่อการประชาสัมพันธ์และแผ่นป้ายโฆษณา เป็นต้น แต่หากเป็นภายในองค์กร อาจใช้ใบปลิว แผ่นพับ แผ่นป้ายโฆษณา จดหมายข่าว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

7 กิจกรรม Amazing Thailand Go Local

เที่ยวเมืองรอง 55 จังหวัดทั่วไทย

1. Enjoy Local เที่ยวชุมชนได้คุ้มได้เต็ม
2. SET in the Local กระตุ้นกลุ่มตลาด MICE
3. Local Link เส้นทางท่องเที่ยวเมืองรองหลากหลายรูปแบบ
4. Eat Local ประชาสัมพันธ์อาหารถิ่นห้ามพลาด
5. Our Local จัดกิจกรรม Community Events
6. Local Heroes พัฒนาคนเสริมความเข้มแข็งของชุมชน
7. Local Strength ร่วมมือเชิงบูรณาการกับภาครัฐและเอกชน

ที่มา การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

BTI www.bttbangkok.com

แม้การเขียนเพื่อการประชาสัมพันธ์จะมีหลายวิธีการดังกล่าว แต่เนื้อหาหลักในการเขียนจะคล้ายกัน นั่นคือ การใช้หลัก 5W1H ได้แก่ ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ ทำอะไร และอย่างไร

ใบความรู้ที่ 4.3

องค์ประกอบของการเขียนประชาสัมพันธ์

องค์ประกอบของการประชาสัมพันธ์

1. องค์กรเป็นผู้ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ไปสู่กลุ่มบุคคล จึงต้องมีนโยบายการวางแผน การดำเนินงาน และกิจกรรมที่ชัดเจนมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง และความสัมพันธ์อันดีต่อกัน รวมทั้งให้เกิดภาพลักษณ์และความเชื่อมั่นต่อสถาบัน องค์กร และหน่วยงาน อันจะทำให้เกิดความร่วมมือในการสนับสนุนและทำกิจกรรมร่วมกัน

2. ข่าวสารเป็นเนื้อหาสาระที่สื่อไปยังกลุ่มบุคคลเป้าหมาย เนื้อหานี้จะต้องชัดเจน เป็นจริง ไม่บิดเบือนให้เข้าใจผิด น่าสนใจ ไม่ขัดแย้งกับค่านิยมของคนในสังคม โดยใช้ภาษาข่าวที่สั้น กระชับ เข้าใจง่าย

3. เครื่องมือเป็นสื่อที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์ โดยทั่วไปมี 6 ประเภท ดังนี้

3.1 สื่อบุคคล เป็นการประชาสัมพันธ์ด้วยการใช้คำพูด เช่น การบรรยายสรุป การประชุม การอภิปราย ฯลฯ สื่อบุคคลนี้นับว่ามีประสิทธิภาพมาก เพราะผู้รับสารและผู้ส่งสารใกล้ชิดกัน สามารถสร้างความสัมพันธ์ได้ง่าย แต่หากสื่อบุคคลขาดทักษะการประชาสัมพันธ์ อาจทำให้เกิดผลเสียได้

3.2 สื่อมวลชน เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์ไปสู่กลุ่มเป้าหมายได้จำนวนมาก และมีประสิทธิภาพที่สุด เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต แม้บางประเภทจะมีค่าใช้จ่ายสูงก็ตาม เครื่องมือชนิดนี้ผู้ประกอบอาชีพเป็นสื่อมวลชนต้องทำหน้าที่เผยแพร่ข่าวสารไปยังสื่อมวลชนดังกล่าว ด้วยการจัดทำใบบอกข่าวหรือข่าวแจก การเตรียมข้อมูลต่างๆ ใส่แฟ้มเพื่อแจก การจัดแถลงข่าว การนำชมสถานที่ ฯลฯ

3.3 สื่อกิจกรรม หน่วยงาน องค์กร สถาบัน ที่มีความพร้อมทั้งงบประมาณ บุคลากร และเวลา นิยมจัดกิจกรรมเป็นเครื่องมือในการนำข่าวสาร ความรู้ ความเข้าใจ ความนิยม ความเชื่อมั่น ไปสู่กลุ่มบุคคลเป้าหมายได้อย่างดี เช่น การประกวดแต่งคำขวัญ เรียงความ การแข่งขันตอบปัญหา การจัดประชุม การสัมมนา การศึกษาดูงาน ฯลฯ

3.4 สื่อสิ่งพิมพ์ องค์กรสามารถจัดทำและเผยแพร่สื่อประชาสัมพันธ์ไปยังองค์กรอื่นหรือกลุ่มบุคคลเป้าหมายได้อย่างหลากหลาย เช่น หนังสือ วารสาร จดหมายข่าว จุลสาร แผ่นป้ายโฆษณา แผ่นประกาศ ใบปลิว ฯลฯ สื่อเหล่านี้นับว่ามีประโยชน์ต่อองค์กรอย่างยิ่งเพราะช่วยเผยแพร่ความรู้ ข้อมูลข้อคิดเห็น เจตคติ ภาพลักษณ์ขององค์กรได้อย่างต่อเนื่อง

3.5 สื่อสารสนเทศ สื่อนี้นับเป็นสื่อที่ทันสมัย สมบูรณ์ และน่าสนใจอย่างยิ่งในการนำไปใช้ ประชาสัมพันธ์ เพราะสื่อได้สะดวก รวดเร็ว ทันต่อเหตุการณ์

3.6 สื่อโฆษณาเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยการโฆษณานี้จะแตกต่างไปจากการโฆษณา สินค้าและบริการ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ขององค์กร ไม่เกี่ยวกับการซื้อขาย 4 . กลุ่มบุคคลที่เป็นเป้าหมายในการประชาสัมพันธ์ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

4.1 กลุ่มบุคคลในองค์กรทุกระดับซึ่งมีความสัมพันธ์ ความผูกพัน และมีผลประโยชน์ ร่วมกันในองค์กร งานประชาสัมพันธ์จึงมีบทบาทอย่างมากในการสานสัมพันธ์บุคคลในองค์กร

4.2 กลุ่มบุคคลภายนอก เช่น กลุ่มลูกค้า กลุ่มผลประโยชน์ หรือกลุ่มบุคคลทั่วไปในสังคม การประชาสัมพันธ์จะมีบทบาทสร้างความรู้ความเข้าใจในการทำงานขององค์กร ให้องค์กรดำเนิน กิจกรรมได้ตามวัตถุประสงค์อย่างราบรื่น

ใบความรู้ที่ 4.4

การใช้ภาษาในการเขียนประชาสัมพันธ์

การใช้ภาษาในการเขียนประชาสัมพันธ์

การเขียนเพื่อการประชาสัมพันธ์เป็นการเขียนที่แตกต่างกับการเขียนทั่วไป มีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ผลงานขององค์กร แจ้งข่าวสารความเคลื่อนไหว โน้มน้าวเชิญชวนให้เชื่อถือและปฏิบัติ รวมทั้งเสริมความเข้าใจที่ถูกต้องและความเข้าใจอันดี การใช้ภาษาถ้อยคำแตกต่างกับการเขียนทั่วไป อีกทั้งยังแตกต่างกันตามรูปแบบและทฤษฎีการเขียนประชาสัมพันธ์แต่ละประเภท อย่างไรก็ตามต้องคำนึงถึงการใช้ภาษาให้ถูกต้อง ชัดเจน กระชับรัดกุม และสุภาพ ดังนี้

1. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ตรงตามข้อเท็จจริง ประโยคสั้น ๆ ไม่ใช้ประโยคซับซ้อน อ่านเข้าใจง่ายและรวดเร็ว หากไม่จำเป็นควรหลีกเลี่ยงการใช้ศัพท์วิชาการ เพื่อจะได้เข้าใจและสื่อความตรงตามเป้าหมาย
2. ใช้ภาษากระชับรัดกุม ตรงไปตรงมา ชัดเจน ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย สามารถจับใจความได้ทันที
3. ใช้ภาษาถูกต้อง ตรงตามแบบแผนของภาษา หรือตามความนิยม อาจเป็นภาษาระดับมาตรฐานราชการหรือระดับกึ่งทางการก็ได้ ขึ้นอยู่กับรูปแบบของการประชาสัมพันธ์ โอกาสกลุ่มเป้าหมาย และสื่อที่ใช้
4. จัดลำดับตามขั้นตอนของเรื่อง ควรให้เรื่องราวเป็นไปตามลำดับ จะทำให้เนื้อหามีความสัมพันธ์ต่อเนื่อง อันทำให้ข้อเขียนเข้าใจง่ายและน่าติดตามอ่าน
5. ใช้ถ้อยคำสุภาพเหมาะสม เพื่อสร้างความเข้าใจ ความสัมพันธ์ และรักษาภาพลักษณ์ขององค์กร

จากข้อควรคำนึงจึงสรุปได้ว่า การเขียนประชาสัมพันธ์จะประสบความสำเร็จ หากผู้เขียนสามารถนำความรู้และทฤษฎีทางการประชาสัมพันธ์ รวมทั้งหลักการเขียนที่ดีมาประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม

ใบกิจกรรมที่ 4.1
แผนผังความคิดเกี่ยวกับการเขียนประชาสัมพันธ์

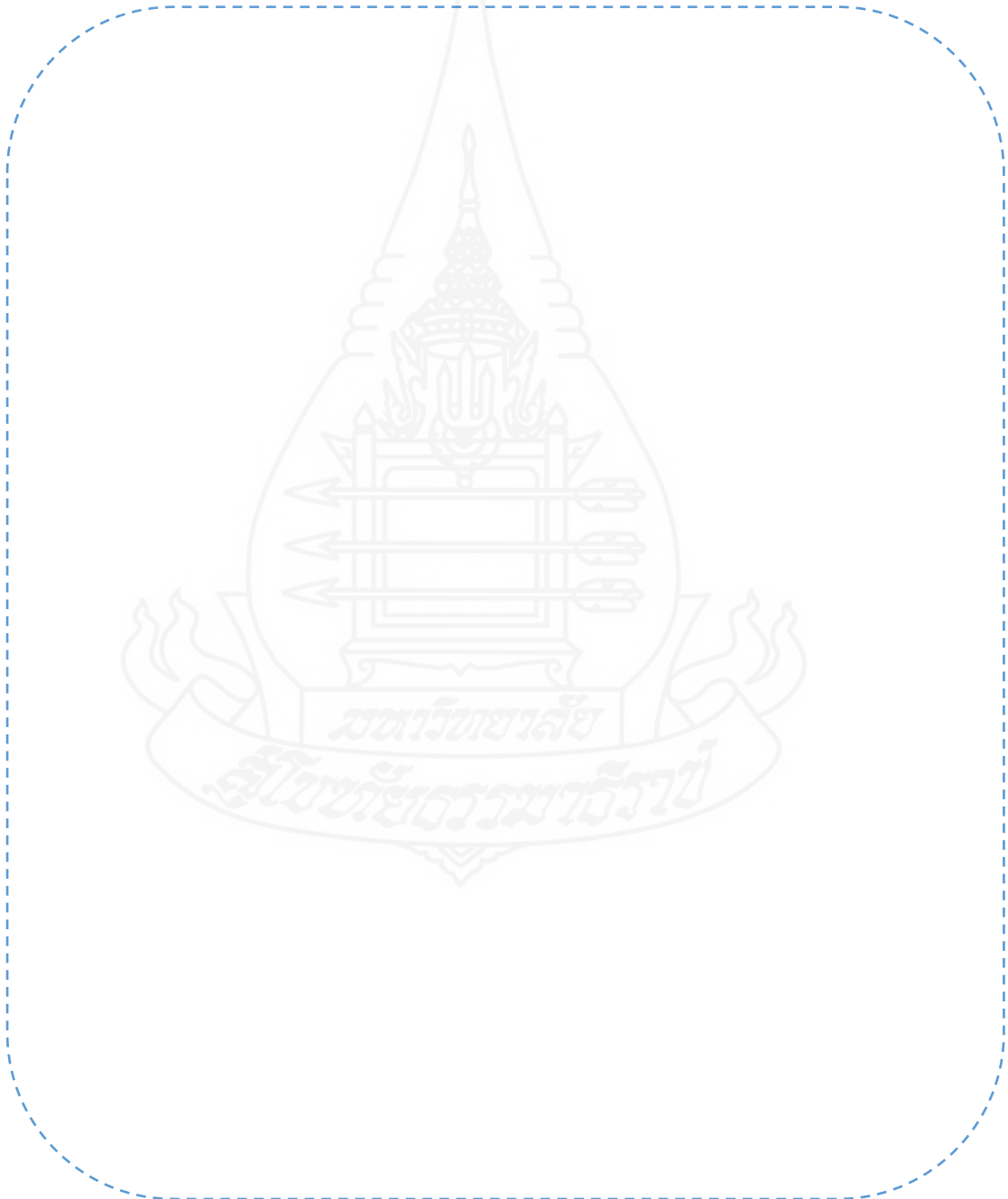
คำชี้แจง เขียนแผนผังความคิดเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์ตามความเข้าใจของนักเรียน

ใบกิจกรรมที่ 4.2
การเขียนประชาสัมพันธ์

คำชี้แจง เขียนประชาสัมพันธ์ตามหัวข้อที่กำหนด 1 เรื่อง โดยสืบค้นข้อมูล
ออกแบบข้อความและใช้รูปแบบการประชาสัมพันธ์อย่างเหมาะสม ตกแต่งให้สวยงาม

แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่ 5

วิชา ภาษาไทย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง การเขียนโฆษณา

จำนวน 3 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

1. การเขียนโฆษณา คือ การให้ข้อมูลข่าวสารของสินค้าหรือบริการ โดยผ่านกลยุทธ์ทางสื่อโฆษณาจากผู้ผลิตไปยังผู้บริโภค เพื่อให้รู้จัก สนใจ จดจำ ต้องการและตัดสินใจซื้อสินค้า
2. วัตถุประสงค์ของการโฆษณา มีดังนี้ 1) เพื่อแนะนำให้ผู้บริโภครู้จัก 2) เพื่อให้ข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าและบริการ 3) เพื่อจูงใจให้ซื้อสินค้าและบริการ
3. ลักษณะภาษาโฆษณาจะต้องถ่ายทอดและโน้มน้าวใจให้ผู้บริโภคสนใจและตัดสินใจซื้อสินค้า โดยมีองค์ประกอบที่เป็นวจนภาษาและอวจนภาษา

2. สาระการเรียนรู้

1. ความหมายของการเขียนโฆษณา
2. วัตถุประสงค์ของการเขียนโฆษณา
3. ลักษณะของภาษาโฆษณา

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกความหมายของการเขียนโฆษณาได้
2. ระบุวัตถุประสงค์ของการเขียนโฆษณาได้
3. วิเคราะห์วจนภาษาในโฆษณาได้
4. ระบุลักษณะอวจนภาษาได้
5. เลือกใช้ภาษาโฆษณาได้เหมาะสม
6. เขียนโฆษณาได้

4. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

ขั้นนำ (Orientation)

1. นักเรียนดูตัวอย่างโฆษณาสินค้าและบริการจากสื่อต่าง ๆ ร่วมกันแลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับโฆษณา จากนั้นโยนครูเข้าสู่การเขียนโฆษณา

ขั้นล้วงความคิด (Elicitation)

2. นักเรียนจับคู่อภิปรายเกี่ยวกับการเขียนโฆษณา แล้วทำกิจกรรมในใบกิจกรรมที่ 5.1 โดยเขียนแผนผังความคิดเกี่ยวกับการเขียนโฆษณา จากนั้นนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas)

3. นักเรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากการนำเสนอใบกิจกรรมที่ 5.1 แผนผังความคิดเกี่ยวกับการเขียนโฆษณา

4. แบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 3 – 4 คน ศึกษาใบความรู้ที่ 5.1 เรื่อง ความหมายของการเขียนโฆษณา จากนั้นสรุปความหมายเป็นความคิดรวบยอด นำเสนอหน้าชั้นเรียน

5. แบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 3 – 4 คน ศึกษาใบความรู้ที่ 5.2 เรื่อง วัตถุประสงค์ของการเขียนโฆษณา แล้วร่วมกันอภิปรายระหว่างสมาชิกในกลุ่ม

6. นักเรียนดูตัวอย่างโฆษณาจากสื่อต่าง ๆ สุ่มนักเรียนระบุวัตถุประสงค์ของตัวอย่างโฆษณา จากนั้นร่วมกันอภิปรายกลวิธีที่ใช้ในการสื่อสาร

7. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 5.3 เรื่อง ภาษาโฆษณา สุ่มนักเรียน 2 คน เพื่ออธิบายลักษณะของวจนภาษาและอวจนภาษา จากนั้นร่วมกันอภิปรายการเลือกใช้ภาษาโฆษณาให้เหมาะสม

8. นักเรียนจับคู่ทำกิจกรรมการเขียนโฆษณา โดยเลือกใช้ภาษาโฆษณาที่น่าสนใจทั้งวจนภาษาและอวจนภาษา แล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas)

9. นักเรียนร่วมกันอภิปรายความรู้เกี่ยวกับการเขียนโฆษณา จากนั้นทำกิจกรรมในใบกิจกรรมที่ 5.2 การเขียนโฆษณา ตามคำชี้แจง แล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ขั้นทบทวน (Review)

10. นักเรียนร่วมกันอภิปรายความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนโฆษณา เปรียบเทียบความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ที่ได้รับในบทเรียน

5. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ใบความรู้ที่ 5.1 ความหมายของการเขียนโฆษณา
2. ใบความรู้ที่ 5.2 วัตถุประสงค์ของการเขียนโฆษณา
3. ใบความรู้ที่ 5.3 ลักษณะภาษาโฆษณา
4. ใบกิจกรรมที่ 5.1 แผนผังความคิดเกี่ยวกับการเขียนโฆษณา
5. ใบกิจกรรมที่ 5.2 การเขียนโฆษณา

6. การวัดและประเมินผล

ที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการ	เครื่องมือ	แหล่งข้อมูล
1	บอกความหมายของการเขียนโฆษณาได้	ทำกิจกรรม เขียนแผนผัง	ใบกิจกรรมที่ 5.1	กิจกรรมการ เขียนแผนผัง
2	ระบุวัตถุประสงค์ของการเขียนโฆษณาได้	ความคิด		ความคิด เกี่ยวกับการ เขียนโฆษณา
3	วิเคราะห์หัวข้อภาษาในโฆษณาได้	ทำกิจกรรม เขียน โฆษณา	ใบกิจกรรมที่ 5.2	กิจกรรมการ เขียนโฆษณา
4	ระบุลักษณะอวัจนภาษาได้			
5	เลือกใช้ภาษาโฆษณาได้เหมาะสม			
6	เขียนโฆษณาได้			

ใบความรู้ที่ 5.1

ความหมายของการเขียนโฆษณา

การเขียนโฆษณาเป็นการเขียนที่เกิดขึ้นมานานแล้ว มีการพัฒนามากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดทั้งกลยุทธ์การผลิตและภาษาที่ใช้ โดยเฉพาะในปัจจุบันมีการแข่งขันทางธุรกิจการค้าสูงมาก การโฆษณาจึงต้องพัฒนาการผลิตให้มีคุณภาพสูงขึ้น มีสื่อโฆษณาเพิ่มขึ้นทั้งประเภทปริมาณและคุณภาพ รวมทั้งสื่อบางประเภทสามารถเข้าถึงผู้บริโภคได้ใกล้ชิดที่สุด ทำให้การโฆษณามีบทบาทและมีอิทธิพลต่อผู้บริโภคทุกเพศ ทุกวัย และทุกโอกาส การเขียนโฆษณาจึงนับเป็นหัวใจสำคัญในธุรกิจการค้าและการลงทุน

ความหมายของการเขียนโฆษณา

คำว่า โฆษณา ถูกพบเป็นครั้งแรกในศิลาจารึกวัดพระเสด็จ จังหวัดสุโขทัย หมายถึง การป่าวร้อง ประกาศ การเผยแพร่ไปยังสาธารณชน

การโฆษณาสินค้าในประเทศไทยเกิดขึ้นเมื่อใดไม่มีหลักฐานระบุได้แน่ชัด แต่อาจกล่าวได้ว่าการโฆษณาเริ่มมีขึ้นตั้งแต่เริ่มมีการค้าขายในลักษณะ “การตีฆ้องร้องป่าว” ขายสินค้าโดยบอกสรรพคุณของสินค้าต่อสาธารณชนด้วยวาจาคล้ายกับ “การขายตรง” หรือการขายในตลาดเช่นปัจจุบัน

ปัจจุบันการโฆษณาหมายถึง การให้ข้อมูลข่าวสารของสินค้าหรือบริการโดยผ่านกลยุทธ์ทางสื่อโฆษณาจากผู้ผลิตไปยังผู้บริโภคเพื่อให้รู้จัก สนใจ จดจำ ต้องการ และตัดสินใจซื้อสินค้าหรือบริการในที่สุด

ใบความรู้ที่ 5.2 วัตถุประสงค์ของการเขียนโฆษณา

วัตถุประสงค์ของการเขียนโฆษณา

การโฆษณาเป็นส่วนหนึ่งของการส่งเสริมการขาย มีวัตถุประสงค์เพื่อกระตุ้นให้ผู้บริโภครู้จัก สนใจ และต้องการซื้อสินค้าในที่สุด โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) เพื่อแนะนำให้ผู้บริโภครู้จัก มีความรู้ และเข้าใจเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ เมื่อผลิตสินค้า หรือบริการแล้ว ต้องให้ผู้บริโภครู้ว่าสินค้าหรือบริการมีคุณภาพ ลักษณะ และกระบวนการผลิต อย่างไร รวมทั้งให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีใช้สินค้าหรือบริการ สร้างความประทับใจให้ผู้บริโภค

2) เพื่อให้ข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าและบริการ ให้ผู้บริโภคทราบความเคลื่อนไหวของสินค้าและ บริการ ทำให้เกิดประโยชน์ต่อผู้บริโภคในการเลือกใช้ และเป็นประโยชน์ต่อผู้ผลิตในการพัฒนาสินค้า และบริการอันมีผลต่อการแข่งขันด้านคุณภาพและการตลาด

3) เพื่อชักจูงให้ซื้อสินค้าและบริการ ผู้ผลิตต้องโน้มน้าวผู้บริโภคให้สนใจและปรารถนาที่จะ ซื้อสินค้าหรือบริการด้วยศิลปะและจิตวิทยาแห่งการขาย การใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของ สินค้าและบริการนั้น และควรจะทำให้ผู้บริโภคสามารถจดจำสิ่งโฆษณานั้นได้ เพื่อตัดสินใจซื้อต่อไป

สื่อโฆษณาเป็นเครื่องมือที่ช่วยนำเครื่องมือข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าและบริการของผู้ผลิตไปยัง ผู้บริโภค เช่น นิตยสาร โทรทัศน์ ป้ายโฆษณากลางแจ้ง สื่อโฆษณาทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น สื่อ เหล่านี้มีอิทธิพลในการทำให้โฆษณาสำเร็จตามวัตถุประสงค์ การเลือกสื่อจึงมีความจำเป็น หากเลือก ได้เหมาะสมย่อมทำให้การโฆษณาบรรลุเป้าหมายและประสบผลสำเร็จ

ใบความรู้ที่ 5.3 ลักษณะภาษาโฆษณา

ภาษาโฆษณา หมายถึง ถ้อยคำทั้งที่เป็นวจนภาษาและอวจนภาษาที่ผู้ผลิตโฆษณาสื่อสารไว้ในชิ้นงานเพื่อถ่ายทอดไปยังผู้บริโภค และโน้มน้าวให้ผู้บริโภคสนใจและตัดสินใจซื้อสินค้า ฉะนั้นภาษาในการโฆษณาจึงมีความสำคัญมาก เพราะมีอิทธิพลในการดึงดูดความสนใจของผู้บริโภค ภาษาจะต้องสร้างสรรค์และเลือกสรรแล้วว่ามีพลังที่จะกระตุ้นความสนใจผู้บริโภคได้ทันที โดยมีลักษณะดังนี้

- 1) เป็นข้อความที่อ่านหรือฟังแล้วได้ใจความชัดเจนทันที เช่น “ปรุงให้อร่อยได้ในขวดเดียว”
- 2) กะทัดรัด ไม่ฟุ่มเฟือย เช่น “เนยสด รสเป็นหนึ่ง”
- 3) คล้องจอง เล่นคำ เพื่อสร้างอารมณ์และให้เห็นภาพ เช่น “สัมผัสสบายที่ปลายเท้า”
- 4) ไม่ใช่คำหยาบคายและคำสองแง่สองง่าม
- 5) เป็นคำแปลกใหม่เชิงอุปลักษณ์ เด่น สะดุดหู เพื่อสร้างความจำและคุ้นเคยให้ผู้บริโภค เช่น “ข้าวโพดต้มได้” “ผ้านุ่ม อารมณ์นุ่ม” “ความสุขที่คุณต้มได้”
- 6) เป็นคำที่มีเหตุผล ไม่เกินจริง แฝงด้วยหลักจิตวิทยา เช่น “ทานดินกินหญ้า ทานฟ้ากินยุง”
- 7) เป็นคำที่ทันสมัย เหมาะแก่เหตุการณ์ เช่น “จัดระเบียบผิวพรรณให้สดใสตลอดวัน”

วจนภาษาในโฆษณา

วจนภาษาในโฆษณา หมายถึง ส่วนที่ใช้ตัวอักษรและใช้ถ้อยคำในงานโฆษณาเพื่อสื่อสารระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร ได้แก่ ชื่อสินค้า หัวเรื่อง คำขวัญโฆษณา คำบรรยายใต้ภาพ และข้อความลงท้าย

วจนภาษาเหล่านี้มีความสำคัญ เพราะทั้งหมดล้วนประกอบกันเป็นโฆษณาที่จะโน้มน้าวให้ผู้บริโภคซื้อและใช้สินค้านั้น ดังนั้น ภาษาที่ใช้เขียนจะต้องแปลกใหม่ น่าสนใจ มีความชัดเจนตามหน้าที่ขององค์ประกอบแต่ละส่วน ดังนี้

1) ชื่อสินค้า คือ ชื่อหรือถ้อยคำที่เจ้าของสินค้ากำหนดขึ้นเพื่อใช้เรียกสินค้านั้น การตั้งชื่อจึงควรเป็นชื่อที่อ่านง่าย จำง่าย ออกเสียงสะดวก มีเอกลักษณ์ มีความเด่น เหมาะแก่ลักษณะของสินค้า ซึ่งส่วนใหญ่นิยมตั้งชื่อ 2 วิธี คือ การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสินค้า สามารถอธิบายลักษณะของสินค้า คุณภาพ และลักษณะได้ อีกวิธีคือ การตั้งชื่อสินค้าที่ไม่มีความหมายเกี่ยวกับสินค้า แต่ไพเราะ ประทับใจ น่าฟัง จดจำได้

2) หัวเรื่อง คือ ข้อความที่ใช้ขึ้นต้นโฆษณา อาจเป็นคำ วลี หรือส่วนของประโยคก็ได้ หัวเรื่องเป็นส่วนที่ดึงดูดให้ผู้บริโภคสนใจโฆษณา จึงต้องมีลักษณะเด่นทั้งการจัดวาง ขนาด รูปแบบ และสีสัน

ของตัวอักษร ตำแหน่งของการพาดหัวนั้น หากเป็นสิ่งตีพิมพ์หรือป้ายโฆษณาจะวางไว้ตอนบนของงานโฆษณา หากเป็นวิทยุหรือโทรทัศน์จะเป็นข้อความที่กล่าวก่อนข้อความอื่น

พาดหัวเรื่องโฆษณาเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดเพราะเป็นส่วนที่จะทำให้ผู้อ่านโฆษณาสนใจเปรียบได้กับคำนำในการเขียนเรียงความ พาดหัวโฆษณาที่เขียนดี มีส่วนทำให้การขายประสบความสำเร็จได้ เช่น

หัวเรื่องหลัก “ราคาทุน ช่วยเหลือน้ำท่วม”

หัวเรื่องรอง “30 แบรินด์ 3,000 ชนิดสินค้า”

ภาษาในการเขียนหัวเรื่อง ควรมีลักษณะดังนี้

- สั้น กระชับ แม้เพียงชำเลื่องก็อ่านได้จบความทันที
- ความหมายกระจ่างชัด ไม่ต้องคิดหรือตีความ
- สอดคล้อง เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย
- น่าสนใจ สะดุดหู สะดุดตา กระตุ้นโน้มน้าวให้ผู้บริโภคอยากอ่านโฆษณาต่อไป

3) คำขวัญโฆษณา คือ ข้อความสั้น ๆ ที่รวมความคิดรวบยอดของสินค้าเพื่อให้ผู้บริโภคสะดุดตา จดจำชื่อและคุณสมบัติของสินค้านั้นได้ สร้างเอกลักษณ์ให้แก่สินค้า สร้างความทรงจำและความประทับใจ

4) ข้อความโฆษณา คือ ส่วนที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าเพิ่มเติมจากพาดหัวและคำขวัญ เช่น บอกประวัติสินค้า กรรมวิธีการผลิต สรรพคุณ ส่วนผสม ข้อดีที่ต่างไปจากคู่แข่ง วิธีใช้ ราคา ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ความเห็นผู้ใช้ และสถานที่จำหน่าย ซึ่งข้อความเหล่านี้จะต้องเป็นความจริง น่าเชื่อถือ ไม่โอ้อวด สามารถแนะนำให้ผู้บริโภคมั่นใจว่าสินค้านั้นมีประโยชน์ โดยมีหลักฐานสนับสนุน

5) รูปแบบการเขียนข้อความโฆษณา สามารถเขียนได้หลากหลายรูปแบบ เช่น อธิบาย บรรยาย พรรณนา เขียนแบบมีสัมผัสคล้องจอง เขียนแบบใช้บทสนทนา เป็นต้น

6) ภาษาที่ใช้ในการเขียนข้อความโฆษณา ผู้เขียนต้องคำนึงถึงระดับภาษา เลือกใช้ภาษาระดับมาตรฐานราชการหรือระดับกึ่งทางการ ใช้คำบรรยายได้ภาพแต่ไม่บรรยายสิ่งที่ภาพได้อธิบายอยู่แล้ว ข้อความลงท้าย เป็นส่วนที่ปิดท้ายบทโฆษณาเพื่อจูงใจเร่งรัดกระตุ้นให้ซื้อสินค้าและบริการ

อวัจนภาษาในโฆษณา

อวัจนภาษาในโฆษณา หมายถึง ส่วนประกอบต่างๆ ที่ไม่ใช่ถ้อยคำภาษาหรือคำพูด มีลักษณะแตกต่างตามสื่อแต่ละประเภท เพื่อช่วยสื่อความหมายในสารโฆษณาให้มีความหมายลึกซึ้ง มากกว่าการใช้ถ้อยคำเพียงอย่างเดียว ทำให้โฆษณามีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างอวัจนภาษาในโฆษณา เช่น

1. สี
2. ขนาดตัวอักษร
3. รูปแบบตัวอักษร
4. เครื่องหมายการค้าและภาพประกอบ
5. เสียงประกอบและเสียงดนตรี

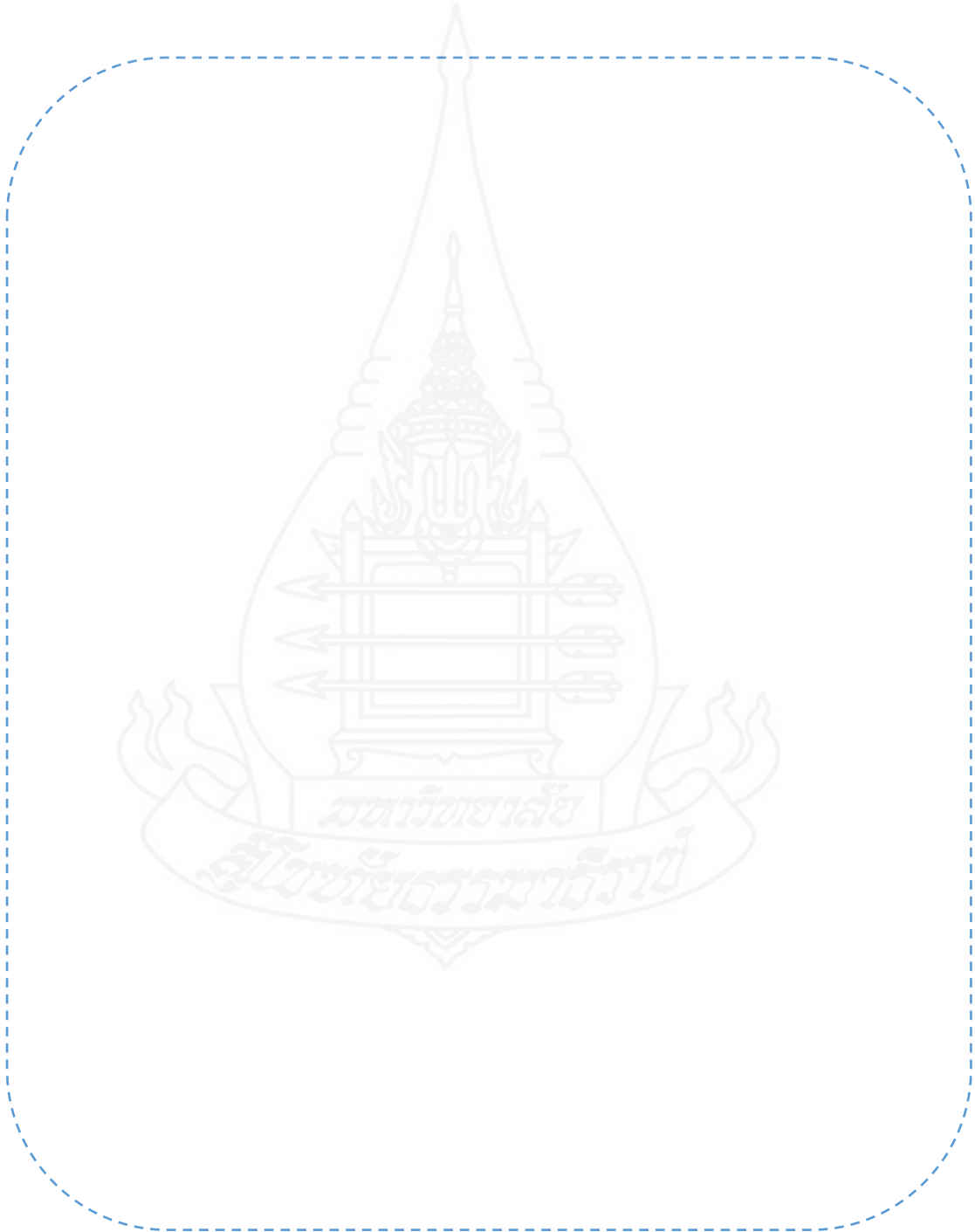
ตัวอย่างงานโฆษณาประเภทสื่อสิ่งพิมพ์ที่แสดงองค์ประกอบทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษาต่อไปนี้

ใบกิจกรรมที่ 5.1
แผนผังความคิดเกี่ยวกับการเขียนโฆษณา

คำชี้แจง เขียนแผนผังความคิดเกี่ยวกับโฆษณา

ใบกิจกรรมที่ 5.2
การเขียนโฆษณา

คำชี้แจง เลือกเขียนโฆษณาเกี่ยวกับอุปกรณ์กีฬา เครื่องดนตรี หรือขนมขบเคี้ยว

1 รายการ โดยออกแบบตามส่วนประกอบของโฆษณาให้ครบถ้วน

แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่ 6

วิชา ภาษาไทย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง การเขียนบทความ

จำนวน 3 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

1. บทความ คือ ความเรียงที่เขียนขึ้นจากข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเชิงวิพากษ์วิจารณ์อย่างสร้างสรรค์ เนื้อหากระชับ น่าเชื่อถือ ชวนติดตาม
2. ประเภทของบทความ โดยทั่วไปแบ่งตามเนื้อหาหรือประเด็นที่นำเสนอ เช่น บทความวิชาการบทความสัมภาษณ์ และบทความกึ่งชีวประวัติ เป็นต้น
3. ขั้นตอนการเขียนบทความ คือ 1) กำหนดเนื้อหา/ประเด็น 2) กำหนดขอบเขตและจุดมุ่งหมาย 3) ค้นคว้าความรู้ 4) เขียนโครงเรื่อง 5) ตั้งชื่อบทความ
4. การเขียนบทความมี 4 ส่วน คือ 1) ชื่อเรื่อง 2) ส่วนนำเรื่อง 3) ส่วนเนื้อเรื่อง และ 4) บทส่งท้าย

2. สาระการเรียนรู้

1. ความหมายของการเขียนบทความ
2. ประเภทของบทความ
3. ขั้นตอนการเขียนบทความ
4. การเขียนบทความ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกความหมายของการเขียนบทความได้
2. วิเคราะห์ประเภทของบทความ
3. ระบุลำดับขั้นตอนของการเขียนบทความได้
4. ระบุส่วนประกอบของบทความได้
5. เขียนบทความได้

4. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

ขั้นนำ (Orientation)

1. นักเรียนทบทวนความรู้เดิมเรื่อง ส่วนประกอบของการเขียนเรียงความ โดยดูตัวอย่าง เรียงความและบทความ เปรียบเทียบลักษณะของการเขียนบทความ จากนั้นโยนครูเข้าสู่การเขียน บทความ

ขั้นสร้างความคิด (Elicitation)

2. นักเรียนทำกิจกรรมในใบกิจกรรมที่ 6.1 โดยเขียนแผนผังความคิดเกี่ยวกับการเขียน บทความ จากนั้นครูสุ่มนักเรียน 4 – 5 คน นำเสนอหน้าชั้นเรียน

ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas)

3. นักเรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเห็นจากการนำเสนอใบกิจกรรมที่ 6.1 แผนผัง ความคิดเกี่ยวกับส่วนประกอบของบทความ

4. นักเรียนจับคู่ศึกษาใบความรู้ที่ 6.1 เรื่อง ความหมายของบทความ จากนั้นร่วมกันอภิปราย ความหมายและสรุป สุ่มนักเรียน 4 – 5 คู่ บอกความหมายของบทความ

5. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 6.2 เรื่อง ประเภทของบทความ ร่วมกันวิเคราะห์ความแตกต่าง ของบทความ สุ่มนักเรียน 6 คน อธิบายลักษณะของบทความแต่ละประเภท

6. นักเรียนศึกษาตัวอย่างบทความจากสื่อที่ครูกำหนดให้ จำนวน 3 บทความ จากนั้นร่วมกัน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนบทความที่ถูกต้อง

7. นักเรียนจับคู่ศึกษาใบความรู้ที่ 6.3 เรื่อง ขั้นตอนการเขียนบทความ ร่วมกันสรุปขั้นตอน การเขียนโดยระบุเป็นความคิดรวบยอดทีละขั้น นำเสนอหน้าชั้นเรียน

8. นักเรียนศึกษาใบความรู้ที่ 6.4 เรื่อง ส่วนประกอบของบทความ สุ่มนักเรียน 4 คน ระบุ ส่วนประกอบของบทความ จากนั้นร่วมกันอภิปรายความสำคัญ แล้วสรุปเป็นความคิดรวบยอด

ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas)

9. นักเรียนทำกิจกรรมในใบกิจกรรมที่ 6.2 การเขียนบทความ ตามคำชี้แจงที่ครูกำหนด จากนั้นสุ่มนักเรียน 3 คน นำเสนอหน้าชั้นเรียน

ขั้นทบทวน (Review)

10. นักเรียนร่วมกันอภิปรายเสนอแนวทางการเขียนบทความที่ดี จากนั้นเปรียบเทียบความรู้ เดิมและความรู้ที่ได้รับในบทเรียน

5. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ใบความรู้ที่ 6.1 ความหมายของบทความ
2. ใบความรู้ที่ 6.2 ประเภทของบทความ
3. ใบความรู้ที่ 6.3 ขั้นตอนการเขียนบทความ
4. ใบความรู้ที่ 6.4 ส่วนประกอบของบทความ
5. ใบกิจกรรมที่ 6.1 แผนผังความคิดเกี่ยวกับส่วนประกอบของบทความ
6. ใบกิจกรรมที่ 6.2 การเขียนบทความ

6. การวัดและประเมินผล

ที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการ	เครื่องมือ	แหล่งข้อมูล
1	บอกความหมายของการเขียนบทความได้	ทำกิจกรรม	ใบกิจกรรมที่ 6.1	กิจกรรมการ เขียนแผนผัง ความคิด เกี่ยวกับการ เขียนบทความ
2	วิเคราะห์ประเภทของบทความ	เขียนแผนผัง ความคิด		
3	ระบุลำดับขั้นตอนของการเขียนบทความได้	และ		
4	ระบุส่วนประกอบของบทความได้	สุ่มนักเรียน ตอบคำถาม		
5	เขียนบทความได้	ทำกิจกรรม การเขียน บทความ	ใบกิจกรรมที่ 6.2	กิจกรรมตอบ คำถาม

ใบความรู้ที่ 6.1

ความหมายของบทความ

ความหมายของบทความ

บทความเป็นความเรียงที่เขียนขึ้นจากข้อเท็จจริง ผู้เขียนมักจะแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเชิงวิพากษ์วิจารณ์ในทางสร้างสรรค์ไว้ด้วย เนื้อหาต้องกระชับและใช้ภาษาที่สื่อความสนใจของผู้อ่านอย่างดี

หลักที่ควรคำนึงถึงในการเขียนบทความ มีดังนี้

1. ควรตั้งชื่อเรื่องที่น่าสนใจและเหมาะสม
2. มีจุดมุ่งหมายในการเขียนที่แน่นอน
3. เป็นเรื่องที่ผู้อ่านกำลังสนใจหรือเป็นเรื่องที่กำลังอยากรู้ว่าจะมีการแก้ไขอย่างไร
4. มีสาระอ่านแล้วได้ความรู้และเกิดความคิดเชิงสร้างสรรค์
5. ต้องมีข้อคิด ข้อวิเคราะห์ของผู้เขียนแทรกอยู่ด้วย
6. มีการจัดลำดับความอย่างมีระเบียบ
7. โครงเรื่องประกอบด้วย คำนำ เนื้อเรื่องและสรุป เช่นเดียวกับการเขียนเรียงความ
8. มีเนื้อหา วิธีการเขียนและการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับผู้อ่าน
9. มีวิธีการเขียนที่สร้างความสนใจผู้อ่านให้อยากติดตามอ่านจนจบ ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน

และมีข้อชวนคิด

ใบความรู้ที่ 6.2

ประเภทของบทความ

ประเภทของบทความ

การแบ่งประเภทของบทความให้ตายตัวนั้นทำได้ยาก เพราะบทความบางบทมีเนื้อหาหลายประเภทปะปนกันอยู่ในปัจจุบันอาจแบ่งประเภทของบทความได้ดังนี้

1) บทความกึ่งชีวประวัติ

เป็นการเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลที่มีชื่อเสียงหรือบุคคลที่ประสบความสำเร็จในด้านต่างๆ โดยผู้เขียนต้องการรู้ถึงคุณสมบัติและวิธีการดำเนินชีวิต ตลอดจนการปฏิบัติตนอย่างไรจึงประสบความสำเร็จหรือทำให้เขามีชื่อเสียง แต่เราจะไม่กล่าวถึงเรื่องส่วนตัวของเขามากเกินไป ข้อมูลที่ผู้เขียนนำมาเขียนนั้น อาจได้มากจากการสัมภาษณ์บุคคลนั้นเองหรือสอบถามบุคคลใกล้ชิด รวมถึงเอกสารผลงานต่างๆ ของเขา

2) บทความสัมภาษณ์

เป็นบทความที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลต่างๆ จากการสัมภาษณ์แล้วนำมาเรียบเรียงใหม่ ผู้เขียนบทความควรรู้จักเลือกบุคคลที่จะสัมภาษณ์ ควรเป็นบุคคลที่เด่น มีชื่อเสียงในวงสังคม เป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องที่ผู้เขียนต้องการจะเขียน หรืออาจจะสัมภาษณ์บุคคลธรรมดาที่เป็นตัวอย่างของการต่อสู้ชีวิตหรือฟันฝ่าอุปสรรคจนประสบความสำเร็จในชีวิต

3) บทความแสดงความคิดเห็น

มักพบในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือวารสารทางวิชาการต่าง ๆ มากมาย โดยผู้เขียนมักหยิบยกเอาปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมขึ้นมาเขียน โดยที่ผู้เขียนจะต้องมองปัญหาที่จะเขียนให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ พยายามแยกแยะในแง่มุมต่างๆ แล้วเสนอความคิดเห็น ให้ข้อเสนอแนะ ข้อเสนอแนะ โดยอาจทิ้งท้ายไว้สำหรับให้ผู้อ่านตัดสินใจด้วยตนเอง เช่น ปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง เป็นต้น การแสดงความคิดเห็นนี้จะมีข้อมูล หลักฐานต่าง ๆ มาอ้างอิงได้อย่างเด่นชัด น่าเชื่อถือ

4) บทความท่องเที่ยว

เป็นบทความที่เขียนขึ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจอยากไปเที่ยวสถานที่นั้นๆ ผู้เขียนบทความประเภทนี้จะต้องเคยไปและมีประสบการณ์ในการไปเที่ยวสถานที่นั้นๆ มากพอสมควร การเขียนบทความประเภทนี้จำเป็นต้องใช้กลวิธีเขียนที่น่าอ่าน ใช้ภาษาง่ายๆ โดยกล่าวถึงการเตรียมตัว ตลอดจนรายละเอียดต่าง ๆ เช่น วิธีการเดินทาง ระยะเวลาการเดินทาง ลักษณะภูมิประเทศ ลักษณะภูมิอากาศ ตลอดจนความสวยงามของธรรมชาติในแถบนั้น สิ่งของที่จำเป็นที่จะต้องนำไป นอกจากนี้

ยังอาจแทรกข้อเสนอแนะ ข้อควรระวังที่ผู้เขียนมีประสบการณ์ไว้ด้วย เพื่อให้ผู้อ่านสนใจและอยากไปเที่ยวสถานที่นั้นๆ

5) บทความประเภทวิจารณ์

เป็นบทความที่พบได้ในคอลัมน์หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสารทางวิชาการต่างๆ เช่นเดียวกับบทความแสดงความคิดเห็น บทความประเภทนี้อาศัยเหตุผลและหลักทฤษฎี ซึ่งต่างจากบทความแสดงความคิดเห็น โดยผู้เขียนจะต้องพิจารณาเรื่องนั้น ๆ อย่างละเอียดรอบคอบทุกแง่มุม วิเคราะห์ประเมินคุณค่าตามหลักวิชาและชี้ให้เห็นคุณค่า ข้อบกพร่อง พร้อมทั้งแนวทางที่เสนอแนะ

ปัจจุบันมีบทความวิจารณ์ซ้อนวิจารณ์เพิ่มขึ้น โดยผู้เขียนบทความประเภทนี้มีความคิดเห็นขัดแย้งกับบทวิจารณ์ของผู้วิจารณ์คนอื่นในเรื่องเดียวกัน

6) บทความทางวิชาการ

เป็นบทความที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวข้องกับวิชาการหรือเป็นความรู้เฉพาะด้าน ผู้เขียนต้องมีความรู้ความสนใจหรือเชี่ยวชาญในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง สาขาใดสาขาหนึ่ง มีหลักฐานอ้างอิง ทั้งตัวเลขทางสถิติ ตลอดจนความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในแนวคิดใหม่ๆ ความรู้ใหม่ๆ ให้แก่ผู้อ่าน หรือเป็นแนวคิดแนวปฏิบัติที่จะเป็นประโยชน์ทางการศึกษา หรือวงวิชาการต่อไปในอนาคต อันเป็นสิ่งสำคัญสำหรับบทความประเภทนี้

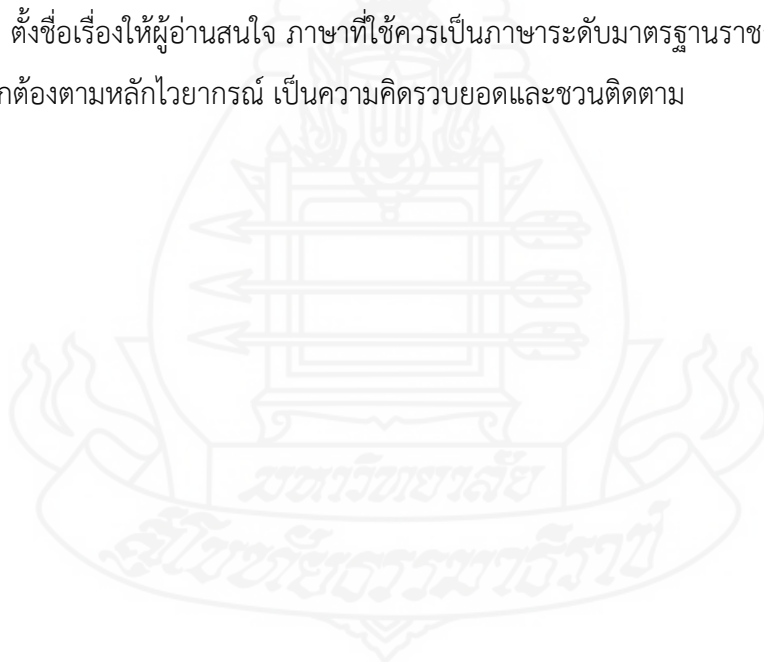

ใบความรู้ที่ 6.3

ขั้นตอนการเขียนบทความ

ขั้นตอนการเขียนบทความ

1. กำหนดเนื้อหา/ประเด็น โดยเลือกเรื่องที่น่าสนใจ มีสาระความรู้และสร้างสรรค์
2. กำหนดขอบเขตและจุดมุ่งหมาย จำกัดขอบเขตเนื้อหาที่จะเขียนให้เหมาะสม กำหนดจุดมุ่งหมายในการเขียนให้ชัดเจน เพื่อให้บทความมีสาระและมีคุณค่า
3. ค้นคว้าความรู้ เลือกสืบค้นความรู้หรือข้อมูลจากแหล่งที่เชื่อถือได้ เป็นที่ยอมรับและเป็นข้อมูลปัจจุบัน สามารถอ้างอิงได้
4. เขียนโครงเรื่องจัดลำดับความคิดและวางเค้าโครงรวมถึงข้อโต้แย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม และสร้างสรรค์ เพื่อให้บทความน่าเชื่อถือและเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน
5. ตั้งชื่อเรื่องให้ผู้อ่านสนใจ ภาษาที่ใช้ควรเป็นภาษาระดับมาตรฐานราชการถึงระดับกึ่งทางการ ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เป็นความคิดรวบยอดและชวนติดตาม

ใบความรู้ที่ 6.4

ส่วนประกอบของบทความ

ส่วนประกอบของบทความ

บทความประกอบด้วย 4 ส่วน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ชื่อเรื่อง (Title) น่าสนใจ กระชับ อาจตั้งชื่อให้ขัดแย้งหรือตรงข้ามกับความเป็นจริง หรือตั้งตามชื่อสถานที่สำคัญ คำคม สุภาษิต คำพังเพย ตัวเอกของเรื่อง เป็นต้น
2. ส่วนนำเรื่อง (Introduction) เลือกรายาย พรรณนา หรืออธิบายคำพูดแบบกระทบ ความรู้สึก อาจใช้คำถาม คำกลอนหรือสุภาษิตก็ได้
3. ส่วนเนื้อเรื่อง (Body) จัดวางโครงเรื่องไว้ล่วงหน้า จัดประเด็นให้ พรรณนารายละเอียดให้ เกิดภาพพจน์ เรียบเรียงถ้อยคำให้สละสลวย ชัดเจน
4. บทส่งท้าย (Conclusion) อาจจบด้วยการสรุปความ ตั้งประเด็นคำถามให้คิดต่อ คลี่คลาย ประเด็นหรือเลือกตอนจบแบบคาดไม่ถึง เป็นต้น

1	<p>ดอกไม้ที่เบ่งบานจากขยะ ศิลปะแห่งการรีไซเคิล</p> 	<p>ขึ้น มีทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการ แต่ขณะที่เราใช้สิ่งของอย่างทิ้งขว้าง อีกมุมหนึ่งของโลกก็ขาดแคลนแม้กระทั่งอาหารและน้ำดื่ม ผมหวังว่าโลกของเราจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น"</p> <p>ดอกไม้กับขยะไม่ได้แยกจากกัน ต่างเป็นสิ่งที่มีและกัน ดอกไม้ย่อมกลายเป็นขยะ แต่ขยะก็ก่อให้เกิดดอกไม้ที่สวยงามเช่นกัน ผลงานของศิลปินผู้นี้ไม่ได้เป็นการแสดงเจตจำนงเพียงอย่างเดียว งานตามธรรมชาติอย่างดอกไม้ ซึ่งแน่นอนว่าไม่มีสิ่งประดิษฐ์ใดๆจะทดแทนความสวยงามตามธรรมชาติได้ แต่ศิลปินผู้นี้หวังให้ดอกไม้จากขยะสื่อถึงความสวยงามจากสิ่งที่คนเรามองข้ามและทิ้งขว้าง หากคิดแปลงสิ่งที่ไม่ดีสิ่งใดก็สามารถมีรูปปลักษณ์ใหม่ที่สวยงาม "ทุกคนสามารถทำอะไรก็ได้ให้เป็นดอกไม้ที่ไม่ใช่ดอกไม้ แม้แต่การประดิษฐ์ขยะ ขยะทุกอย่างยังมีค่า แม้แต่ขยะพลาสติกก็ยังมีความสามารถใช้งานได้และมีคุณค่า สิ่งที่เรามองว่าสกปรก แต่ที่จริงแล้วเป็นความสกปรกแค่เปลือกนอก ภายในยังสะอาดและมีค่าเสมอ"</p>
2	<p>เมื่อมองดูสิ่งรอบตัวในชีวิตประจำวัน หรือของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เราไม่ต้องการหลังจากการช้อปปิ้งในแต่ละครั้ง เราทิ้งขยะกับเศษกระดาษเพียงใด ไม่ว่าจะเป็นหลอด ดึงพลาสติก ขวดน้ำ ขีปน ไอศกรีม และแก้วกาแฟ ซึ่งขยะเหล่านี้หากขาดการจัดการที่ดี ก็ยากที่สุดแล้วว่าจะตกลงสู่ทะเล กลายเป็นมลพิษที่คร่าชีวิตสัตว์น้ำในมหาสมุทร</p> <p>ในงานนิทรรศการงานศิลปะและภาพถ่าย "Art for the Ocean" ได้จัดแสดงถึงหนึ่งในวิกฤตปัญหาท้องทะเล ซึ่งก็คือปัญหาขยะ แต่ขยะ สิ่งที่เราทิ้งและดูถูกมองว่าเป็นสิ่งสกปรก ได้กลายเป็นผลงานศิลปะที่ทรงคุณค่าเมื่ออยู่ในมือของศิลปินนามว่า ศิลปิน (Asigna)</p>	<p>ศิลปินผู้นี้มีชื่อจริงว่าศิลปินชาวลาตินชื่อศิลปินชาวฝรั่งเศส เขาทำงานศิลปะจากขยะเพื่อสะท้อนประเด็นเรื่องบริโภคนิยมในสังคม เพื่อแสดงให้เห็นว่ามีวัสดุต่างๆ ที่ยังสามารถใช้ได้และไม่จำเป็นต้องซื้อของใหม่เสมอไป เราเชื่อว่าเมื่อครั้งที่เขาอาศัยอยู่ที่ลาตินนั้น ชาวลาตินไม่มีวัสดุสิ่งของมากมายเท่าที่ยุโรปมักประดิษฐ์ของเล่นชิ้นเอง และใช้สิ่งของอุปโภคบริโภคต่างๆ จนกระทั่งชาวลาติน ศิลปินผู้นี้ ได้บอกเล่าถึงแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ศิลปะที่สะท้อนโลกแห่งสังคมบริโภคนิยม</p>
3	<p>ในวันนี้ได้มีโอกาสมาสร้างสรรค์งานศิลปะสำหรับวันคุ้มครองโลกร่วมกับนักเรียน ปัจจุบันนี้คนเริ่มตระหนักเรื่องรีไซเคิลมากขึ้น เพราะเริ่มมีขยะเพิ่มขึ้น เราไม่เพียงเห็นถึงคุณค่าของสิ่งของต่างๆ และสังคมบริโภคนิยมทำให้ผู้คนโยนหาต้องการของใหม่อยู่เสมอ อาทิเช่น โทรศัพท์รุ่นใหม่ที่ยังไม่ออกแต่ปรากฏในโฆษณา ทั้งที่ของเก่าก็ยังคงใช้ได้ดี เราใช้ผลิตภัณฑ์เทคโนโลยีและสิ่งของที่ช่วยให้วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของเราง่ายขึ้น</p>	<p>ศิลปินผู้นี้มีชื่อจริงว่าศิลปินชาวลาตินชื่อศิลปินชาวฝรั่งเศส เขาทำงานศิลปะจากขยะเพื่อสะท้อนประเด็นเรื่องบริโภคนิยมในสังคม เพื่อให้เห็นว่ามีวัสดุต่างๆ ที่ยังสามารถใช้ได้และไม่จำเป็นต้องซื้อของใหม่เสมอไป เราเชื่อว่าเมื่อครั้งที่เขาอาศัยอยู่ที่ลาตินนั้น ชาวลาตินไม่มีวัสดุสิ่งของมากมายเท่าที่ยุโรปมักประดิษฐ์ของเล่นชิ้นเอง และใช้สิ่งของอุปโภคบริโภคต่างๆ จนกระทั่งชาวลาติน ศิลปินผู้นี้ ได้บอกเล่าถึงแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ศิลปะที่สะท้อนโลกแห่งสังคมบริโภคนิยม</p> <p>“วิกฤตขยะที่ส่งผลกระทบต่อทะเลในปัจจุบันนี้ เกิดขึ้นจากการที่เราทิ้งขยะไปทุกที่ทุกทาง และนั่นเป็นการทำลายมหาสมุทรและธรรมชาติ แต่ทุกคนสามารถร่วมกันลงมือทำสิ่งเล็กๆ น้อยๆ และสิ่งละอันพันละน้อยเหล่านั้นเมื่อรวมกันจะกลายเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ การที่ศิลปินผู้นี้ได้สร้างงานศิลปะที่เปลี่ยนแปลงได้ทั้งหมด แต่เป็นการสร้างไอเดียให้เห็นว่าเราสามารถทำอะไรกับขยะได้” ศิลปินกล่าว</p> <p>งานศิลปะจากขยะของเขาในครั้งนี้ เป็นภาพสะท้อนถึงปัญหาบริโภคนิยมของเราที่ส่งผลกระทบต่อทะเล ซึ่งศิลปินผู้นี้หวังว่าจะช่วยให้สังคมนำกลับไปคิดถึงถึงปัญหาขยะ ตั้งคำถาม เรียบร้อย รวมถึงสร้างการเปลี่ยนแปลง เพราะทุกสิ่งสามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้ เพื่อลดมลพิษให้กับท้องทะเลและโลก ดังเช่นศิลปะจากขยะของศิลปินผู้นี้</p> <p>http://www.greenpeace.org/thailand</p>
4		

ใบกิจกรรมที่ 6.1
แผนผังความคิดเกี่ยวกับส่วนประกอบของบทความ

คำชี้แจง เขียนแผนผังความคิดเกี่ยวกับส่วนประกอบของบทความ

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่ 1

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านโดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็น พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการนำไปพัฒนาเครื่องมือวิจัยให้มีคุณภาพต่อไป ซึ่งแต่ละข้อจะมีคะแนนดังนี้
เห็นด้วย = +1 ไม่แน่ใจ = 0 ไม่เห็นด้วย = -1

ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			คะแนนรวม	ค่า IOC
		+1	0	-1	+1	0	-1	+1	0	-1		
1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐานและตัวชี้วัดในหลักสูตร	✓			✓			✓			3	1
2	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ในหลักสูตร	✓			✓			✓			3	1
3	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	✓			✓			✓			3	1
4	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	✓			✓			✓			3	1
5	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำ (Orientation) กระตุ้นให้ผู้เรียนดึงความรู้เดิมมาใช้ในการสร้างความรู้ใหม่เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
6	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นล้วงความคิด (Elicitation) ผู้เรียนได้แสดงความรู้เดิมเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียน	✓				✓		✓			2	0.67

ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			คะแนน รวม	ค่า IOC
		+1	0	-1	+1	0	-1	+1	0	-1		
7	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas) ผู้เรียนสร้างความคิดใหม่เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓				✓		3	1
8	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas) ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ในการพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
9	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นทบทวน (Review) ผู้เรียนได้เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนที่เพิ่มขึ้นจากการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	✓			✓			✓			3	1
10	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
11	กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลา	✓			✓			✓			3	1
12	สื่อการเรียนรู้กระตุ้นความสนใจผู้เรียน	✓			✓			✓			3	1
13	สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
14	การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			✓			✓			3	1
15	การวัดและประเมินผลเป็นการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง	✓			✓			✓			3	1
รวม												1

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่ 2

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านโดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็น พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการนำไปพัฒนาเครื่องมือวิจัยให้มีคุณภาพต่อไป ซึ่งแต่ละข้อจะมีคะแนนดังนี้
เห็นด้วย = +1 ไม่แน่ใจ = 0 ไม่เห็นด้วย = -1

ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			คะแนนรวม	ค่า IOC
		+1	0	-1	+1	0	-1	+1	0	-1		
1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐานและตัวชี้วัดในหลักสูตร	✓			✓			✓			3	1
2	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ในหลักสูตร	✓			✓			✓			3	1
3	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	✓			✓			✓			3	1
4	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	✓			✓			✓			3	1
5	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ชั้นนำ (Orientation) กระตุ้นให้ผู้เรียนดึงความรู้เดิมมาใช้ในการสร้างความรู้ใหม่เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
6	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ชั้นล่างความคิด (Elicitation) ผู้เรียนได้แสดงความรู้เดิมเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียน	✓			✓				✓		2	0.67

ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			คะแนน รวม	ค่า IOC
		+1	0	-1	+1	0	-1	+1	0	-1		
7	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas) ผู้เรียนสร้างความคิดใหม่เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
8	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas) ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ในการพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
9	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นทบทวน (Review) ผู้เรียนได้เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนที่เพิ่มขึ้นจากการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	✓				✓		✓			2	0.67
10	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓				✓		2	0.67
11	กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลา	✓				✓		✓			2	0.67
12	สื่อการเรียนรู้กระตุ้นความสนใจผู้เรียน	✓			✓			✓			3	1
13	สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
14	การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้		✓		✓			✓			2	0.67
15	การวัดและประเมินผลเป็นการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง	✓			✓			✓			3	1
รวม												0.89

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่ 3

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านโดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็น พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการนำไปพัฒนาเครื่องมือวิจัยให้มีคุณภาพต่อไป ซึ่งแต่ละข้อจะมีคะแนนดังนี้
เห็นด้วย = +1 ไม่แน่ใจ = 0 ไม่เห็นด้วย = -1

ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			คะแนนรวม	ค่า IOC
		+1	0	-1	+1	0	-1	+1	0	-1		
1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐานและตัวชี้วัดในหลักสูตร	✓			✓			✓			3	1
2	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ในหลักสูตร	✓			✓			✓			3	1
3	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	✓			✓			✓			3	1
4	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	✓			✓			✓			3	1
5	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ชั้นนำ (Orientation) กระตุ้นให้ผู้เรียนดึงความรู้เดิมมาใช้ในการสร้างความรู้ใหม่เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
6	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ชั้นล่างความคิด (Elicitation) ผู้เรียนได้แสดงความรู้เดิมเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1

ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			คะแนน รวม	ค่า IOC
		+1	0	-1	+1	0	-1	+1	0	-1		
7	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas) ผู้เรียนสร้างความคิดใหม่เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
8	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas) ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ในการพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓				✓		✓			2	0.67
9	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นทบทวน (Review) ผู้เรียนได้เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนที่เพิ่มขึ้นจากการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	✓			✓				✓		2	0.67
10	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
11	กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลา	✓			✓			✓			3	1
12	สื่อการเรียนรู้กระตุ้นความสนใจผู้เรียน	✓			✓				✓		2	0.67
13	สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
14	การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			✓			✓			3	1
15	การวัดและประเมินผลเป็นการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง	✓				✓		✓			2	0.67
รวม												0.91

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่ 4

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านโดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็น พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการนำไปพัฒนาเครื่องมือวิจัยให้มีคุณภาพต่อไป ซึ่งแต่ละข้อจะมีคะแนนดังนี้
เห็นด้วย = +1 ไม่แน่ใจ = 0 ไม่เห็นด้วย = -1

ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			คะแนนรวม	ค่า IOC
		+1	0	-1	+1	0	-1	+1	0	-1		
1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐานและตัวชี้วัดในหลักสูตร	✓			✓			✓			3	1
2	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ในหลักสูตร	✓			✓			✓			3	1
3	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	✓			✓			✓			3	1
4	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	✓			✓			✓			3	1
5	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำ (Orientation) กระตุ้นให้ผู้เรียนดึงความรู้เดิมมาใช้ในการสร้างความรู้ใหม่เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
6	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นล้วงความคิด (Elicitation) ผู้เรียนได้แสดงความรู้เดิมเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1

ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			คะแนน รวม	ค่า IOC
		+1	0	-1	+1	0	-1	+1	0	-1		
7	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas) ผู้เรียนสร้างความคิดใหม่เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
8	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas) ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ในการพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
9	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นทบทวน (Review) ผู้เรียนได้เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนที่เพิ่มขึ้นจากการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	✓			✓			✓			3	1
10	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
11	กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลา	✓			✓			✓			3	1
12	สื่อการเรียนรู้กระตุ้นความสนใจผู้เรียน	✓			✓			✓			3	1
13	สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓				✓		✓			2	0.67
14	การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			✓				✓		3	1
15	การวัดและประเมินผลเป็นการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง	✓			✓				✓		3	1
รวม												0.97

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่ 5

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านโดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็น พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการนำไปพัฒนาเครื่องมือวิจัยให้มีคุณภาพต่อไป ซึ่งแต่ละข้อจะมีคะแนนดังนี้
เห็นด้วย = +1 ไม่แน่ใจ = 0 ไม่เห็นด้วย = -1

ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			คะแนนรวม	ค่า IOC
		+1	0	-1	+1	0	-1	+1	0	-1		
1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐานและตัวชี้วัดในหลักสูตร	✓			✓			✓			3	1
2	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ในหลักสูตร	✓			✓			✓			3	1
3	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	✓			✓			✓			3	1
4	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	✓			✓				✓		2	0.67
5	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ชั้นนำ (Orientation) กระตุ้นให้ผู้เรียนดึงความรู้เดิมมาใช้ในการสร้างความรู้ใหม่เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
6	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ชั้นล่างความคิด (Elicitation) ผู้เรียนได้แสดงความรู้เดิมเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1

ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			คะแนน รวม	ค่า IOC
		+1	0	-1	+1	0	-1	+1	0	-1		
7	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas) ผู้เรียนสร้างความคิดใหม่เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
8	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas) ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ในการพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
9	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นทบทวน (Review) ผู้เรียนได้เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนที่เพิ่มขึ้นจากการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	✓			✓			✓			3	1
10	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
11	กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลา	✓			✓			✓			3	1
12	สื่อการเรียนรู้กระตุ้นความสนใจผู้เรียน	✓				✓		✓			2	0.67
13	สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
14	การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			✓			✓			3	1
15	การวัดและประเมินผลเป็นการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง	✓			✓			✓			3	1
รวม												0.95

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่ 6

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านโดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็น พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการนำไปพัฒนาเครื่องมือวิจัยให้มีคุณภาพต่อไป ซึ่งแต่ละข้อจะมีคะแนนดังนี้
เห็นด้วย = +1 ไม่แน่ใจ = 0 ไม่เห็นด้วย = -1

ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			คะแนนรวม	ค่า IOC
		+1	0	-1	+1	0	-1	+1	0	-1		
1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐานและตัวชี้วัดในหลักสูตร	✓			✓			✓			3	1
2	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ในหลักสูตร	✓			✓			✓			3	1
3	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับรูปแบบการจัดการจัดการการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	✓			✓			✓			3	1
4	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	✓			✓			✓			3	1
5	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำ (Orientation) กระตุ้นให้ผู้เรียนดึงความรู้เดิมมาใช้ในการสร้างความรู้ใหม่เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓				✓		2	0.67
6	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นล้วงความคิด (Elicitation) ผู้เรียนได้แสดงความรู้เดิมเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1

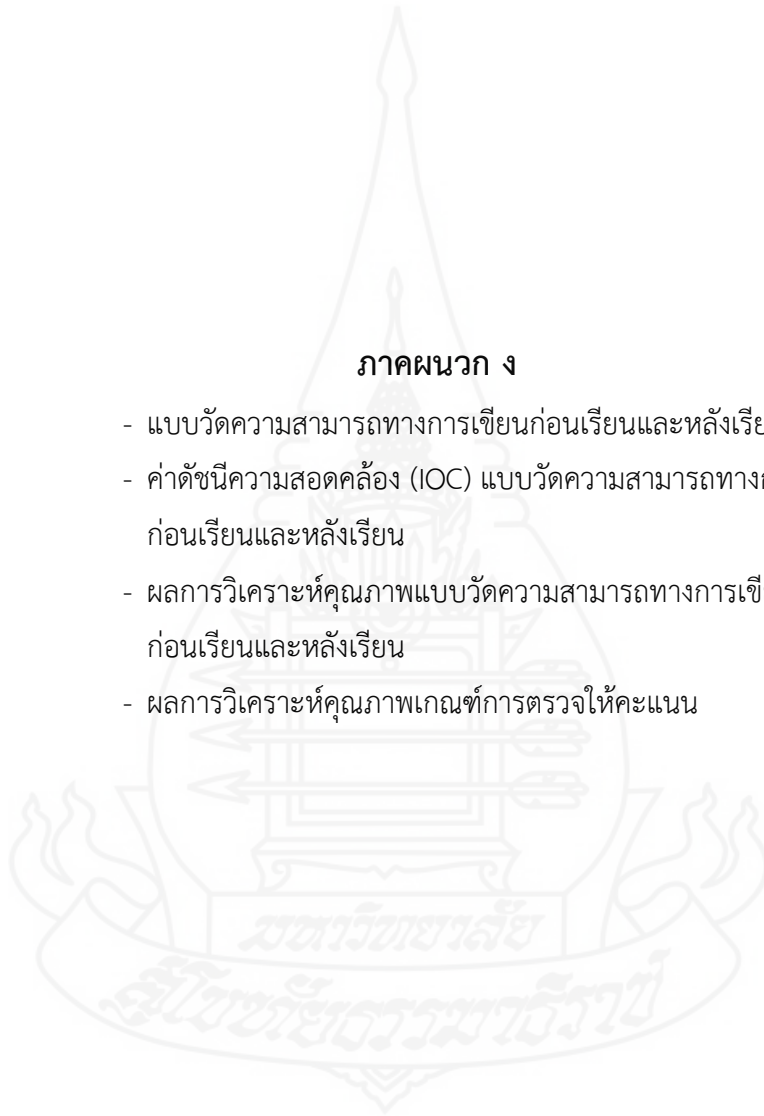
ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			คะแนน รวม	ค่า IOC
		+1	0	-1	+1	0	-1	+1	0	-1		
7	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นปรับเปลี่ยนแนวความคิด (Turning restructuring of ideas) ผู้เรียนสร้างความคิดใหม่เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
8	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นนำความคิดไปใช้ (Application of ideas) ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ในการพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
9	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นทบทวน (Review) ผู้เรียนได้เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนที่เพิ่มขึ้นจากการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	✓			✓			✓			3	1
10	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
11	กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลา	✓			✓			✓			3	1
12	สื่อการเรียนรู้กระตุ้นความสนใจผู้เรียน	✓			✓			✓			3	1
13	สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3	1
14	การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			✓			✓			3	1
15	การวัดและประเมินผลเป็นการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง	✓			✓			✓			3	1
รวม												0.97

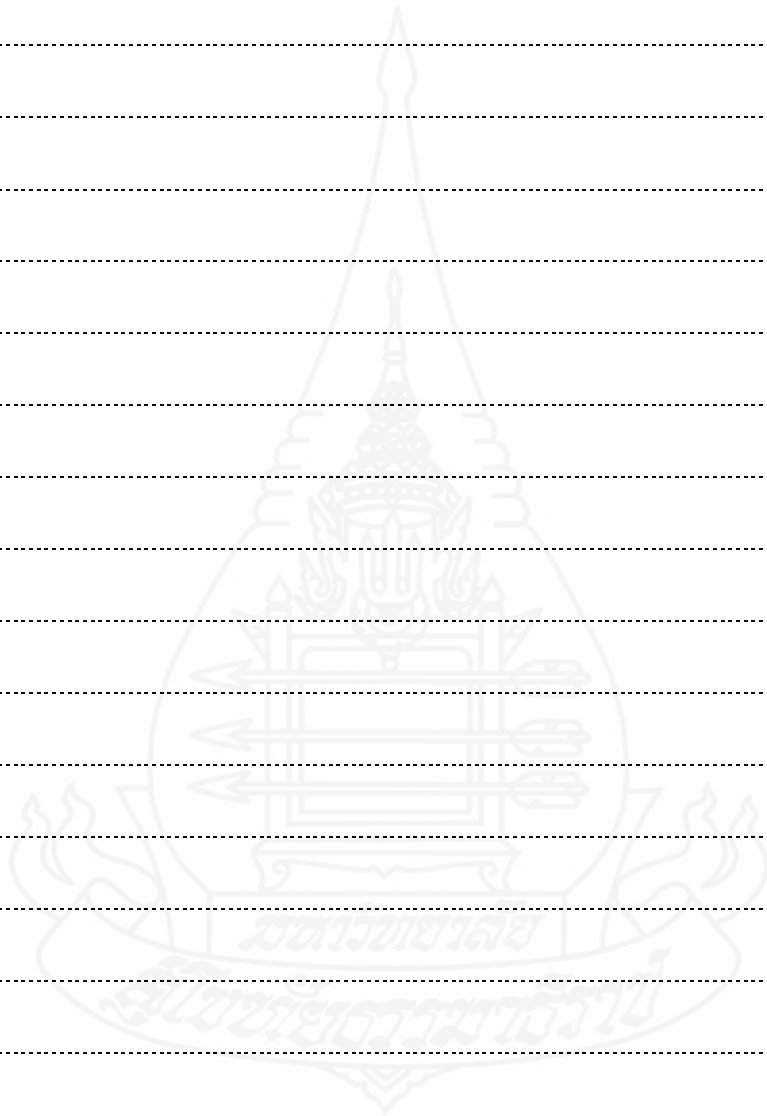
สรุปค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC
1	0.97
2	0.89
3	0.91
4	0.97
5	0.95
6	0.97
รวม	0.94

ภาคผนวก ง

- แบบวัดความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน
- ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบวัดความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน
- ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบวัดความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน
- ผลการวิเคราะห์คุณภาพเกณฑ์การตรวจให้คะแนน

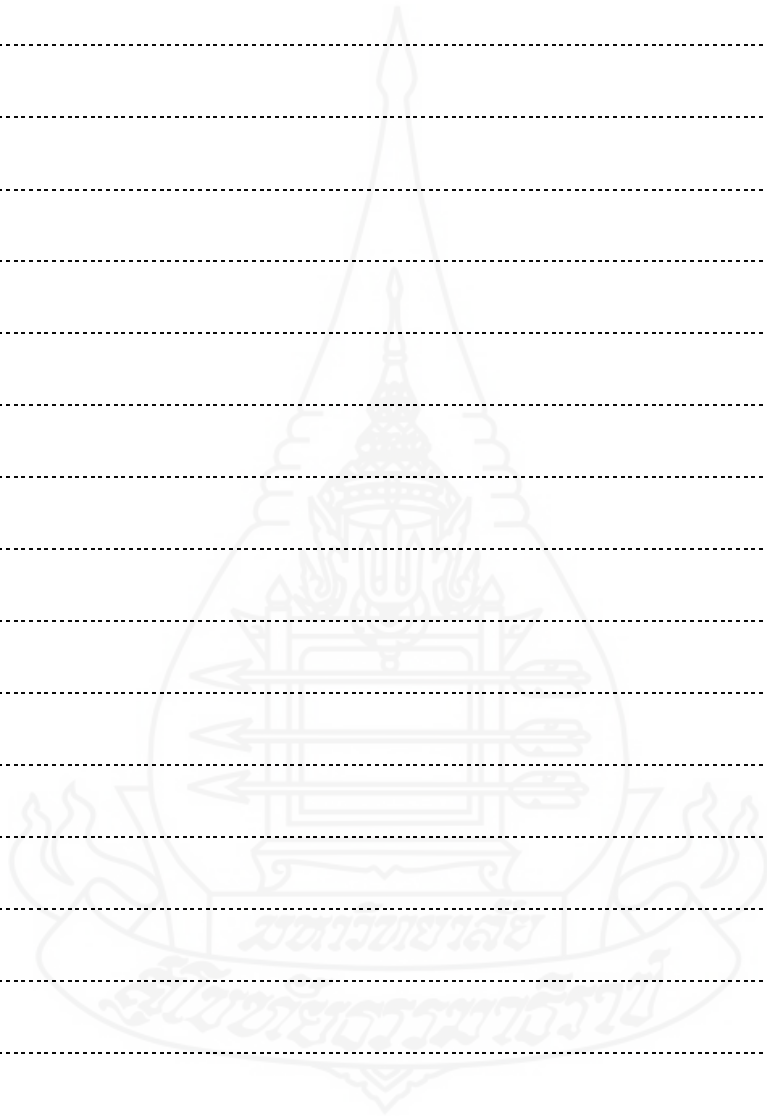

เกณฑ์การให้คะแนน

รายการประเมิน	รายละเอียดการให้คะแนน		
	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
1. องค์ประกอบของเรียงความ (9 คะแนน)			
1.1 ชื่อเรื่อง (1.5 คะแนน)	- ตรงประเด็น ชัดเจน - น่าสนใจ - ใช้ค่าน้อยเกินความมาก - ทันสมัย	- ชัดเจน - ใช้ค่าน้อยเกินความมาก - ทันสมัย	- ทันสมัย - ไม่ตรงประเด็น
1.2 โครงเรื่อง (3 คะแนน)	- กำหนดประเด็นชัดเจน - ประเด็นน่าสนใจ - สอดคล้องกับชื่อเรื่อง - เชื่อมโยงได้เหมาะสม - ไม่กล่าวซ้ำ	- กำหนดประเด็น - ค่อนข้างชัดเจน - เชื่อมโยงได้เหมาะสม - ไม่กล่าวซ้ำ	- กำหนดประเด็นไม่ ชัดเจน
1.3 ส่วนประกอบของ เรียงความ (4.5 คะแนน)	- ส่วนประกอบครบถ้วน - ลำดับใจความถูกต้อง - คำนำน่าสนใจ ชวน ติดตาม - เนื้อเรื่องเชื่อมโยง สัมพันธ์กับส่วนอื่น ๆ - สรุปใจความครบถ้วน	- คำนำน่าสนใจ - เนื้อเรื่องเชื่อมโยง สัมพันธ์กับส่วนอื่น ๆ - สรุปใจความครบถ้วน	- ส่วนประกอบไม่ ครบถ้วนหรือไม่ สมบูรณ์
2. เนื้อหา (13.5 คะแนน)			
2.1 เอกภาพ (4.5 คะแนน)	- ใจความสำคัญชัดเจน สอดคล้องกับชื่อเรื่อง และมีเพียง 1 ประเด็น	- มีใจความสำคัญ มากกว่า 1 ประเด็น และไม่สอดคล้องกับชื่อ เรื่อง	- มีใจความสำคัญ มากกว่า 1 ประเด็น
2.2 สัมพันธภาพ (4.5 คะแนน)	- เรียงลำดับเนื้อหาดี เชื่อมโยงได้เหมาะสม - ประเด็นย่อยสัมพันธ์กับ กับชื่อเรื่อง	- เรียงลำดับเนื้อหา ค่อนข้างดี - ประเด็นย่อยสัมพันธ์กับ กับชื่อเรื่อง	- ประเด็นย่อยไม่สัมพันธ์ กับชื่อเรื่อง

รายการประเมิน	รายละเอียดการให้คะแนน		
	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
2.3 สารัตถภาพ (4.5 คะแนน)	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหาทุกส่วน สอดคล้องกับชื่อเรื่อง - มีใจความสำคัญชัดเจน สอดคล้องกับชื่อเรื่องทุกย่อหน้า 	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหาทุกส่วน สอดคล้องกับชื่อเรื่อง - มีใจความสำคัญค่อนข้างชัดเจน สอดคล้องกับชื่อเรื่องบางย่อหน้า 	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหาบางส่วนไม่ สอดคล้องกับชื่อเรื่อง - ใจความสำคัญบางส่วนไม่ชัดเจน
3. การใช้ภาษาใน เรียงความ (4.5 คะแนน)	<ul style="list-style-type: none"> - ใช้คำถูกต้อง เหมาะสม - สื่อความได้ชัดเจน - เลือกใช้ระดับภาษาเหมาะสมกับเนื้อหา - สละสลวย น่าอ่าน - สุภาพ 	<ul style="list-style-type: none"> - ใช้คำถูกต้อง - เลือกใช้ระดับภาษาเหมาะสมกับเนื้อหา - สุภาพ 	<ul style="list-style-type: none"> - ระดับภาษาบางส่วนไม่เหมาะสมกับเนื้อหา
4. คุณค่างานเขียน (3 คะแนน)	<ul style="list-style-type: none"> - มีสาระและคุณค่าต่อผู้อ่าน เป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมอย่างชัดเจน 	<ul style="list-style-type: none"> - มีสาระและคุณค่าต่อผู้อ่าน เป็นประโยชน์ต่อบุคคลบางกลุ่มเท่านั้น 	<ul style="list-style-type: none"> - มีสาระและคุณค่าต่อผู้อ่าน เป็นประโยชน์ต่อบุคคลกลุ่มเดียว

เกณฑ์การตัดสินความสามารถทางการเขียน	
ช่วงคะแนน	ระดับความสามารถทางการเขียน
30 - 21	ดี
20 - 11	พอใช้
10 - 1	ปรับปรุง

เกณฑ์การให้คะแนน

รายการประเมิน	รายละเอียดการให้คะแนน		
	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
1. องค์ประกอบของเรียงความ (9 คะแนน)			
1.1 ชื่อเรื่อง (1.5 คะแนน)	- ตรงประเด็น ชัดเจน - น่าสนใจ - ใช้คำน้อยกินความมาก - ทันสมัย	- ชัดเจน - ใช้คำน้อยกินความมาก - ทันสมัย	- ทันสมัย - ไม่ตรงประเด็น
1.2 โครงเรื่อง (3 คะแนน)	- กำหนดประเด็นชัดเจน - ประเด็นน่าสนใจ - สอดคล้องกับชื่อเรื่อง - เชื่อมโยงได้เหมาะสม - ไม่กล่าวซ้ำ	- กำหนดประเด็น ค่อนข้างชัดเจน - เชื่อมโยงได้เหมาะสม - ไม่กล่าวซ้ำ	- กำหนดประเด็นไม่ ชัดเจน
1.3 ส่วนประกอบของ เรียงความ (4.5 คะแนน)	- ส่วนประกอบครบถ้วน - ลำดับใจความถูกต้อง - คำนาน่าสนใจ ชวน ติดตาม - เนื้อเรื่องเชื่อมโยง สัมพันธ์กับส่วนอื่น ๆ - สรุปใจความครบถ้วน	- คำนาน่าสนใจ - เนื้อเรื่องเชื่อมโยง สัมพันธ์กับส่วนอื่น ๆ - สรุปใจความครบถ้วน	- ส่วนประกอบไม่ ครบถ้วนหรือไม่ สมบูรณ์
2. เนื้อหา (13.5 คะแนน)			
2.1 เอกภาพ (4.5 คะแนน)	- ใจความสำคัญชัดเจน สอดคล้องกับชื่อเรื่องและ มีเพียง 1 ประเด็น	- มีใจความสำคัญ มากกว่า 1 ประเด็น และ ไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง	- มีใจความสำคัญ มากกว่า 1 ประเด็น
2.2 สัมพันธภาพ (4.5 คะแนน)	- เรียงลำดับเนื้อหาดี เชื่อมโยงได้เหมาะสม - ประเด็นย่อยสัมพันธ์กับ กับชื่อเรื่อง	- เรียงลำดับเนื้อหา ค่อนข้างดี - ประเด็นย่อยสัมพันธ์กับ กับชื่อเรื่อง	- ประเด็นย่อยไม่สัมพันธ์ กับชื่อเรื่อง

รายการประเมิน	รายละเอียดการให้คะแนน		
	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
2.3 สารัตถภาพ (4.5 คะแนน)	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหาทุกส่วน สอดคล้องกับชื่อเรื่อง - มีใจความสำคัญชัดเจน สอดคล้องกับชื่อเรื่องทุกย่อหน้า 	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหาทุกส่วน สอดคล้องกับชื่อเรื่อง - มีใจความสำคัญ ค่อนข้างชัดเจน สอดคล้องกับชื่อเรื่องบางย่อหน้า 	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหาบางส่วนไม่ สอดคล้องกับชื่อเรื่อง - ใจความสำคัญบางส่วน ไม่ชัดเจน
3. การใช้ภาษาใน เรียงความ (4.5 คะแนน)	<ul style="list-style-type: none"> - ใช้คำถูกต้อง เหมาะสม - สื่อความได้ชัดเจน - เลือกใช้ระดับภาษา เหมาะสมกับเนื้อหา - สละสลวย น่าอ่าน - สุภาพ 	<ul style="list-style-type: none"> - ใช้คำถูกต้อง - เลือกใช้ระดับภาษา เหมาะสมกับเนื้อหา - สุภาพ 	<ul style="list-style-type: none"> - ระดับภาษาบางส่วนไม่ เหมาะสมกับเนื้อหา
4. คุณค่างานเขียน (3 คะแนน)	<ul style="list-style-type: none"> - มีสาระและคุณค่าต่อผู้อ่าน เป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมอย่างชัดเจน 	<ul style="list-style-type: none"> - มีสาระและคุณค่าต่อผู้อ่าน เป็นประโยชน์ต่อบุคคลบางกลุ่มเท่านั้น 	<ul style="list-style-type: none"> - มีสาระและคุณค่าต่อผู้อ่าน เป็นประโยชน์ต่อบุคคลกลุ่มเดียว

เกณฑ์การตัดสินความสามารถทางการเขียน	
ช่วงคะแนน	ระดับความสามารถทางการเขียน
30 - 21	ดี
20 - 11	พอใช้
10 - 1	ปรับปรุง

การประเมินคุณภาพและความเหมาะสมของแบบวัดความสามารถทางการเขียน ก่อนเรียน

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านโดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็น พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการนำไปพัฒนาเครื่องมือวิจัยให้มีคุณภาพต่อไป

ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			ค่าเฉลี่ย
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	
1	หัวข้อเรียงความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	✓			✓			✓			3.00
2	ระดับความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	✓			✓				✓		2.67
3	เปิดโอกาสให้นักเรียนเขียนอภิปรายหรือเขียนแสดงความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่	✓			✓			✓			3.00
4	กิจกรรมการเขียนเน้นการสร้างความรู้ใหม่จากประสบการณ์เดิม	✓			✓			✓			3.00
5	เกณฑ์การให้คะแนนสอดคล้องกับแบบวัดความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3.00
รวม											2.94

การประเมินคุณภาพและความเหมาะสมของแบบวัดความสามารถทางการเขียน หลังเรียน

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านโดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็น พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการนำไปพัฒนาเครื่องมือวิจัยให้มีคุณภาพต่อไป

ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			ค่าเฉลี่ย
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	
1	หัวข้อเรียงความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	✓			✓			✓			3.00
2	ระดับความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	✓			✓			✓			3.00
3	เปิดโอกาสให้นักเรียนเขียนอภิปรายหรือเขียนแสดงความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่	✓				✓		✓			2.67
4	กิจกรรมการเขียนเน้นการสร้างความรู้ใหม่จากประสบการณ์เดิม	✓			✓			✓			3.00
5	เกณฑ์การให้คะแนนสอดคล้องกับแบบวัดความสามารถทางการเขียน	✓			✓			✓			3.00
รวม											2.94

ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบวัดความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดความสามารถทางการเขียนที่ได้ผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติ ภูเก็ต จำนวน 9 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยให้ทำแบบวัดความสามารถทางการเขียนเพื่อนำมาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ปรากฏว่ามีค่าเท่ากับ 0.98 และ 0.96 ตามลำดับ หมายความว่า แบบวัดความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน มีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับสูง และใกล้เคียงกัน สามารถใช้เป็นแบบทดสอบคู่ขนานกันได้

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's Alpha)

แบบวัดความสามารถทางการเขียนก่อนเรียน

Reliability Statistics		
Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.987	.987	2

แบบวัดความสามารถทางการเขียนหลังเรียน

Reliability Statistics		
Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.960	.967	2

ผลการวิเคราะห์คุณภาพเกณฑ์การตรวจให้คะแนน

ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์การให้คะแนนไปให้คณะกรรมการ จำนวน 2 ท่าน ตรวจสอบวัดความสามารถทางการเขียนของนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือสูง กลาง และต่ำ ตามระดับความสามารถทางการเรียนวิชา ภาษาไทย เพื่อนำมาหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's correlation) ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของเกณฑ์การให้คะแนนมีค่าเท่ากับ 0.97 และ 0.96 ตามลำดับ หมายความว่า เกณฑ์ตรวจให้คะแนนแบบวัดความสามารถทางการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน มีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับดี และใกล้เคียงกัน สามารถเป็นแบบทดสอบคู่ขนานกันได้

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติโดยการหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's correlation)

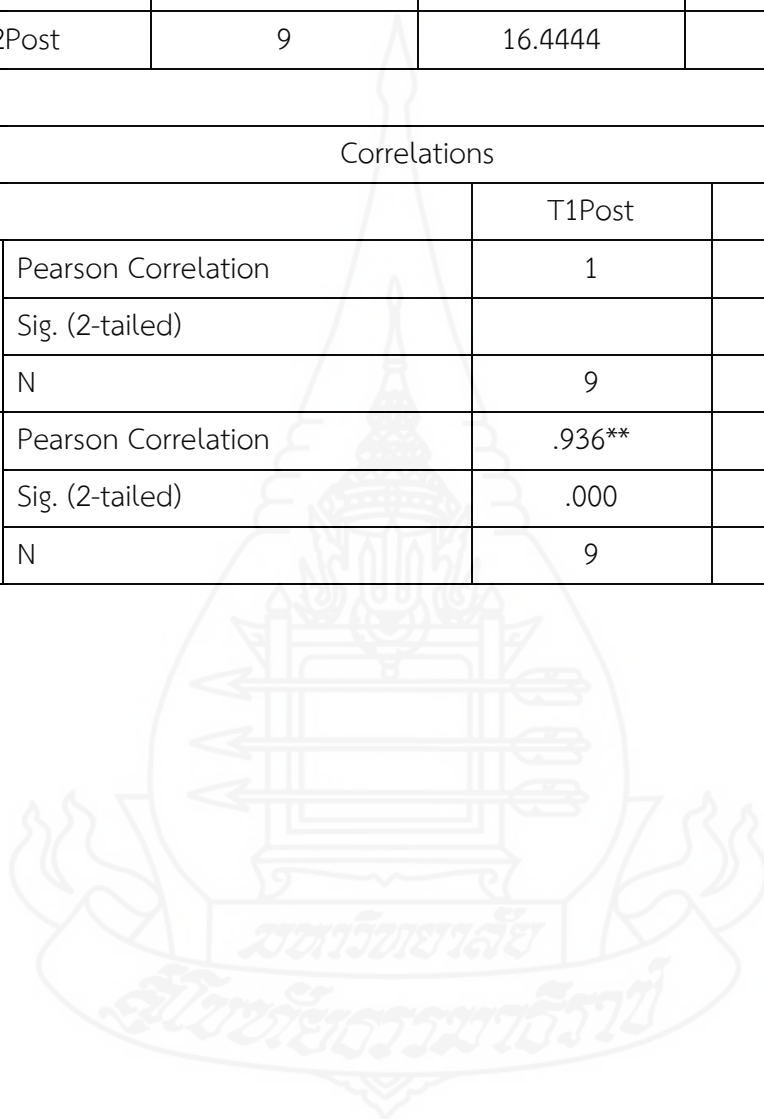
Descriptive Statistics			
	N	Mean	Std. Deviation
T1Pre	9	13.2222	2.10819
T2Pre	9	14.2222	2.22361

Correlations			
		T1Pre	T2Pre
T1Pre	Pearson Correlation	1	.975**
	Sig. (2-tailed)		.000
	N	9	9
T2Pre	Pearson Correlation	.975**	1
	Sig. (2-tailed)	.000	
	N	9	9

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติโดยการหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's correlation)

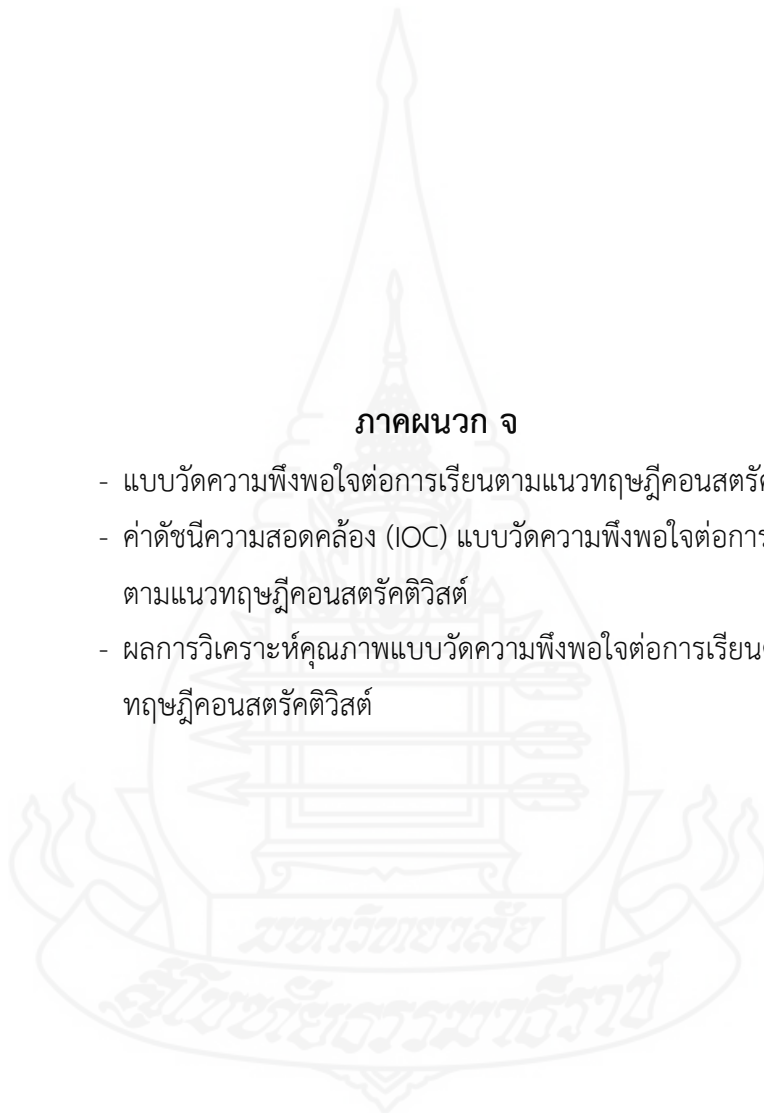
Descriptive Statistics			
	N	Mean	Std. Deviation
T1Post	9	15.6667	2.29129
T2Post	9	16.4444	1.94365

Correlations			
		T1Post	T2Post
T1Post	Pearson Correlation	1	.936**
	Sig. (2-tailed)		.000
	N	9	9
T2Post	Pearson Correlation	.936**	1
	Sig. (2-tailed)	.000	
	N	9	9

ภาคผนวก จ

- แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์
- ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์
- ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติ ภูเก็ต
อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต

คำชี้แจง

1. แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ตอนที่ 2 แบบวัดความพึงพอใจแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด
- 4 หมายถึง พึงพอใจมาก
- 3 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง
- 2 หมายถึง พึงพอใจน้อย
- 1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

2. ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจของนักเรียน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

เพศ () ชาย () หญิง

ตอนที่ 2 บบวัดความพึงพอใจแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ

ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ					หมายเหตุ
		5	4	3	2	1	
1	กิจกรรมการเรียนรู้มีการทบทวนความรู้เดิม						
2	กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้อภิปรายหรือเขียนแสดงความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่						
3	กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดและพิจารณาความคิดเห็นที่แตกต่างของตนเองและผู้อื่น						
4	กิจกรรมการเรียนรู้เน้นการสร้างความรู้ใหม่จากประสบการณ์เดิม						
5	กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนคิดเป็นระบบมากขึ้น						
6	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น						
7	กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนใช้แนวคิดและความรู้ใหม่						
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีการเปรียบเทียบความรู้เดิมกับความรู้ใหม่						
9	เวลาในการทำกิจกรรมเหมาะสม						
10	สื่อการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาดียิ่งขึ้น						
11	กิจกรรมการเรียนรู้มีขั้นตอนในการปฏิบัติที่เหมาะสม						
12	กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลายและกระตุ้นความสนใจ						
13	กิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาความสามารถทางการเขียนในรูปแบบต่างๆ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้						

ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ					หมายเหตุ
		5	4	3	2	1	
14	การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์สามารถนำไปปรับใช้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ได้						
15	นักเรียนสามารถนำความรู้และประสบการณ์ใหม่ที่ได้รับไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้						

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ขอบคุณที่ให้ข้อมูล

การประเมินคุณภาพของแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติ ภูเก็ต อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านโดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็น พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการนำไปพัฒนาเครื่องมือวิจัยให้มีคุณภาพต่อไป

ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			ค่าเฉลี่ย
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	
1	กิจกรรมการเรียนรู้มีการทบทวนความรู้เดิม	✓			✓			✓			3.00
2	กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้อภิปรายหรือเขียนแสดงความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่	✓			✓			✓			3.00
3	กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดและพิจารณาความคิดเห็นที่แตกต่างของตนเองและผู้อื่น	✓			✓			✓			3.00
4	กิจกรรมการเรียนรู้เน้นการสร้างความรู้ใหม่จากประสบการณ์เดิม	✓			✓			✓			3.00
5	กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนคิดเป็นระบบมากขึ้น	✓			✓				✓		2.67
6	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น	✓			✓			✓			3.00
7	กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนใช้แนวคิดและความรู้ใหม่	✓			✓			✓			3.00
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีการเปรียบเทียบความรู้เดิมกับความรู้ใหม่	✓			✓			✓			3.00

ข้อ	รายการขอแสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2			ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3			ค่าเฉลี่ย
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	
9	เวลาในการทำกิจกรรมเหมาะสม	✓				✓		✓			2.67
10	สื่อการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาดียิ่งขึ้น	✓			✓			✓			3.00
11	กิจกรรมการเรียนรู้มีขั้นตอนในการปฏิบัติที่เหมาะสม	✓			✓			✓			3.00
12	กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลายและกระตุ้นความสนใจ	✓			✓			✓			3.00
13	กิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาความสามารถทางการเขียนในรูปแบบต่างๆ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			✓			✓			3.00
14	การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์สามารถนำไปปรับใช้ในการเรียนวิชาอื่นๆ ได้	✓			✓			✓			3.00
15	นักเรียนสามารถนำความรู้และประสบการณ์ใหม่ที่ได้รับไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	✓			✓			✓			3.00
รวม											2.96

**ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนตามแนวทฤษฎี
คอนสตรัคติวิสต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต
อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต**

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดความพึงพอใจไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง 9 คน แล้วนำไปหาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.72

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติโดยการหาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

Reliability Statistics		
Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.725	.728	15

Item Statistics			
	Mean	Std. Deviation	N
1	4.78	.441	9
2	4.78	.441	9
3	4.89	.333	9
4	4.89	.333	9
5	4.78	.441	9
6	4.78	.441	9
7	4.89	.333	9
8	4.89	.333	9
9	4.89	.333	9
10	4.89	.333	9
11	4.78	.441	9
12	4.89	.333	9
13	4.89	.333	9
14	4.89	.333	9
15	4.89	.333	9

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวพิมพ์ชนก ชีพเหล็ก
วัน เดือน ปีเกิด	7 กุมภาพันธ์ 2535
ประวัติการศึกษา	การศึกษาระดับบัณฑิต (กศ.บ). ภาษาไทย (เกียรตินิยมอันดับ 1) วิชาโท การศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2558
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนขจรเกียรตินานาชาติภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต
ตำแหน่ง	หัวหน้าแผนกภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ครูภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 – 4

